ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

ஸ்ரீ அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்,
உபதேசநூன்மாலை, அநுவாதநூன்மாலை (செய்யுள்),
அநுவாதநூன்மாலை (வசனம்), அருண்மொழித்தொகுப்பு
இவை யடங்கியது.

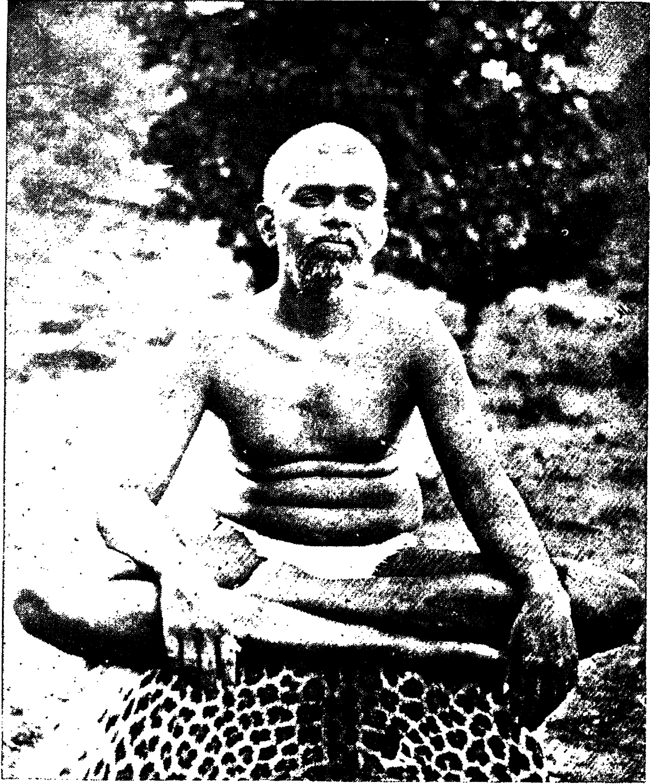

மூன்றாம் பதிப்பு

இது
திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீரமணாச்ரமம், ஸர்வாதிகாரி
நிரஞ்ஜனாநந்தசுவாமிகளால்
பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1940

விலை ரூ. 1—4—0.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

ஸ்ரீ

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய.

முகவுரை.

பூமண்டலத்தின் இதயமாய், ஞானத் தபோதனரை வாவென்றழைப்பதாய், நினைக்க முக்தியருளும் தேஜோலிங்க சுயம்புவான ஸ்ரீ அருணாசலம் விளங்கும் திருவண்ணாமலையெனும் இத்திவ்ய ஸ்தலத்தில், ஆன்மகோடிகள் பவபந்தம் நீங்கிப் பரமானந்தப் பிராப்தி பெற்று ஈடேறும்வண்ணம், ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திவடிவாய் ஆத்மாநுபூதிநிஷ்டரா யெழுந்தருளி, தம் அபார கருணாப்பிரவாஹத்தால் மௌன பாவத்தினின்று அருள் புரியும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின் பிரஸாத ரூப அமிருதமாம், "ரமணநூற்றிரட்டு" என்னும் இப் பொன்னூல்.

இதன்கண்ணுள்ள ப்ரபந்தங்கள், பண்டிதர் பாமரர் அனைவரும் அவரவர் சக்திக்கேற்றபடி படித்துப் பயன்பெறுமாறு, செய்யுளாகவும், வசனமாகவும், வினாவிடையாகவும், கீர்த்தனையாகவும் அமைந்திருப்பது நம்மனோர்செய்த அரும் புண்ணியமேயாம்.

இதன்கண் முதலாவதாய் விளங்கும் "ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதிபஞ்சகம்", ஸ்ரீ பகவான் மௌனபாவத்திருந்து பேசத் தொடங்கிய ஆதிநாட்களில் தோன்றிய ஆன்மவெள்ளப் பெருக்காம். இதன்கண் "தானே தானே தத்துவ மிதனைத் தானே காட்டுவா யருணாசலா" வென்று மிளிர்கின்றபடி, பரம்பொருள் ஸ்ரீ ரமண மூர்த்தியின் இதயத்திலிருந்து, தானே பக்தி ஞானங்களின் இலக்கணங்களை வெளியிட்டிருக்கும் பெருமையை அன்பர்கள் கண்டுகளிக்க.

இப்புத்தகத்தில் இரண்டாவதா யமைந்திருக்கும் உபதேச நூன்மாலையின்கண் ணுள்ள "உபதேச உந்தியார்", ஸ்ரீ பகவானின் அன்பர்களுள் ஒருவராகிய முகவைக் கண்ண முருகனார்

தாம் பாடிய திருவுந்தியாரின் சார்பாய் ஸ்ரீ பகவானது உபதேசம் வேண்டி நிற்க, ஸ்ரீ பகவான் அருளிய உயர்நூலாகும். "உள்ளது நாற்ப"தும் அதன் "அநுபந்த"மும் ஸ்ரீ பகவான் தம் அன்பர்கள் வேண்ட அவ்வப்பொழுது அருளியவைகளின் தொகுப்பு. ஸ்ரீ பகவானின் திருவன்னை அழகம்மையார் மைந்தனை அப்பளமிட வேண்ட, ஸ்ரீ பகவான் தன் தாய் சுவைத்து இன்புறும்படி இட்டுக்கொடுத்தது அற்புதமாம் "அப்பளப் பாட்டு." பல்லவி அநுபல்லவிகளைப் பாடிய பாரத்வாஜ-முகவைக்கண்ண முருகனார் பகவானிடம் வேண்டிப்பெற்ற சரணங்கள் கொண்டு இன்று உலகிற்கே சரணமாய்த் திகழ்வது "ஆன்ம வித்தைக்கீர்த்தனம்". இப்புனிதமாம் "உபதேசநூன்மாலை" சுவைக்கச் சுவைக்கத் தித்திக்கும்; பாடப்பாடப் பான்மை அளிக்கும்; ஓத ஓத உள்ளொளி பெருக்கும். அன்பர்கள் அனுபவத்திற் காண்க.

இந்த ஞானவிருந்தின் பின், தெய்வத் திருவாக்கை உலகம் அடைந்து பயன்பெறுமாறு, ஈசன் தேவிக்கருளிய "தேவிகாலோத்தர—ஞானாசார விசார படல"மும், குமாரனுக்கருளிய, "சர்வஞானோத்தர—ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிரகரண"மும் அன்பர் வேண்டத் தொகுத்தளித்த "பகவத் கீதாசார"மும் ஸ்ரீபகவான் முகம்வந்த வெண்பாக்களாக விளங்குகின்றன. ஸ்ரீ பூஜ்யபாத சங்கராசாரியர் செய்தருளிய "ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்", அன்னார் மாணவரருளிய "குருஸ்துதி", "அத்தாமலகம்" ஆகிய அவ்வப்பெயர் கொண்ட வடமொழி நூல் அனுவாதம் இந் நூற்றிரட்டின் மூன்றாம் பாகத்தில் அமைந்திருப்பதோடு, அவ்வாசிரியர் அருளிய "விவேக சூடாமணி", "திருக்குதிருசிய விவேகம்"* என்னும் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு வசனம் நான்காம் பாகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவி லமைந்துள்ள அருண்மொழித்தொகுப்புப் பகுதி, "நானார்" என்னும் சிறு நூலும், "விசாரசங்கிரகம்" "உபதேச மஞ்சரி" என்னும் இருநூற்களுங் கொண்டதாம். இவற்றுள் "நானார்" என்னும் பகுதி அன்பர் சிவப்ரகாசம் பிள்ளையவர்

---

*திருக்கு திருசிய விவேகத்தை ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகள் அருளினாரென்பாருமுளர்.

கள் ஸ்ரீ பகவானிடம் பெற்ற வாக்கியத்தொகுப்பாம். அளவிற் சிறிதேயாயினும் இந்நூல் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் விந்தையே, விந்தை. பின்னது, கம்பீரம் சேஷய்யர் என்ற அன்பர் கேட்ட வினுக்களுக்கு ஸ்ரீ பகவான் மௌனமா யிருந்த போது எழுத்து மூலம் அருளிய அருமொழிகளாம்*. மஹர்ஷி கள் எப்போதும் விசாரமார்க்கத்தையே உபதேசிப்பது வழக்க மாயினும், இதில் கருமம், பக்தியாதி இதர மார்க்கங்களைக் காட்டியிருப்பதற்குக் காரணம், அக்காலத்தில் அன்பர் சேஷய் யர் அவ்வநுஷ்டானபரரா யிருந்ததேயாம். அன்னுர் அன்று தனியே கொண்ட கனியை, இன்று உலகெலாம் கொண்டது. இதுபோன்றே நடனுனந்தர் மஹர்ஷிகள்பாற் கொண்ட உரை மலர்த்தொகுதியே "உபதேச மஞ்சரி" யாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ மஹர்ஷியின் வசனுமிருதமாகிய இந்நூலால், உலகத்தில் ஆஸ்திகம் பெருகி, ஜீவர்கள் ஸர்வதுக்க நிவிருத்தி பரமானந்தப் பிராப்தி வடிவாகிய பரமைசுவரியத்தை யடைவது திண்ணம்.

பிரசுரகர்த்தா.

---

* ஐயரவர்களின் ஸஹோதரரிடமிருந்து கிடைத்த எழுத்துப் பிரதியை இந்நூ லுருவாக்கி யுதவியவர் பிள்ளையவர்களும், வினுவிடை வடிவாக்கினுர் அன்பர் நடனுனந்தருமாவர். வினுவிடை தனியே கிடைக்கும்.

விஷயசூசிகை.

பக்கம்

அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்.

1. அருணாசல தீபதர்சன தத்துவம் 1
2. ௸ மாகாத்மியம் 3
3. ௸ அக்ஷரமணமாலை 4
4. ௸ நவமணிமாலை 14
5. ௸ பதிகம் 16
6. ௸ அஷ்டகம் 20
7. ௸ பஞ்சரத்னம் 23

உபதேசநூன்மாலை

8. உபதேசவுந்தியார் 27
9. உள்ளதுநாற்பது 31
10. ௸ அநுபந்தம் 38
11. அப்பளப்பாட்டு 46
12. ஆன்மவித்தை (கீர்த்தனம்) 47

அநுவாதநூன்மாலை

(செய்யுள்)

13. தேவிகாலோத்தர—ஞானாசாரவிசாரபடலம் 51
14. சர்வஞானோத்தர—ஆன்மசாட்சாத்காரப் பிரகரணம் 64
15. பகவத்கீதாசாரம் 73

		பக்கம்
16.	தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்	79
17.	குருஸ்துதி	84
18.	அத்தாமலகம்	86

அநுவாதநூன்மாலை

(வசனம்)

19.	விவேகசூடாமணி	91
20.	திருக்கு திருசிய விவேகம்	153

அருண்மொழித்தொகுப்பு

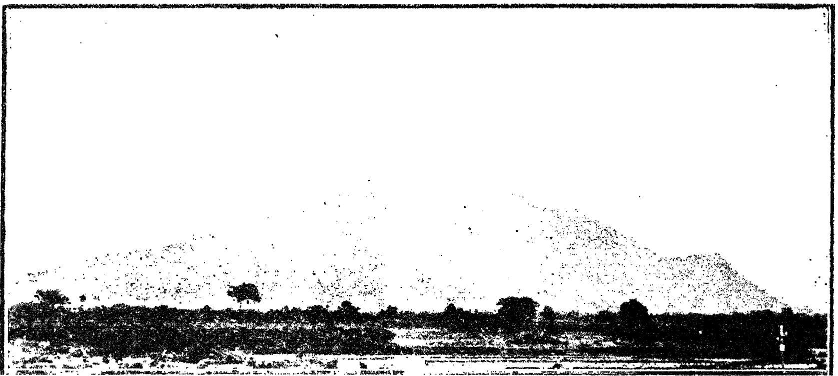
21.	நானார்?	161
22.	விசாரசங்கிரகம்	170
23.	உபதேசமஞ்சரி	195

அருணாசல

ஸ்துதி பஞ்சகம்

மாகாத்மியத்துடன்.

கருதுறர் மலையைக் கருதக் கதிநல்
கரு மலைச்சிமை தாம்.

ஸ்ரீ

அருணாசலதத்துவம்.

புத்தியகங் காரம் புலம்பெய்த வோங்கு
மத்தியித யந்தான் மறையவனு மாலு
நத்தவறி யாது நலங்குலைய வன்னா
மத்தியொளி ரண்ணா மலையினது மெய்யே.

தீபதர்சனதத்துவம்.

இத்தனுவே நானா மெனுமதியை நீத்தப்
புத்தியித யத்தே பொருந்தியக நோக்கா
லத்துவித மாமெய் யகச்சுடர்காண் கைபூ
மத்தியெனு மண்ணா மலைச்சுடர்காண் மெய்யே.

பிரஜோத்பத்தி௵ தீபதர்சனத்தன்று, அருணாசல தத்துவத்தை எழுதின மு. க. முருகனார் வேண்டுகோட்கிணங்க, தீப தர்சன தத்துவம் பகவானால் அருளப்பட்டது.

ஸ்ரீ

அருணாசல மாகாத்மியம்.

நந்திவாக்கு :—

விருத்தம்.

1. அதுவேதல மருணாசலந் தலம்யாவிலு மதிக
மதுபூமியி னிதயம்மறி யதுவேசிவ னிதயப்
பதியாமொரு மருமத்தலம் பதியாமவ னதிலே
வதிவானொளி மலையாகித மருணாசல மெனவே.

சிவவசனம் :—

வேறு.

2. அங்கியுரு வாயுமொளி மங்குகிரி யாகத்
தங்கலரு ளாலுலகந் தாங்குவதற் கன்றி
யிங்குறைவன் சித்தனென வென்றுமென துள்ளே
பொங்கியொளி ருங்குகைபல் போகமொடென் றுள்ளே.

வேறு.

3. எல்லா வுலகுந் தகையவ் வியலாற்
பொல்லா வினைகள் * ருணமாம் புகலீ
தில்லா ததுவா மெதுகண் ணுறலா
லெல்லா ரருணா சலமா மிதுவே.

வேறு.

4. உருத்தெரி யெல்லை யுற்றுகண் ணுற்றூற்
கருத்தினுற் றாரக் கருதினு லும்மே
வருத்த முறாது வராதவே தாந்த
வருத்தவின் ஞான மார்க்குமுண் டாமே.

* ருணத்தலால், ருணம் : ருணத்தல்—தகைதல், பந்தித்தல்.

5. யோசனை மூன்று மித்தல வாசர்க்
காசறு தீக்கை யாதியின் றியுமென்
பாசமில் சாயுச் சியம்பயக் கும்மே
யீசனு மென்ற னாணையி னானே.

தேவியுரை :—

6. என்றுமே யறவோ ரன்பர்க்
கிருப்பிட மித்த லந்தான்
பொன்றுவார் பிறர்க்கின் னாவுன்
புன்மையர் பன்னோய் துன்னி
யொன்றுரு தொழியுந் தீயோ
ருரனொரு கணத்திங் கங்கிக்
குன்றுரு வருணை யீசன்
கோபவெந் தழல்வி ழாதே.

அருணாசல மாகாத்மியம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை.

பாயிரம்.

விருத்தம்.

தருணா ருணமணி கிரணா வலிநிகர்
தருமக் ஷரமண மகிழ்மாலை
தெருணா டியதிரு வடியார் தெருமரல்
தெளியப் பரவுதல் பொருளாகக்
கருணா கரமுனி ரமணா ரியனுவ
கையினற் சொலியது கதியாக
வருணா சலமென வகமே யறிவொடு
மாழ்வார் சிவனுல காள்வாரே.

ஸ்ரீ

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை.

காப்பு.

அருணாசல வரற்கேற்ற வக்ஷரமண மாலைசாற்றக்
கருணாகர கணபதியே கரமருளிக் காப்பாயே.

நூல்.

அருணாசலசிவ, அருணாசலசிவ,
அருணாசலசிவ, அருணாசலா!
அருணாசலசிவ, அருணாசலசிவ,
அருணாசலசிவ, அருணாசலா!

1. அருணா சலமென வகமே நினைப்பவ
ரகத்தைவே ரறுப்பா யருணாசலா (அ)

2. அழகுசுந் தரம்போ லகமும் நீயுமுற்
றபின்னமா யிருப்போ மருணாசலா (அ)

3. அகம்புகுந் தீர்த்துன் னககுகை சிறையா
யமர்வித்த தென்கொ லருணாசலா (அ)

4. ஆருக் காவெனை யாண்டனை யகற்றிடி
லகிலம் பழித்திடு மருணாசலா (அ)

5. இப்பழி தப்புனை யேனினைப் பித்தா
யினியார் விடுவா ரருணாசலா (அ)

6. ஈன்றிடு மன்னையிற் பெரிதருள் புரிவோ
யிதுவோ வுனதரு ளருணாசலா (அ)

7. உனையே மாற்றி யோடா துளத்தின்மே
லுறுதியா யிருப்பா யருணாசலா (அ)

8. ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னழ கைக்காட் டருணாசலா (அ)

9. எனையழித் திப்போ தெனைக்கல வாவிடி
லிதுவோ வாண்மை யருணாசலா (அ)

10. ஏனிந்த வுறக்க மெனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணாசலா (அ)

11. ஐம்புலக் கள்வ ரகத்தினிற் புகும்போ
தகத்தினீ யிலையோ வருணாசலா (அ)

12. ஒருவனா முன்னை யொளித்தெவர் வருவா
ருன்சூ தேயிது வருணாசலா (அ)

13. ஓங்கா ரப்பொரு ளொப்புயர் வில்லோ
யுனையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

14. ஔவைபோ லெனக்குன் னருளைத் தந்தெனை
யாளுவ துன்கட னருணாசலா (அ)

15. கண்ணுக்குக் கண்ணாய்க் கண்ணின்றிக் காணுனைக்
காணுவ தெவர்பா ரருணாசலா (அ)

16. காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தெனை விடாமற்
கலந்தெனோ டிருப்பா யருணாசலா (அ)

17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபைகூர்ந் தருளுவா யருணாசலா (அ)

18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணியென்
கீழ்மையைப் பாழ்செய் யருணாசலா (அ)

19. குற்றமுற் றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள்
குருவுரு வாயொளி ரருணாசலா (அ)

20. கூர்வாட் கண்ணியர் கொடுமையிற் படாதருள்
கூர்ந்தெனைச் சேர்ந்தரு ளருணாசலா (அ)

21. கெஞ்சியும் வஞ்சியாய்க் கொஞ்சமு மிரங்கிலை
யஞ்சலென் றேயரு ளருணாசலா (அ)

22. கேளா தளிக்குமுன் கேடில் புகழைக்
கேடுசெய் யாதரு ளருணாசலா (அ)

23. கையினிற் கனியுன் மெய்ரசங் கொண்டுவ
கைவெறி கொளவரு ளருணாசலா (அ)

24. கொடியிட் டடியரைக் கொல்லுனைக் கட்டிக்
கொண்டெஙன் வாழ்வே னருணாசலா (அ)

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியா யெனைக்கொளக்
குறையென் செய்தே னருணாசலா (அ)

26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைக்கணித் தாள்வா யருணாசலா (அ)

27. சகலமும் விழுங்குங் கதிரொளி யினமன
சலச மலர்த்தியி டருணாசலா (அ)

28. சாப்பா டுன்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணாசலா (அ)

29. சித்தங் குளிரக்கதி ரத்தம்வைத் தமுதவா
யைத்திற வருண்மதி யருணாசலா (அ)

30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச் செய்தருட்
சீரை யளித்தரு ளருணாசலா (அ)

31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங் கருணாசலா (அ)

32. சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
சோதி யுருக்காட் டருணாசலா (அ)

33. செப்படி வித்தைகற் றிப்படி மயக்குவிட்
டுருப்படு வித்தைகாட் டருணாசலா (அ)

34. சேரா யெனின்மெய் நீரா யுருகிக்கண்
ணீராற் றழிவே னருணாசலா (அ

35. சையெனத் தள்ளிற் செய்வினை சுடுமலா
லுய்வகை யேதுரை யருணாசலா (அ

36. சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா விருந்தா யருணாசலா (அ

37. சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகமுண் டுறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணாசலா (அ

38. சௌரியங் காட்டினை சழக்கற்ற தென்றே
சலியா திருந்தா யருணாசலா (அ

39. ஞமலியிற் கேடா நானென் னுறுதியா
னுடிநின் னுறுவே னருணாசலா (அ

40. ஞானமில் லாதுன் னாசையாற் றளர்வற
ஞானந் தெரித்தரு ளருணாசலா (அ

41. ஞிமிறுபோ னீயு மலர்ந்திலை யென்றே
நேர்நின் றனையென் னருணாசலா (அ

42. தத்துவந் தெரியா தத்தனை யுற்றாய்
தத்துவ மிதுவென் னருணாசலா (அ

43. தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவா யருணாசலா (அ

44. திரும்பி யகந்தனைத் தினமகக் கண்காண்
டெரியுமென் றனையென் னருணாசலா (அ

45. தீரமி லகத்திற் றேடியுந் தனையான்
றிரும்பவுற் றேனரு ளருணாசலா (அ

46. துப்பறி வில்லா விப்பிறப் பென்பய
னொப்பிட வாயே னருணாசலா (அ

47. தூய்மன மொழியர் தோயுமுன் மெய்யகந்
தோய்வே யருளென் னருணாசலா (அ)

48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே யென்னைச்
சேர வொழித்தா யருணாசலா (அ)

49. தேடா துற்றநற் றிருவரு ணிதியகத்
தியக்கந் தீர்த்தரு ளருணாசலா (அ)

50. தைரிய மோடுமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

51. தொட்டருட் கைமெய் கட்டிடா யெனிலியா
னட்டமா வேனரு ளருணாசலா (அ)

52. தோடமி னியகத் தோடொன் றியென்றுஞ்சந்
தோடமொன் றிடவரு ளருணாசலா (அ)

53. நகைக்கிட மிலைநின் னாடிய வெனையரு
ணகையிட்டுப் பார்நீ யருணாசலா (அ)

54. நாணிலை நாடிட நானு யொன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை யருணாசலா (அ)

55. நின்னெரி யெரித்தெனை நீறாக் கிடுமுன்
னின்னருண் மழைபொழி யருணாசலா (அ)

56. நீநா னறப்புலி நிதங்களி மயமா
நின்றிடு நிலையரு ளருணாசலா (அ)

57. நுண்ணுரு வுனையான் விண்ணுரு நண்ணிட
வெண்ணலை யிறுமென் றருணாசலா (அ)

58. நூலறி வறியாப் பேதைய னென்றன்
மாலறி வறுத்தரு ளருணாசலா (அ)

59. நெக்குநெக் குருகியான் புக்கிட வுனைப்புக
னக்கனா நின்றனை யருணாசலா (அ)

60. நேசமி லெனக்குன் னாசையைக் காட்டிநீ
மோசஞ் செயாதரு ளருணாசலா (அ)

61. நைந்தழி கனியா னலனிலை பதத்தி
னாடியுட் கொள்நல மருணாசலா (அ)

62. நொந்திடா துன்றனைத் தந்தெனைக் கொண்டிலை
யந்தக னீயெனக் கருணாசலா (அ)

63. நோக்கியே கருதிமெய் தாக்கியே பக்குவ
மாக்கிநீ யாண்டரு ளருணாசலா (அ)

64. பற்றிமால் விடந்தலை யுற்றிறு முனமருள்
பற்றிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

65. பார்த்தருண் மாலறப் பார்த்திலை யெனினருள்
பாருனக் கார்சொல்வ ரருணாசலா (அ)

66. பித்துவிட் டுனைநேர் பித்தனாக் கினையருள்
பித்தந் தெளிமருந் தருணாசலா (அ)

67. பீதியி லுனைச்சார் பீதியி லெனைச்சேர்
பீதியுன் றனக்கே னருணாசலா (அ)

68. புல்லறி வேதுரை நல்லறி வேதுரை
புல்லிட வேயரு ளருணாசலா (அ)

69. பூமண மாமனம் பூரண மணங்கொளப்
பூரண மணமரு ளருணாசலா (அ)

70. பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப் பிடித்தெனைப்
பேயனாக் கினையென் னருணாசலா (அ)

72. பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா வருணாசலா (அ)

73. பொடியான் மயக்கியென் போதத்தைப் பறித்துன்
போதத்தைக் காட்டினை யருணாசலா (அ)

74. போக்கும் வரவுமில் பொதுவெளி யினிலருட்
போராட் டங்காட் டருணாசலா (அ)

75. பௌதிக மாமுடற் பற்றற்று நாளுமுன்
பவிசுகண் டுறவரு ளருணாசலா (அ)

76. மலைமருந் திடநீ மலைத்திட வோவருண்
மலைமருந் தாயொளி ரருணாசலா (அ)

77. மானங்கொண் டுறுபவர் மானத்தை யழித்தபி
மானமில் லாதொளி ரருணாசலா (அ)

78. மிஞ்சிடிற் கெஞ்சிடுங் கொஞ்ச வறிவனியான்
வஞ்சியா தருளெனை யருணாசலா (அ)

79. மீகாம னில்லாமன் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காத்தரு ளருணாசலா (அ)

80. முடியடி காணா முடிவிடுத் தனைநேர்
முடிவிடக் கடனிலை யருணாசலா (அ)

81. மூக்கிலன் முன்காட்டு முகுரமா காதெனைத்
தூக்கி யணைந்தரு ளருணாசலா (அ)

82. மெய்யகத் தின்மன மென்மல ரணையினு
மெய்கலந் திடவரு ளருணாசலா (அ)

83. மேன்மேற் றாழ்ந்திடு மெல்லியர்ச் சேர்ந்துநீ
மேன்மையுற் றனையென் னருணாசலா (அ)

84. மைமய னீத்தருண் மையினா லுனதுண்
மைவச மாக்கிலை யருணாசலா (அ)

85. மொட்டை*யடித்தெனை வெட்ட வெளியினீ
நட்டமா டினையென் னருணாசலா (அ)

---

* 'யழித்'தெனவும் பாடம்.

86. மோகந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்துமென்
மோகந்தீ ராயென் னருணாசலா (அ

87. மௌனியாய்க் கற்போன் மலரா திருந்தான்
மௌனமி தாமோ வருணாசலா (அ

88. யவனென் வாயின் மண்ணினை யட்டி
யென்பிழைப் பொழித்த தருணாசலா (அ)

89. யாருமறி யாதென் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொளை கொண்ட தருணாசலா (அ)

90. ரமணனென் றுரைத்தேன் ரோசங் கொளாதெனை
ரமித்திடச் செயவா வருணாசலா (அ)

91. ராப்பக லில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா வருணாசலா (அ)

92. லட்சியம் வைத்தரு ளஸ்திரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனோ டருணாசலா (அ)

93. லாபநீ யிகபர லாபமி லெனையுற்று
லாபமென் னுற்றனை யருணாசலா (அ)

94. வரும்படி சொலிலை வந்தென் படியள
வருந்திடுன் றலைவிதி யருணாசலா (அ)

95. வாவென் றகம்புக்குன் வாழ்வரு ளன்றேயென்
வாழ்விழந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

96. விட்டிடிற் கட்டமாம் விட்டிடா துனையுயிர்
விட்டிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

97. வீடுவிட் டீர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுன்
வீடுகாட் டினையரு ளருணாசலா (அ)

98. வெளிவிட்டே னுன்செயல் வெறுத்திடா துன்னருள்
வெளிவிட் டெனைக்கா வருணாசலா (அ)

99. வேதாந் தத்தே வேறற விளங்கும்
வேதப் பொருளரு ளருணாசலா (அ)

100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்தருட் குடியா
வைத்தெனை விடாதரு ளருணாசலா (அ)

101. அம்புவி லாலிபோ லன்புரு வுனிலெனை
யன்பாக் கரைத்தரு ளருணாசலா (அ)

102. அருணையென் றெண்ணயா னருட்கண்ணி பட்டேனுன்
னருள்வலை தப்புமோ வருணாசலா (அ)

103. சிந்தித் தருட்படச் சிலந்திபோற் கட்டிச்
சிறையிட் டுண்டனை யருணாசலா (அ)

104. அன்பொடுன் னாமங்கே ளன்பர்த மன்பருக்
கன்பனா யிடவரு ளருணாசலா (அ)

105. என்போலுந் தீனரை யின்புறக் காத்துநீ
யெந்நாளும் வாழ்ந்தரு ளருணாசலா (அ)

106. என்புரு கன்பர்த மின்சொற்கொள் செவியுமென்
புன்மொழி கொளவரு ளருணாசலா (அ)

107. பொறுமையாம் பூதர புன்சொலை நன்சொலாப்
பொறுத்தரு ளிஷ்டம்பின் னருணாசலா (அ)

108. மாலை யளித்தரு ணாசல ரமணவென்
மாலை யணிந்தரு ளருணாசலா (அ)

அருணாசலசிவ, அருணாசலசிவ,
அருணாசலசிவ, அருணாசலா!
அருணாசலசிவ, அருணாசலசிவ,
அருணாசலசிவ, அருணாசலா!

அருணா சலம்வாழி யன்பர் களும்வாழி
அக்ஷரமண மாலைவாழி.

ஸ்ரீ

அருணாசல நவமணிமாலை.

வெண்பா.

1. அசலனே யாயினு மச்சலவை தன்னி
லசலையா மம்மையெதி ராடு—மசல
வுருவிலச் சத்தி யொடுங்கிட வோங்கு
மருணா சலமென் றறி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

2. சத்திய சிற்சுக மன்றிப் பரவுயிர் சாரயிக்க
மர்த்தவத் தத்வ மசியரு ணப்பொரு ளாமசலத்
தர்த்தங் கனமது *வாகுஞ்செவ் வாடக வாரொளியா
முத்தி நினைக்க வருளரு ணாசல முன்னிடவே.

விருத்தம்.

3. அருணா சலத்தினு றருணா கரப்பரா
னருணார விந்த பதமே
பொருணாடு சுற்றமொடு வருணாதி பற்றியுள
மருணாட லற்று நிதமுந்
தெருணா டுளத்தினின லருணாடி நிற்குமவ
ரிருணாச முற்று புவிமேற்
றருணா ருணக்கதிரி னருணாளு முற்றுசுக
வருணால யத்தில் விழிவார்.

வேறு.

4. அண்ணா மலையுனை யெண்ணா தொனவெனை
யண்ணாந் தேங்கிட வெண்ணாதே
மண்ணா மலவுட லெண்ணா வகமென
மண்ணா மாய்ந்திட வொண்ணாதே

* 'வாகு மிரண்மய' எனவும் பாடம்.

தண்ணா ரளிசெறி கண்ணா டொருகிறி
பண்ணா தென்னிரு கண்ணாளா
பெண்ணா ணலியுரு நண்ணா வொளியுரு
வண்ணா லென்னக நண்ணாயே.

வேறு.

5. சீரான சோணகிரி சிறக்க வாழுஞ்
சிற்சொரூப னுமிறையே சிறிய னேன்றன்
பேரான பிழையெல்லாம் பொறுத்துக் காத்துப்
பின்னுமிவன் பாழிதனில் வீழா வண்ணங்
காரான கருணைவிழி கொடுப்பா யின்றேற்
கடும்பவத்தி னின்றுகரை யேற மாட்டே
னேரான துண்டோதாய் சிசுவுக் காற்று
நிகரற்ற நலனுக்கு நிகழ்த்து வாயே.

வேறு

6. காமாரி யென்றுநீ யன்பரா லென்றுமே
கதித்திடப் படுகின்றா
யாமாமெ யுனக்கிது வாமாவென் றையுறு
மருணாச லேச்சுரனே
யாமாயி னெங்ஙனந் தீரனே சூரனே
யாயினும் வல்லனங்கன்
காமாரி யாகுமுன் காலரண் சரண்புகு
கருத்தினுட் புகவலனே.

வேறு.

7. அண்ணா மலையா யடியேனை
யாண்ட வன்றே யாவியுடற்
கொண்டா யெனக்கோர் குறையுண்டோ
குறையுங் குணமு நீயல்லா
லெண்ணே னிவற்றை யென்னுயிரே
யெண்ண மெதுவோ வதுசெய்வாய்
கண்ணே யுன்றன் கழலிணையிற்
காதற் பெருக்கே தருவாயே.

வேறு

8. புவிக்குட் பொங்கிடும் புவிச்சொற் புங்கவன்
புரிக்குட் புண்ணியன் சுழிக்குட் சுந்தரன்
றவற்குச் சுந்தரஞ் சதிக்குற் பன்னனந்
தலத்திற் புன்புலன் சழக்கிற் றுன்புறுந்
தவிக்குத் துஞ்சிடும் படிக்குத் தன்னுளந்
தழைக்கத் தன்பதம் மொனக்குத் தந்தனன்
சிவக்கச் சின்மயஞ் செழிக்கத் தன்மயஞ்
செகத்திற் றுன்னுசெம் பொருப்புச் செம்மலே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

9. அம்மையு மப்பனு மாயெனைப் பூமியி லாக்கியளித்
தம்மகி மாயையெ னும்கடல் வீழ்ந்துயா னும்ந்திடுமுன்
னென்மன மன்னி யிழுத்துன் பதத்தி லிருத்திணையால்
சின்மய னெமரு ணாசல நின்னருட் சித்ரமென்னே.

ஸ்ரீ

அருணாசல பதிகம்.

எழுசீர்விருத்தம்.

1. கருணையா லென்னை யாண்டநீ யெனக்குன்
காட்சிதந் தருளிலை யென்று
மிருணலி யுலகி லேங்கியே யுதைந்திவ்
வுடல்விடி லென்கதி யென்னா
மருணனைக் காணு தலருமோ கமல
மருணனுக் கருணனு மன்னி
யருணனி சுரந்தங் கருவியாய்ப் பெருகு
மருணமா மலையெனு மன்பே.

2. அன்புரு வருணா சலவழன் மெழுகா
யகத்துனை நினைந்துநைந் துருகு
மன்பிலி யெனக்குன் னன்பினை யருளா
தாண்டெனை யழித்திட லழகோ
வன்பினில் விளையு மின்பமே யன்ப
ரகத்தினி லூறுமா ரமுதே
யென்புக லிடநின் னிட்டமென் னிட்ட
மின்பதெற் கென்னுயி ரிறையே.

3. இறையுனை நினையு மெண்ணமே நண்ணா
வெனையுன தருட்கயிற் றாலீர்த்
திறையுயி ரின்றிக் கொன்றிட நின்றா
யென்குறை யியற்றின னேழை
யிறையினிக் குறையென் குற்றுயி ராக்கி
யெனைவதைத் திடலெதற் கிங்ங
னிறைவனா மருணா சலவெனா முடித்தே
யேகனா வாழிநீ டூழி.

4. ஊழியில் வாழு மாக்களி லென்பா
லூதியம் யாதுநீ பெற்றாய்
பாழினில் வீழா தேழையைக் காத்துன்
பதத்தினி லிருத்திவைத் தனையே
யாழியாங் கருணை யண்ணலே யெண்ண
வகமிக நாணநண் ணிடுமால்
வாழிநீ யருணா சலவுனை வழுத்தி
வாழ்த்திடத் தாழ்த்துமென் றலையே.

5. தலைவநீ யென்னைக் களவினிற் கொணர்ந்துன்
றாளிலிந் நாள்வரை வைத்தாய்
தலைவநின் றன்மை யென்னவென் பார்க்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்

தலைவநான் வலைமான் றனைநிக ராதென்
றளர்வினுக் கழிவுநா டிடுவாய்
தலைவனா மருணா சலவுள மேதோ
தமியனார் தனையுணர் தற்கே.

6. தற்பர நாளுந் தாளினிற் றங்கித்
தண்டலர் மண்டுக மானேன்
சிற்பத நற்றே னுண்மல ரளியாச்
செய்திடி லுய்தியுண் டுன்ற
ணற்பதப் போதி னானுயிர் விட்டா
ணட்டதா னாகுமுன் பழியே
வெற்புரு வருணை விரிகதி ரொளியே
விண்ணினு நுண்ணருள் வெளியே.

7. வெளிவளி தீநீர் மண்பல வுயிரா
விரிவுறு பூதபௌ திகங்கள்
வெளியொளி யுன்னை யன்றியின் றென்னின்
வேறுயா னாருளன் விமலா
வெளியதா யுளத்து வேறற விளங்கின்
வேறென வெளிவரு வேனார்
வெளிவரா யருணா சலவன் றலையில்
விரிமலர்ப் பதத்தினை வைத்தே.

8. வைத்தனை வாளா வையகத் துய்யும்
வழியறி மதியழித் திந்நான்
வைத்திடி லார்க்கு மின்பிலை துன்பே
வாழ்விதிற் சாவதே மாண்பாம்
பைத்தியம் பற்றிப் பயனறு மெனக்குன்
பதமுறு மருமருந் தருள்வாய்
பைத்திய மருந்தாப் பாரொளி ரருணை
பருப்பத வுருப்பெறு பரனே.

9. பரமநின் பாதம் பற்றறப் பற்றும்
பரவறி வறியரிற் பரமன்
பரமுனக் கெனவென் பணியறப் பணியாய்
பரித்திடு முனக்கெது பாரம்
பரமநிற் பிரிந்திவ் வுலகினைத் தலையிற்
பற்றியான் பெற்றது போதும்
பரமனு மருணா சலவெனை யினியுன்
பதத்தினின் றொதுக்குறப் பாரேல்.

10. பார்த்தனன் புதுமை யுயிர்வலி காந்த
பருவத மொருதர மிதனை
யோர்த்திடு முயிரின் சேட்டையை யொடுக்கி
யொருதன தபிமுக மாக
வீர்த்ததைத் தன்போ லசலமாச் செய்தவ்
வின்னுயிர் பலிகொளு மிஃதென்
னோர்த்துய்மி னுயிர்கா ளுளமதி லொளிரிவ்
வுயிர்க்கொலி யருணமா கிரியே.

11. கிரியிது பரமாக் கருதிய வென்போற்
கெட்டவ ரெத்தனை கொல்லோ
விரிதுய ராலிப் பிறைப்பினில் விழைவு
விட்டுடல் விட்டிட விரகு
கருதியே திரிவீர் கருத்தினு ளொருகாற்
கருதிடக் கொலாமலே கொல்லு
மருமருந் தொன்றுண் டவனியி லதுதா
னருணமா திரமென வறிவீர்.

ஸ்ரீ

அருணாசல அஷ்டகம்.

எண்சீர்விருத்தம்.

1. அறிவறு கிரியென வமர்தரு மம்மா
வதிசய மிதன்செய லறிவரி தார்க்கு
மறிவறு சிறுவய தநுமுத லருணா
சலமிகப் பெரிதென வறிவினி லங்க
வறிகில னதன்பொரு ளதுதிரு வண்ணா
மலையென வொருவரா லறிவுறப் பெற்று
மறிவினை மருளுறுத் தருகினி லீர்க்க
வருகுறு மமயமி தசலமாக் கண்டேன்.

2. கண்டவ னெவனெனக் கருத்தினு ணாடக்
கண்டவ னின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டன னென்றிடக் கருத்தெழ வில்லை
கண்டில னென்றிடக் கருத்தெழு மாறென்
விண்டிது விளக்கிடு விறலுறு வோரார்
விண்டிலை பண்டுநீ விளக்கினை யென்றால்
விண்டிடா துன்னிலை விளக்கிட வென்றோ
விண்டல மசலமா விளங்கிட நின்றாய்.

3. நின்னையா னுருவென வெண்ணிடி னன்னா
நிலமிசை மலையெனு நிலையினை நீநா
னுன்னுரு வருவென வுன்னிடின் விண்ணோக்
குறவுல கலைதரு மொருவனை யொக்கு

முன்னுரு வுனலற வுன்னிட முந்நீ
ருறுசருக் கரையுரு வெனவுரு வோயு
மென்னையா னறிவுற வென்னுரு வேறே
திருந்தனை யருணவான் கிரியென விருந்தோய்.

4. இருந்தொளி ருனைவிடுத் தடுத்திட றெய்வ
மிருட்டினை விளக்கெடுத் தடுத்திட லேகா
ணிருந்தொளி ருனையறி வுறுத்திடற் கென்றே
யிருந்தனை மதந்தொறும் விதவித வுருவா
யிருந்தொளி ருனையறி கிலரெனி லன்னோ
ரிரவியி னறிவறு குருடரே யாவா
ரிருந்தொளி ரிரண்டற வெனதுளத் தொன்றா
யிணையறு மருணமா மலையெனு மணியே.

5. மணிகளிற் சரடென வுயிர்தொறு நானா
மதந்தொறு மொருவனா மருவினை நீதான்
மணிகடைந் தெனமன மனமெனுங் கல்லின்
மறுவறக் கடையநின் னருளொளி மேவும்
மணியொளி யெனப்பிறி தொருபொருட் பற்று
மருவுற விலைநிழற் படிதகட் டின்வின்
மணியொளி படநிழல் பதியுமோ வுன்னின்
மறுபொரு ளருணநல் லொளிமலை யுண்டோ.

6. உண்டொரு பொருளறி வொளியுள மேநீ
யுளதுனி லலதிலா வதிசய சத்தி
நின்றணு நிழனிரை நினைவறி வோடே
நிகழ்வினைச் சுழலிலந் நினைவொளி யாடி
கண்டன நிழற்சக விசித்திர முள்ளுங்
கண்முதற் பொறிவழி புறத்துமோர் சில்லா
னின்றிடு நிழல்பட நிகரருட் குன்றே
நின்றிட சென்றிட நினைவிட வின்றே.

7. இன்றக மெனுநினை வெனிற்பிற வொன்று
மின்றது வரைபிற நினைவெழி லார்க்கெற்
கொன்றக முதித்தல மெதுவென வுள்ளாழ்ந்
துளத்தவி சுறிஞெரு குடைநிழற் கோவே
யின்றகம் புறமிரு வினையிறல் சன்ம
மின்புதுன் பிருளொளி யெனுங்கன விதய
மன்றக மசலமா நடமிடு மருண
மலையெனு மெலையறு மருளொளிக் கடலே.

8. கடலெழு மெழிலியாற் பொழிதரு நீர்தான்
கடனிலை யடைவரை தடைசெயி னில்லா
துடலுயி ருனிலெழு முனையுறு வரையி
லுறுபல வழிகளி லுழலினு நில்லா
திடவெளி யலையினு நிலையிலை புள்ளுக்
கிடநில மலதிலை வருவழி செல்லக்
கடனுயிர் வருவழி சென்றிட வின்பக்
கடலுனை மருவிடு மருணபூ தரனே.

ஸ்ரீ

அருணாசல பஞ்சரத்நம்.

வெண்பா.

1. அருணிறை வான வமுதக் கடலே
விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கு—மருணை
கிரிபரமான் மாவே கிளருளப்பூ நன்றாய்
விரிபரிதி யாக விளங்கு.

2. சித்திரமா மிஃதெல்லாஞ் செம்மலையே நின்பாலே
யுத்திதமாய் நின்றே யொடுங்கிடுமா—னித்தியமு
நானென் றிதய நடித்திடுவை யாலுன்பேர்
தானிதய மென்றிடுவர் தாம்.

3. அகமுகமா ரந்த வமலமதி தன்னா
லகமிதுதா னெங்கெழுமென் றாய்ந்தே—யகவுருவை
நன்கறிந்து முந்நீர் நதிபோலு மோயுமே
யுன்கணரு ணாசலனே யோர்.

4. வெளிவிடயம் விட்டு விளங்குமரு ணேசா
வளியடக்க நிற்கு மனத்தா—லுளமதனி
லுன்னைத் தியானித்து யோகி யொளிகாணு
முன்னி லுயர்வுறுமீ துன்.

5. உன்னிடத்தி லொப்புவித்த வுள்ளத்தா லெப்பொழுது
முன்னைக்கண் டெல்லாமு முன்னுருவா—யன்னியமி
லன்புசெயு மன்னே னருணாச லாவெல்லு
மின்புருவா முன்னிலாழ்ந் தே.

அருண கிரிரமண னரியத்திற் கண்ட
வருமறையந் தக்கருத்தே யாகு—மருணா
சலபஞ் சகமணியைத் தண்டமிழ்வெண் பாவா
லுலகுக் களித்தா னுவந்து.

தனி.

விருத்தம்.

அரியாதியி தரசீவர தகவாரிச குகையில்
லறிவாய்ரமி பரமாத்தும னருணாசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரனார்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாம்விழி திறவாநிச மறிவாயது வெளியாம்.

வாழ்த்து.

வாழ்க வானரு ணாசல வண்பெயர்
வாழ்க வப்பெயர் வாய்துதி பஞ்சகம்
வாழ்க வாய்மலர் மாரம ணன்பதம்
வாழ்க வப்பத மன்னுநல் லன்பரே.

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ
அருணாசல ஸ்துதிபஞ்சகம்
ஸம்பூர்ணம்.

உபதேச நூன்மாலை

உ

உபதேசவுந்தியார்

---

1. கன்மம் பயன்றரல் கர்த்தன தாணையாற்
கன்மங் கடவுளோ வுந்தீபற
கன்மஞ் சடமதா லுந்தீபற.

2. வினையின் விளைவு விளிவுற்று வித்தாய்
வினைக்கடல் வீழ்த்திடு முந்தீபற
வீடு தரலிலை யுந்தீபற.

3. கருத்தனுக் காக்குநிட் காமிய கன்மங்
கருத்தைத் திருத்தியஃ துந்தீபற
கதிவழி காண்பிக்கு முந்தீபற.

4. திடமிது பூசை செபமுந் தியான
முடல்வாக் குளத்தொழி லுந்தீபற
வுயர்வாகு மொன்றிலொன் றுந்தீபற.

5. எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
வெண்ணி வழிபட லுந்தீபற
வீசனற் பூசனை யுந்தீபற.

6. வழுத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்
விழுப்பமா மானத முந்தீபற
விளம்புந் தியானமி துந்தீபற.

7. விட்டுக் கருதலி னாறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
விட்டிடா துன்னலே யுந்தீபற
விசேடமா முன்னவே யுந்தீபற.

8. அனியபா வத்தி னவனக மாகு
மனனிய பாவமே யுந்தீபற
வனைத்தினு முத்தம முந்தீபற.

9. பாவ பலத்தினாற் பாவனா தீதசற்
பாவத் திருத்தலே யுந்தீபற
பரபத்தி தத்துவ முந்தீபற.

10. உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்த
லதுகன்மம் பத்தியு முந்தீபற
வதுயோக ஞானமு முந்தீபற.

11. வளியுள் ளடக்க வலைபடு புட்போ
லுளமு மொடுங்குறு முந்தீபற
வொடுக்க வுபாயமி துந்தீபற.

12. உளமு முயிரு முணர்வுஞ் செயலு
முளவாங் கிளையிரண் டுந்தீபற
வொன்றவற் றின்மூல முந்தீபற.

13. இலயமு நாச மிரண்டா மொடுக்க
மிலயித் துளதெழு முந்தீபற
வெழாதுரு மாய்ந்ததே லுந்தீபற.

14. ஒடுக்க வளியை யொடுங்கு முளத்தை
விடுக்கவே யோர்வழி யுந்தீபற
வீயு மதனுரு வுந்தீபற.

15. மனவுரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனக்கோர் செயலிலை யுந்தீபற
தன்னியல் சார்ந்தன னுந்தீபற.

16. வெளிவிட யங்களை விட்டு மனந்தன்
னொளியுரு வோர்தலே யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ச்சியா முந்தீபற.

17. மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்தீபற
மார்க்கநே ரார்க்குமி துந்தீபற.

18. எண்ணங்க ளேமனம் யாவினு நானெனு
மெண்ணமே மூலமா முந்தீபற
யானா மனமென லுந்தீபற.

19. நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுண்
ணான்றலை சாய்ந்திடு முந்தீபற
ஞான விசாரமி துந்தீபற.

20. நானொன்று தானத்து நானானென் றொன்றது
தானாகத் தோன்றுமே யுந்தீபற
தானது பூன்றமா முந்தீபற.

21. நானென்னுஞ் சொற்பொரு ளாமது நாளுமே
நானற்ற தூக்கத்து முந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தா லுந்தீபற.

22. உடல்பொறி யுள்ள முயிரிரு ளெல்லாஞ்
சடமசத் தானதா லுந்தீபற
சத்தான நானல்ல வுந்தீபற.

23. உள்ள துணர வுணர்வுவே றின்மையி
னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
வுணர்வேநா மாயுள முந்தீபற.

24. இருக்கு மியற்கையா லீசசீ வர்க
ளொருபொரு ளேயாவ ருந்தீபற
வுபாதி யுணர்வேவே றுந்தீபற.

25. தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
றன்னை யுணர்வதா முந்தீபற
தானா யொளிர்வதா லுந்தீபற.

26. தானா யிருத்தலே தன்னை யறிதலாந்
தானிரண் டற்றதா லுந்தீபற
தன்மய நிட்டையீ துந்தீபற.

27. அறிவறி யாமையு மற்ற வறிவே
யறிவாகு முண்மையீ துந்தீபற
வறிவதற் கொன்றிலை யுந்தீபற.

28. தனதியல் யாதெனத் தான்றெரி கிற்பின்
னனாதி யனந்தசத் துந்தீபற
வகண்ட சிதானந்த முந்தீபற.

29. பந்தவீ டற்ற பரசுக முற்றவா
றிந்த நிலைநிற்ற லுந்தீபற
விறைபணி நிற்றலா முந்தீபற.

30. யானற் றியல்வது தேரி னெதுவது
தானற் றவமென்று னுந்தீபற
தானும் ரமணேச னுந்தீபற.

உபதேசவுந்தியார் முற்றிற்று.

உள்ளது நாற்பது.

மங்கலம்.

வெண்பா.

உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுள்ளதா—லுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுள்ளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள லுணர்.

மரணபய மிக்குளவம் மக்களர ணாக
மரணபவ மில்லா மகேசன்—சரணமே
சார்வர்தஞ் சார்வொடுதாஞ் சாவுற்றார் சாவெண்ணஞ்
சார்வரோ சாவா தவர்.

நூல்.

1. நாமுலகங் காண்டலா னானாஞ் சத்தியுள
வோர்முதலை யொப்ப லொருதலையே—நாமவுருச்
சித்திரமும் பார்ப்பானுஞ் சேர்படமு மாரொளியு
மத்தனையுந் தானா மவன்.

2. மும்முதலை யெம்மதமு முற்கொள்ளு மோர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்குமென்று மும்முதலு—மும்முதலே
யென்னலகங் கார மிருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையி னிற்ற றலை.

3. உலகுமெய்பொய்த் தோற்ற முலகறிவா மன்றென்
றுலகுசுக மன்றென் றுரைத்தே—னுலகுவிட்டுத்
தன்னையோர்ந் தொன்றிரண்டு தானற்று நானற்ற
வந்நிலையெல் லார்க்குமொப் பாம்.

4. உருவந்தா னாயி னுலகுபர மற்றா
முருவந்தா னன்றே லுவற்றி—னுருவத்தைக் [டோ
கண்ணுறுதல் யாவனெவன் கண்ணலாற் காட்சியுண்-
கண்ணது தா னந்தமிலாக் கண்.

5. உடல்பஞ்ச கோச வுருவதனா லைந்து
முடலென்னுஞ் சொல்லி லொடுங்கு—முடலன்றி
யுண்டோ வுலக முடல்விட் டுலகத்தைக்
கண்டா ருளரோ கழறு.

6. உலகைம் புலன்க ளுருவேறன் றவ்வைம்
புலனைம் பொறிக்குப் புலனா—முலகைமன [தை
மொன்றைம் பொறிவாயா லோர்ந்திடுத லான்மனத்-
யன்றியுல குண்டோ வறை.

7. உலகறிவு மொன்றா யுதித்தொடுங்கு மேனு
முலகறிவு தன்னா லொளிரு—முலகறிவு
தோன்றிமறை தற்கிடனாய்த் தோன்றிமறை யாதொ-
பூன்றமா மஃதே பொருள். [ளிரும்

8. எப்பெயரிட் டெவ்வுருவி லேத்தினுமார் பேருருவி
லப்பொருளைக் காண்வழிய தாயினுமம்-மெய்ப்பொருளி
னுண்மையிற்ற னுண்மையினை யோர்ந்தொடுங்கி யொ-
யுண்மையிற் காண லுணர். [ன்றுதலே

9. இரட்டைகண் முப்புடிக ளென்றுமொன்று பற்றி
யிருப்பவா மவ்வொன்றே தென்று—கருத்தினுட்
கண்டாற் கழலுமவை கண்டவ ரேயுண்மை
கண்டார் கலங்காரே காண்.

10. அறியாமை விட்டறிவின் றாமறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்றாகு மந்த—வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந் தன்னை
யறியு மறிவே யறிவு.

11. அறிவுறுந் தன்னை யறியா தயலை
யறிவ தறியாமை யன்றி—யறிவோ
வறிவயற் காதாரத் தன்னை யறிய
வறிவறி யாமை யறும்.

12. அறிவறி யாமையு மற்றதறி வாமே
யறியும துண்மையறி வாகா—தறிதற்
கறிவித்தற் கன்னியமின் றாயவிர்வ தாற்றா
னறிவாகும் பாழன் றறி.

13. ஞானமாந் தானேமெய் நானாவா ஞானமஞ்
ஞானமாம் பொய்யாமஞ் ஞானமுமே—ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெய்யாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.

14. தன்மையுண்டேன் முன்னிலைப டர்க்கைக டாமுளவாந்
தன்மையி னுண்மையைத் தானாய்ந்து—தன்மையறின்
முன்னிலை படர்க்கை முடிவுற்றொன் றாயொளிருந்
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.

15. நிகழ்வினைப் பற்றி யிறப்பெதிர்வு நிற்ப
நிகழ்கா லவையு நிகழ்வே—நிகழ்வொன்றே
யின்றுண்மை தேரா திறப்பெதிர்வு தேரவுன
லொன்றின்றி யெண்ண வுனல்.

16. நாமன்றி நாளேது நாடேது நாடுங்கா
னாமுடம்பே னாட்டு னாம்படுவ—நாமுடம்போ
நாமின்றன் றென்றுமொன்று நாடிங்கங் கெங்குமொன்றா
னாமுண்டு நானாடி னாம்.

17. உடனானே தன்னை யுணரார்க் குணர்ந்தார்க்
குடலளவே நான்ற னுணரார்க்—குடலுள்ளே
தன்னுணர்ந்தார்க்கெல்லையறத் தானொளிரு நானிதுவே
யின்னவர்தம் பேதமென வெண்.

18. உலகுண்மை யாகு முணர்விலார்க் குள்ளார்க்
குலகளவா முண்மை யுணரார்க்—குலகினுக்
காதார மாயுருவற் றூருமுணர்ந் தாருண்மை
யீதாகும் பேதமிவர்க் கெண்.

19. விதிமதி மூல விவேக மிலார்க்கே
விதிமதி வெல்லும் விவாதம்—விதிமதிகட்
கோர்முதலாந் தன்னை யுணர்ந்தா ரவைதணந்தார்
சார்வரோ பின்னு மவைசாற்று.

20. காணுந் தனைவிட்டுத் தான்கடவு ளைக்காணல்
காணு மனோமயமாங் காட்சிதனைக்—காணுமவன்
றான்கடவுள் கண்டானாந் தன்முதலைத் தான்முதல்போய்த்
தான்கடவு ளன்றியில தால்.

21. தன்னைத்தான் காண றலைவன் றனைக்காண
லென்னும் பனுவலுண்மை யென்னையெனின்-தன்னைத்தான்
காணலெவன் றானொன்றாற் காணவொண்ணா தேற்றலைவற்
காணலெவ னூணாதல் காண்.

22. மதிக்கொளி தந்தம் மதிக்கு ளொளிரு
மதியினை யுள்ளே மடக்கிப்—பதியிற்
பதித்திடுத லன்றிப் பதியை மதியான்
மதித்திடுத லெங்ஙன் மதி.

23. நானென்றித் தேக நவிலா துறக்கத்து
நானின்றென் றாரு நவில்வதிலை—நானொன்
றெழுந்தபி னெல்லா மெழுமிந்த நானெங்
கெழுமென்று நுண்மதியா லெண்.

24. சடவுட னானென்னா துச்சித் துதியா
துடலளவா நானென் றுதிக்கு—மிடையிலிது
சிச்சடக்கி ரந்திபந்தஞ் சீவனுட்ப மெய்யகந்தை
யிச்சமு சாரமன மெண்.

25. உருப்பற்றி யுண்டா முருப்பற்றி நிற்கு
முருப்பற்றி யுண்டுமிக வோங்கு—முருவிட்
டுருப்பற்றுந் தேடினா லோட்டம் பிடிக்கு
முருவற்ற பேயகந்தை யோர்.

26. அகந்தையுண் டாயி னனைத்துமுண் டாகு
மகந்தையின் றேலின் றனைத்து—மகந்தையே
யாவுமா மாதலால் யாதிதென் று நாடலே
யோவுதல் யாவுமென வோர்.

27. நானுதியா துள்ளநிலை நாமதுவா யுள்ளநிலை
நானுதிக்குந் தானமதை நாடாம—னானுதியாத்
தன்னிழப்பைச் சார்வதெவன் சாராமற் றானதுவாந்
தன்னிலையி னிற்பதெவன் சாற்று.

28. எழும்பு மகந்தை யெழுமிடத்தை நீரில்
விழுந்த பொருள்காண வேண்டி—முழுகுதல்போற்
கூர்ந்தமதி யாற்பேச்சு மூச்சடக்கிக் கொண்டுள்ளே
யாழ்ந்தறிய வேண்டு மறி.

29 நானென்று வாயா னவிலாதுள் ளாழ்மனத்தா
னானென்றெங் குந்துமென நாடுதலே—ஞானநெறி
யாமன்றி யன்றிதுநா னாமதுவென் றுன்னறுணை
யாமதுவி சாரமா மா.

30. நானா ரெனமனமுண் ணாடியுள நண்ணவே
நானா மவன்றலை நாணமுற—நானானாத்
தோன்றுமொன்று தானாகத் தோன்றினுநா னன்றுபொருள்
பூன்றமது தானாம் பொருள்.

31. தன்னை யழித்தெழுந்த தன்மயா னந்தருக்
கென்னை யுளதொன் றியற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்.

32. அதுநீயென் றம்மறைக ளார்த்திடவுந் தன்னை
யெதுவென்று தான்றேர்ந் திராஅ—ததுநா
னிதுவன்றென் றெண்ணலுர னின்மையினா லென்று
மதுவேதா னாயமர்வ தால்.

33. என்னை யறியேனா னென்னை யறிந்தேனா
னென்ன னகைப்புக் கிடனாகு—மென்னைத்
தனைவிடய மாக்கவிரு தானுண்டோ வொன்றா
யனைவரநு பூதியுண்மை யால்.

34. என்று மெவர்க்கு மியல்பா யுளபொருளை
யொன்று முளத்து ளுணர்ந்துநிலை—நின்றிடா
துண்டின் றுருவருவென் றொன்றிரண் டன்றென்றே
சண்டையிடன் மாயைச் சழக்கு.

35. சித்தமா யுள்பொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற
சித்தியெலாஞ் சொப்பனமார் சித்திகளே - நித்திரைவிட்
டோர்ந்தா லவைமெய்யோ வுண்மைநிலை நின்றுபொய்ம்மை
தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர்.

36. நாமுடலென் றெண்ணினல நாமதுவென் றெண்ணன்மா
நாமதுவா நிற்பதற்கு நற்றுணையே—யாமென்று
நாமதுவென் றெண்ணுவதே னான்மனித னென்றெணுறோ
நாமதுவா நிற்குமத னால்.

37. சாதகத்தி லேதுவிதஞ் சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகின்ற வாதமது முண்மையல—வாதரவாய்த்
தான்றேடுங் காலுந் தனையடைந்த காலத்துந்
தான்றசம னன்றியார் தான்.

38. வினைமுதனா மாயின் விளைபயன் றுய்ப்போம்
வினைமுதலா ரென்று வினவித்—தனையறியக்
கர்த்தத் துவம்போய்க் கருமமூன் றுங்கழலு
நித்தமா முத்தி நிலை.

39. பத்தனு னென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தனு ரென்றுதன்னைப் பார்க்குங்காற்—சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் றானிற்க நிற்காதேற் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்னிற்கு மோ.

40. உருவ மருவ முருவருவ மூன்று
முறுமுத்தி யென்னி லுரைப்ப—னுருவ
மருவ முருவருவ மாயு மகந்தை
யுருவழிதன் முத்தி யுணர்.

உள்ளதுநாற்பது முற்றிற்று.

உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம்.

மங்கலம்.

விருத்தம்.

எதன்கண்ணே நிலையாகி யிருந்திடுமிவ் வுலகமெலா
மெதன தெல்லா
மெதனின்றிவ் வனைத்துலகு மெழுமோமற் றிவையாவு
மெதன்பொ ருட்டா
மெதனாலிவ் வையமெலா மெழுந்திடுமிவ் வெல்லாமு
மெதுவே யாகு
மதுதானே யுளபொருளாஞ் சத்தியமா மச்சொருப
மகத்தில் வைப்பாம்.

நூல்.

வெண்பா.

1. சத்திணக் கத்தினாற் சார்பகலுஞ் சார்பகலச்
சித்தத்தின் சார்பு சிதையுமே—சித்தச்சார்
பற்றா ரசலநிலை யுற்றார்சீ வன்முத்தி
பெற்றா ரவரிணக்கம் பேண.

2. சாதுறவு சாரவுளஞ் சார்தெளிவி னாற்றா
லேதுபர மாம்பதமிங் கெய்துமோ—வோதநூ லாது
போதகனு னூற்பொருளாற் புண்ணியத்தாற் பின்றுமொரு
சாதகத்தாற் சாரவொணா தால்.

3. சாதுக்க ளாவார் சகவாச நண்ணினு
லேதுக்கா மிந்நியம மெல்லாமு—மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந் தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு.

4. தாபந்தண் சந்திரனுற் றைனியநற் கற்பகத்தாற்
பாபந்தான் கங்கையாற் பாறுமே—தாபமுத
லிம்மூன்று மேகு மிணையில்லா சாதுக்க
டம்மா தரிசனத்தாற் றான்.

5. கம்மயமாந் தீர்த்தங்கள் கன்மண்ணுந் தெய்வங்க
ளம்மகத்துக் கட்கிணையே யாகாவா—மம்மவவை
யெண்ணினு ளாற்றூய்மை யேய்விப்ப சாதுக்கள்
கண்ணினுற் கண்டிடவே காண்.

6. தேவனு ரார்மனந் தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னு லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ் சுருதியா
லேகனுந் தேவனே யென்று.

விருத்தம்.

7. ஔியுனக் கெதுபக லினனெனக் கிருள்விளக்
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு வகமதே.

வேறு.

8. இதயமாங் குகையி னுப்ப ணைகமாம் பிரம்ம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிர்ந்திடு மான்மா வாக
விதயமே சார்வாய் தன்னை யெண்ணியா ழலது வாயு
வதனுட னுழ்ம னத்தா லான்மாவி னிட்ட னுவாய்.

வெண்பா

9. அகக்கம லத்தே யமல வசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தால்வ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

விருத்தம்.

10. தேகங் கடநிகர் சடமிதற் ககமெனுந் திகழ்விலதா
லாகஞ் சடலமி றுயிலினி றினமுறு நமதியலாற்
கோகங் கரனெவ னுளனுணர்ந் துளருளக் குகையுள்ளே
சோகம் புரணவ ருணகிரி சிவவிபு சுயமொளிர்வான்.

வெண்பா.

11. பிறந்த தெவன்றன் பிரமமூ லத்தே
பிறந்ததெவ னென்று பேணிப்—பிறந்தா
னவனே பிறந்தா னவனிதமு னீச
னவநவன வன்றினமு நாடு.

12. இழிவுடல்யா னென்ன விகந்திடுக வென்று
மொழிவிலின் பாந்தன்னை யோர்க—வழியு
முடலோம்ப லோடுதனை யோரவுனல் யாறு
கடக்கக் கராப்புணைகொண் டற்று.

13. தானந் தவம்வேள்வி தன்மம்யோ கம்பத்தி
வானம் பொருள்சாந்தி வாய்மையருள்—மோனநிலை
சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பம்
தேகான்ம பாவமற றோர்.

14. வினையும் விபத்தி வியோகமஞ் ஞான
மினையவையார்க் கென்றாய்ந் திடலே—வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின்றியவை யென்றுமிரு
ஞகமன லேயுண்மை யாம்.

15. சத்தியினுற் ருமியங்குந் தன்மையுணு ராதகிலை
சித்திகளைஞ் சேர்வமெனச் சேட்டிக்கும்—பித்தர்கூத்
தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித் தெவ்வரெனச்
சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு.

16. சித்தத்தின் சாந்தியதே சித்தமா முத்தியெனிற்
சித்தத்தின் செய்கையின்றிச் சித்தியாச்—சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வாரெங்ஙன் சித்தக் கலக்கந்தீர்
முத்திசுகந் தோய்வார் மொழி.

17. பூபரந் தாங்கவிறை போலியுயிர் தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண்—மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சுமையை வண்டிவை யாதுதலை
கொண்டுநலி கொண்டதெவர் கோது.

விருத்தம்.

18. இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
விருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

வேறு.

19. அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.

வேறு.

20. இதயமலர்க் குகையகமா யிலகிறையே குகேசனென
வேத்தப் பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுஞ்சோகம் பாவனைதா
னின்னு டம்பிற்

றிதமுறுநா னெனுந்திடம்போ லப்பியாச பலத்தாலத்
தேவாய் நிற்கிற்
சிதையுடனு னெனுமவித்தை செங்கதிரோ னெதி-
ரிருள்போற் சிதையு மன்றே.

21. எப்பெருங்கண் ணாடியின்கண் ணிவையாவு
நிழலாக வெதிரே தோன்று
மிப்பிரபஞ் சத்துயிர்கட் கெல்லாமவ்
விதயமென விசைப்ப தேதோ
செப்புதியென் றேவினவு மிராமனுக்கு
வசிட்டமுனி செப்பு கின்று
னிப்புவியி னுயிர்க்கெல்லா மிதயமிரு
விதமாகு மெண்ணுங் காலே.

22. கொளத்தக்க துந்தள்ளத் தக்கதுமா
மிவ்விரண்டின் கூறு கேளா
யளத்தற்கா முடம்பின்மார் பகத்தொரிடத்
திதயமென வமைந்த வங்கந்
தளத்தக்க தோரறிவா காரவித
யங்கொள்ளத் தக்க தாமென்
றுளத்துட்கொள் ளஃதுள்ளும் புறமுமுள
துள்வெளியி லுள்ள தன்றும்.

23. அதுவேமுக் கியவிதய மதன்கண்ணிவ்
வகிலமுமே யமர்ந்தி ருக்கு
மதுவாடி யெப்பொருட்கு மெல்லாச்செல்
வங்கட்கு மதுவே யில்லை
மதனுலே யனைத்துயிர்க்கு மறிவதுவே
யிதயமென வறைய லாகுஞ்
சிதையாநிற் குங்கறபோற் சடவுடலி
னவயவத்தோர் சிறுகூ றன்றால்.

வேறு.

24. ஆதலினா லறிவுமய மாஞ்சுத்த
விதயத்தே யகத்தைச் சேர்க்குஞ்
சாதனையால் வாதனைக ளொடுவாயு
வொடுக்கமுமே சாருந் தானே.

வெண்பா.

25. அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனா லகத்தி
னகிலவா சத்தி யகற்று.

விருத்தம்.

26. விதவிதமா நிலைகளெலாம் விசாரஞ் செய்து
மிச்சையறு பரமபதம் யாதொன் றுண்டோ
வதனையே திடமாக வகத்தாற் பற்றி
யனவரத முலகில்விளை யாடு வீரா
வெதுசகல விதமான தோற்றங் கட்கு
மெதார்த்தமதா யகத்துளதோ வதைய றிந்தா
யதனாலப் பார்வையினை யகலா தென்று
மாசைபோ லுலகில்விளை யாடு வீரா.

27. போலிமன வெழுச்சிமகிழ் வுற்றோ னாகிப்
போலிமனப் பதைப்புவெறுப் புற்றோ னாகிப்
போலிமுயல் வாந்தொடக்க முற்றோ னாகிப்
புரையிலனா யுலகில்விளை யாடு வீரா
மாலெனும்பல் கட்டுவிடு பட்டோ னாகி
மன்னுசம னாகியெல்லா நிலைமைக் கண்ணும்
வேலைகள்வே டத்தியைவ வெளியிற் செய்து
வேண்டியவா றுலகில்விளை யாடு வீரா.

வெண்பா.

28. அறிவுண்மை நிட்டனு மான்மவித் தாவா
னறிவாற் புலன்செற்ற ஞர்தா—னறிவங்கி
யாவனறி வாங்குலிசத் தான்கால காலனவன்
சாவினையாய் வீரனெனச் சாற்று.

29. தத்துவங் கண்டவற்குத் தாமே வளருமொளி
புத்திவலு வும்வசந்தம் போந்ததுமே—யித்தரையிற்
ருருவழ காதி சகல குணங்களுஞ்
சேர விளங்கலெனத் தேர்.

30. சேய்மையுளஞ் சென்றுகதை கேட்பார்போல் லாதனைக
டேய்மனஞ்செய் தாஞ்செய்யா தேயவைக-டோய்மனஞ்செய்
தின்றேனுஞ் செய்ததே யிங்கசைவற் றுங்கனவிற்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

31. வண்டிதுயில் வானுக்கவ் வண்டிசெல னிற்றலொடு
வண்டிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே—வண்டியா
மூனவுடலுள்ளே யுறங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
மானதொழி லிட்டையுறக் கம்.

32. நனவு கனவுதுயி னுடுவார்க் கப்பா
னனவு துயிற்றுரிய நாமத்—தெனுமத்
துரிய மதேயுளதாற் றேன்றுமூன் றின்றாற்
றுரிய வதீதந் துணி.

33. சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ்
விஞ்சுமெனல் வேற்றார்கேள் விக்குனிலம்—புஞ்சொல்லாம்
பர்த்தாபோய்க் கைம்மையுறுப் பத்தினியெஞ் சாதலுபோற்
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண்.

34. மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி
மக்கட் கொருகுடும்ப மானவே—மிக்ககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யொன்றலபன் னூற்குடும்ப
முள்ளதுயோ கத்தடையா யோர்.

35. எழுத்தறிந்த தாம்பிறந்த தெங்கேயென் றெண்ணி
யெழுத்தைத் தொலைக்க வெண்ணோ—ரெழுத்தறிந்தெ, ன
சத்தங்கொ ளெந்திரத்தின் சால்புற்றார் சோணகிரி
வித்தகனே வேறார் விளம்பு.

36. கற்று மடங்காரிற் கல்லாதா ரேயுய்ந்தார்
பற்று மதப்பேயின் பாலுய்ந்தார்—சுற்றுபல
சிந்தைவாய் நோயுய்ந்தார் சீர்தேடி யோடலுய்ந்தா
ருய்ந்ததொன் றன்றென் றுணர்.

37. எல்லா வுலகுந் துரும்பா யினுமறைக
ளெல்லாமே கைக்கு ளிருந்தாலும்—பொல்லாப்
புகழ்ச்சியாம் வேசிவசம் புக்கா ரடிமை
யகலவிட லம்மா வரிது.

38. தானன்றி யாருண்டு தன்னையா ரென்சொலினென்
றான்றன்னை வாழ்த்துகினுந் தாழ்த்துகினுந்—தானென்ன
தான்பிறரென் றோராமற் றன்னிலையிற் பேராமற்
றானென்று நின்றிடவே தான்.

39. அத்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போது
மத்துவிதஞ் செய்கையி லாற்றற்க—புத்திரனே
யத்துவித மூவுலகத் தாகுங் குருவினோ
டத்துவித மாகா தறி.

40. அறிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

உள்ளதுநாற்பது அனுபந்தம் முற்றிற்று.

அப்பளப்பாட்டு.

பல்லவி.

அப்பள மிட்டுப் பாரு— அத்தைச்
சாப்பிட்டுன் னாசையைத் தீரு.

அநுபல்லவி.

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செப்பாது சொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி— (அப்)

சரணங்கள்.

1. தானல்லா வைங்கோச க்ஷேத்ர மிதில்வளர்
தானென்னு மானமாந் தான்ய வுளுந்தை
நானாரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
னானல்ல வென்றே யுடைத்துப் பொடித்து— (அப்)

2. சத்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசத்தொடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகுமவ் வுப்போ டுள்ளகல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ் சேர்த்து— (அப்)

3. கன்னெஞ்சி னானொன் றுகலங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சந்தோஷ மாகவே— (அப்)

4. மோனமுத் ரையாகு முடிவில்லாப் பாத்ரத்தில்
ஞானாக்னி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
னானது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தானாக புஜிக்கத் தன்மய— (அப்)

ஆன்மவித்தை.

பல்லவி.

ஐயே! யதிசுலபம்—ஆன்மவித்தை
ஐயே! யதிசுலபம்.

அநுபல்லவி.

நொய்யார் தமக்குமுளங் கையா மலகக்கனி
பொய்யா மொழியமிகு மெய்யா யுளதான்மா. (ஐயே)

சரணங்கள்.

1. மெய்யாய் நிரந்தரந்தா னையா திருந்திடவும்
பொய்யா முடம்புலக மெய்யா முளைத்தெழும்பொய்
மையார் நினைவணுவு முய்யா தொடுக்கிடவே
மெய்யா ரிதயவெளி வெய்யோன் சுயமான்மா—
விளங்குமே; இரு ளடங்குமே; இட ரொடுங்குமே;
இன்பம் பொங்குமே. (ஐயே)

2. ஊனு ருடலிதுவே நானு மெனுநினைவே
நானு நினைவுகள்சே ரோர்நா ரெனுமதனு
னுை ரிடமெதென்றுட் போனு னினைவுகள்போய்
நானு னெனக்குகையுட் டானுய்த் திகழுமான்ம—
ஞானமே; இதுவே மோனமே; ஏக வானமே;
இன்பத் தானமே. (ஐயே)

3 தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலென்?
றன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னோ யுளதறிய?
பின்ன வுயிர்களில பின்ன விளக்கெனுமத்
தன்னைத் தனிலுணர மின்னுந் தனுளான்ம—
ப்ரகாசமே; அருள் விலாசமே; அக விகாசமே;
இன்ப விகாசமே. (ஞூயே)

4. கன்மா திகட்டவிழ சென்மா திநட்டமெழ
வெம்மார்க் கமதனினு மிம்மார்க் கமிக்கெளிது
சொன்மா னததநுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலான்ம—
சோதியே; நிதானுபூதியே; இராது பீதியே;
இன்பவம் போதியே. (ஞூயே)

5. விண்ணா தியவிளக்குங் கண்ணா தியபொறிக்குங்
கண்ணா மனக்கணுக்குங் கண்ணாய் மனவிறைக்கும்
விண்ணா மொருபொருள்வே றெண்ணா திருந்தபடி
யுண்ணா டுளக்கொளிரு மண்ணா மலையொன்றமா—
காணுமே; அருளும் வேணுமே; அன்பு பூணுமே;
இன்பு சேணுமே. (ஞூயே)

உபதேச நூன்மாலை
ஸம்பூர்ணம்.

ஓம் தத் ஸத்

அநுவாத நூன்மாலை

[I. செய்யுள்]

ஸ்ரீ

தேவிகாலோத்தர

ஞானசாரவிசாரபடலம்

அவதாரிகை.

உபாகமங்களு ளொன்றாய 'ஸ்ரீ தேவிகாலோத்தர'த்தின் கண் சகலாகம சாரத்தின் சாரமாய்ப் பக்குவான்மாக்கள் பரிபாக காலாநந்தர மடையத் தகுந்த ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையும் விவரித்துப் பரமசிவன் பரமசிவைக் கருளிச்செய்த இந்த ஞானசார விசார படலக் கிரந்தமானது, சனன மரண ரூப சம்சார துக்க சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து முங்கிப் பொங்கித் தத்தளிக்குஞ் சீவர்களைத் தாங்கி நேர்வழி கொடுபோய் முத்தியெனு மக்கரையிற் சேர்க்கும் அரும் பெருந் தோணியா யிருத்தலின், முமுட்சுக்க ளனைவருந் திகைத்து வழிதப்பி யலையாம லிதன் றுணையால் நேர்மார்க்கமே சென்று அச்சாந்தானந்த பரமபத மடைவாராக.

மங்கலம்.

வெண்பா.

தேவன் றிருவாயாற் றேவி செவிபுகட்டுந்
தேவிகா லோத்தரந் தேர்ஞா்ன—மாவிளைவா
மானந்த வானமுத மானவரு ளத்துவித
மோனக் கரியகமே முன்.

நூல்.

தேவி :—

1. அனைவர்க்கு மேமுத்திக் காகவம் முத்தி
தனையுறுமார்க் கக்காட்சி தானு—மனையபர
ஞானமா சாரமே நாடுமெனக் குன்னருளால்
வானவ ரீசா வழுத்து.

ஈசன் :—

2. யாதினுன் ஞானியர்கள் யாதோர் களங்கமுமி
லோதரிய முத்திதனை யுற்றிடுவார்—மாதரசே
ஞானவா சாரங்க ளுனக்கின் றுரைப்பன்
ஞானமுற யாவருமே நன்கு.

3. ஞானந்தான் யாவர்க்கு நன்முகத்தோ யிக்கால
ஞானத்தா லுள்ளி னறுகாதோ—வான
கணக்கிலாக் கோடிநூல் கற்றாலு மன்னோர்க்
குணர்வுதியா தென்றே யுணர்.

4. அதனாலே நிர்ப்பயனு மையமென வின்றி
யெதனிலுமே யிச்சை யிலனு—யிதயத்தி
னற்சிரத்தை யோடு நிராகுலனுய் ஞானத்தி
லுற்சாக முள்ளோனு யுற்று.

5. மமதையின் றிக்கருணை மன்னிப்பூ தங்க
டமக்கெல்லா மேயபயந் தந்து—முமுட்சுவா
யோகத்திற் றற்பரனு யோதிக்கா லோத்தரத்தி
னேகவழி நிற்க விசைந்து.

6. அவன்றானே நான்முகனு மச்சிவனு மாலு
மவன்றேவர் கோன்குகனு மாவ—னவன்றா
னகில சுரர்குருவு மாவன்மா யோகி
யகில தபோதனனு மாம்.

7. பண்டிதனு மாபுருடன் பாரமார்த் தப்பேறு
கொண்டவனு மன்னவனே கூறுங்கான்—மண்டியுழல்
வாயுசமஞ் சித்தம் வலித்தெவனு னிச்சலனா
மாயிருத்தப் பெற்றிடு மாம்.

8. அதுதானே முத்திக் குபாய மதுவே
சதுபாயர் சார்குணந் தானு—மதுவே
பிரஞ்ஞை திரத்தன்மை பின்னு மதுவே
தருமம் விவேகியர்க்குத் தான்.

9. அதுவேநற் றீர்த்த மதுவேயாந் த்ரான
மதுவே தவமாகு மைய—மிதிலில்லை
யெவ்வுபா யத்திறு லேவாயு விற்சலன
விவ்வுளங்கட் டப்படுமோ வெண்.

10. சித்தஞ் சிறிதசையச் சம்சார நிச்சலமாச்
சித்தநிலை நிற்கமுத்தி சித்தமிது—சித்தந்
திரமாக்க வேவேண்டு மாதலினுற் றீமான்
பரமாம் பிரஞ்ஞையினுற் பார்.

11. அந்தவே காந்தத் தடையுஞ் சுகமதுவே
யந்தமிலா வத்தியந்த வானந்த—மெந்தக்
கருமமுமி லப்பரத்திற் கற்றவனு மார்தா
னிரமித் திடானீ யிசை.

12. விடயஞா னம்போய் விரிநிட் களமாய்
விடயமின் ஞானபரன் வீடு—மடைய
வவாவிலனே னுந்தீர னட்சயமா மோட்சந்
தவாதுற் றிடுவனே தான்.

13. இருக்கின்றே னென்கலையோ டேய்ந்தசை தன்ய
வுருசத்தி யஃதா லொளிரும்—பிரபஞ்சஞ்
சர்வஞ்சத் தித்யானஞ் சார்நிட் களஞானஞ்
சர்வ நிராலம்பந் தான்.

14. அத்துவித மாகி யறிவொளி மாத்திரமா
யெத்து மகமமிசத் தெச்சூன்ய—முத்திக்கு
வித்ததுவே யென்று விளம்பும் பரயோகத்
துய்த்திடுவ தாகத்தா னுற்று.

15. சக்கரங்க ணாடிகள் சார்பதும தேவதை
யக்கரங்கண் மண்டலமூர்த் தாதியா—மிக்கவிவை
யோர்போது மற்பமுமே யுன்னி யிடத்தகா
நேர்மார்க்க மாமிதனை நீத்து.

16. கும்பகமு மந்திரக் கூட்ட முயிர்ச்சலனத்
தம்பனமுன் னையவாந் தாரணைதா—மென்பவைக
ளத்தனையு மாசரிக்க வேண்டாவா மட்சயமா
முத்தியிச்சை யுள்ளோர் முயன்று.

17. பூசை வணக்கம் புரிசெபஞ் சிந்தனை
மாசரிப்ப தேதுமே யங்கில்லை—பேசுமது
கேவலம் ஞேயமென்று கேளினிக் கிஞ்சிஞ்ஞய
மாவறிய வேண்டுவதின் றாம்.

18. வெளிவிடயம் பற்றும் விரிமனத்தார்க் கென்றும்
விளையும் வெகுபந்த வேறு—வெளியே
திரியுஞ்சித் தத்தைத் திருப்பலில்லை யுற்றே
யொருதுணிமே வாருலகி லோர்.

19. உள்வெளிமேல் கீழ்நடுதிக் கோர்சிறிது மின்றியே
யுள்ளவுரு வெல்லாமா யோருருவு—மில்லதாய்த்
தான்றனக்கே வேத்தியமாய்த் தானே யிலங்கிடுமாற்
பூன்றமா மொன்று புணர்.

20. எவ்வெதன் றிட்டியா லெவ்வுயிர்செய் யுந்தொழில்க
ளவ்வுயிர்க் கக்கதியுண் டாதலா—லெவ்வா
மருவவை சாரா தயற்றிட்டி யற்று
ணிராலோகந் தானே நினை.

21. ஏது பலங்கருமு மில்லை சுபாவத்தி
லோது மிவையாவு முண்மையால்—பேத
வுலகமு மில்லை யுலகப்பற் றுள்ள
விலவுகிகன் றானு மிலை.

22. நிராலம்ப மிந்த நிகிலமு மன்றி
நிராலம்பத் தாலொளிரா நிற்ப—நிராலம்ப
மாகச்செய் திந்த வனைத்து நிரா்லம்ப
மாகிடுவ னென்றே யறி.

23. வியோமவடி வாகும் வியாபகமா சூன்ய
மியாதொருவன் பாவித் திடானே—லியாண்டுமவன்
பீசகோ சக்கிருமி போலப் பிரபஞ்ச
பாசசமு சாரியாம் பார்.

24. அகிலமாம் யோனியிலு மாருயிர்யா விற்கு
மிகக்கிலே சம்பொருந்து மேன்மே—லகிலக்
கிலேசமுமே நீக்குதற்குக் கேண்மாசூன் யத்தை
யிலேசமறுச் சிந்தை யியற்று.

25. ஞானவுத யப்பொருட்டே நற்கிரியை சற்சரியை
தாநவிலப் பட்டதாற் றுனென்றை—மானதத்தி
னுட்கருதுஞ் சாலம்ப யோகந் தனையுமொரீ
நிட்பிரபஞ் சத்தே நிலை.

26. பாதலமுன் பாகப் பகர்சத்தி யந்தமா
யாதரப் பட்டவிவை யத்தனையும்—வீதலுறுஞ்
சூனியமா மத்திரங்கொண் டாராலே சூரரவர்
சூனிய ஞானியராச் சுட்டு.

27. விடயத்தி லாசை விடாதே குரங்கை
விடச்சலிசித் தத்தை விடாது—மடக்கிச்
சருவசூன் யப்பதத்திற் றுபிக்க வத்தா
னிருவாண முற்றிடுவ னோர்.

28. அகிலதத்து வத்து மபின்னமா யாக
மகமென் பதற்கனிய மாகி—யகமெய்ப்
பொருளுக் கபின்னமாம் பூரணசித் தெங்கும
பொருந்துமுக முள்ள பொருள்.

29. ஆகாயம் போல வகிலத் தகம்புறமு
மேகாங்க மாயுருவ மின்றியதா—மாகா
பரமானந் தத்துட் படிந்தவரன் பேயப்
பரமானந் தப்படிவர் பார்.

30. இந்தனமில் லாவெரிதா னெவ்வண்ணந் தான்றானே
மந்தமாய்ச் சாந்தியினை மன்னுமோ—வந்தவிதம்
பற்றுபொரு ளற்றாற் பரந்தமன முஞ்சாந்தி
யுற்றுவிடுந் தானாக வோய்ந்து.

31. மோகிகை மாயையே மூர்ச்சிகை சொப்பன
மாகிய விந்நான் கவத்தைகளு—மேக
சுழுத்தியொடு சாக்கிரஞ் சொல்லுமிவை யெல்லா
மொழித்துவிட வேண்டு முணர்.

32. தேகமிதிற் சூக்குமமாச் சேருமுயிர் சித்தபுத்தி
யாகுமகங் காரமிவை யாவுக்கு—மேகசித்
தன்னியமே யென்றுசிந்தை யாற்றவே யச்சிந்தை
மன்னிடுவா னென்று மதி.

33. நித்திரையி னாலு நினைவாதி யாலுநிதஞ்
சித்தந்தான் மூடமிகச் சிரழியுஞ்—சித்தமிதை
யெத்தனத்தா லேயுணர்த்தி யேகாமற் றன்னினைவில்
வைத்திடுவாய் மேன்மேலும் வை.

34. சித்தமெப் போது திரமாகு மெவ்விதத்து
மத்தைச் சலிப்பிக்க லாகாதே—பித்தனையுஞ்
சிந்திக்க வேண்டுவதின் றங்கேயச் சித்தத்தைப்
பந்தித்து நிச்சலமே பண்ணு.

35. ஆசிரயம் பற்றியதா மச்சித்த மங்ஙனமே
யாசிரய மின்றியதா யாக்கிடுக—வாசிரயம்
பற்றுசல நிச்சலமாப் பண்ணியந் நிச்சலத்தைச்
சற்றுஞ் சலிப்பியா தை.

36. இவ்வெல்லாப் பூத விலயமுண் டாகிவிவற்
றெவ்வெவ்விண் ணும்விமல மேபோல—வவ்வவ்
வுருவம் வியாபித்து மோர்மலமி றன்னைப்
பொருவி றியானம் புரி.

37. அதுவே சனன மடைந்ததன் பேரு
மதுதானே பாண்டித்ய மாகு—மெதுதான்
சலனமுறும் வாயு சமஞ்சித்த மென்றுஞ்
சலனமறச் செய்சா தனம்.

38. சித்தத்தை மேலேயுந் தாரணஞ் செய்யற்க
மத்தியிலுங் கீழிலு மற்றெங்குஞ்—சித்தமீ
தந்தரங்க பாவனைவிட் டாசிரய மின்றியதாச்
சந்ததமுஞ் செய்திடவே தான்.

39. உறக்கத்தி னின்று முணர்த்திடுக சித்த
முறிற்சலனம் பின்ன ரொடுக்கா—யுறக்க
மலைவென்னு மிவ்விரண்டு மற்றநிலை யுற்று
னிலையிதனி னிச்சலமா நில்.

40. ஆசிரய மின்றியதா யச்சித்தந் தானென்று
மாசறவா லம்பமெலா மற்றதாய்ப்—பாச
மனவவத்தை மன்னிடா மைஞேய முத்தி
தனதிலக்க ணந்தான் றரி.

41. ஆலம்ப மெல்லா மறவிட்டே யம்மனத்தை
யேலத் தரிப்பித் திதயத்தே—சாலத்
துலக்கமா யெவ்வறிவு தோன்றுமோ வஃது
பலக்கவே யென்றும் பழகு.

42 அப்பரமாஞ் சூனியத்தை யார்தியா னித்தேயவ்
வப்யாச தற்பரரா யாவரோ—தப்பார்
பிறப்பிறப்பில் லாத பெருமையுறுந் தான
முறப்பெறுவ ரேயவரென் றோர்.

43. தேவருந் தேவியரு மங்ஙனமே யன்னியமாம்
பாவமற மூந்தற் பலன்களு—மேவியிடு
மாசிரய மாசிரய ஞானமுமே யானவிவை
மாசமு சாரபந்த மால்.

44. தொந்தமென் றாசிரயஞ் சொல்லப் படுமாமத்
தொந்தம் விடப்பரந் தோன்றுமே—பந்தமில்
சீவன்முத் தன்யோகி தேகத் தியாகத்தா
லாவன் விதேகமுத்த னன்று.

45. உடலை விராகத் தொழித்திடுகை புத்தி
யுடையவரூற் செய்ய வொணுதே—யுடலிதனை
யாரம்பித் துள்ளவினை யற்றவுட னிவ்வுடல
பாரந்தா னேயகலும் பார்.

46. இதயகம லத்தே யகமுருவா மெச்சித்
ததுநிமல நிச்சலமே யாகு—முதிக்கு
மகங்கார நீக்குதலா லச்சித்தே முத்தி
சுகங்கொடுப்ப தென்று துணி.

47. சருவ வுபாதியுஞ் சாரா துளசித்
துருவ மெதுவோன் றுளது—நிரந்தர
மந்தச் சிவமகமென் றன்பாற் றியானித்தே
யெந்தவா சத்தியுநீ யெற்று.

48. தேசமுஞ் சாதிமுத லாயவற்றைச் சேர்ந்தவைவு
மாசகல்வர் றாசிரம மன்னினவும்—பேசுமிப்
பாவனைக ளையகற்றிப் பற்றியோ தன்னிலையின்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

49. ஒருவனு னெற்குரிய னேறொருவ னில்மற்
றொருவற்கில் யானு முரிய—னொருவ
னெவற்குரியன் யானவனைக் கண்டிலேன் யானெற்
கெவனுரியன் கண்டிலேன் யான்.

50. நானே பரப்பிரம நாதனுல குக்கீச
னுவிந் நிச்சய மார்புருடன்—ரூனேநன்
முத்தனு மன்றி முரண்வழியிற் செல்புருடன்
பெத்தனு மென்றுநீ பேண்.

51. என்ருெருவன் றேக மிலனுகை வேதன்னைத்
தன்ஞானக் கண்ணினற் ருன்காண்ப—னன்றே
யனைத்தினு மாசை யறவிட்டுச் சாந்தி
தனைத்துன்னி யோனுவன் ருன்.

52. அசனீச னென்றெல்லா நூற்களினு மார்தா
னிசைக்கப் படுவானே வென்று—மசரீர
னுங்குணமில் லானுன்மா வாமவனே யான்சிறிது
மீங்கிதனி லைய மிலை.

53. விஞ்ஞான மாத்ரன் விசுத்தன் விமுத்தனு
னெஞ்ஞான்று மெங்கு மிருப்பனு—னஞ்ஞாயத்
தொன்றலனுன் பற்றவிட வொண்ணுனுன் றுக்கமிலா
னென்றும் பிரமமயன் யான்.

54. உச்சி முதலுள்ளங் காலளவா யுட்புறம்
பிச்சருமப் போர்வை யிறுதியா—மிச்சடத்துக்
கன்னியசித் தாய்முழுது மாயமுத மாய்த்தானே
மன்னியவான் மாநான் மதி.

55. இந்தச் சரர்சரங்கட் கீசனுன் ருயுடனே
தந்தையுந் தந்தைக்குத் தந்தையுஞ்—சிந்தனங்கொண்
டத்துரிய நற்பத மாமெனையே சிந்திப்பார்
முத்தி விருப்பர் முனைந்து.

56. பிரமன்முன் னுந்தேவர் பேணுமர மாதர்
நரரியக்கர் கந்தருவர் நாகர்—நிரையாலு
மெச்சம் பலவாலும் யான்பூச் சியனெனையே
யர்ச்சிப்ப ராரு மறி.

57. அருந்தவங்க டான மனேகவிதத் தாலு
மருச்சிப்ப ரென்னையே யாரும்—பரந்த

சரவசர பூதங்கள் சார்ந்துளமற் றெல்லா
மொருவனும் யானே யுணர்.

58. தூலனுஞ் சூக்குமனுஞ் சூனியனு மல்லனென்
ஞாலத்தின் பந்துநான் ஞானமயன்—மேலு
நிரந்தரனீ சன்விமல னீடவத்தை யில்லோன்
பிரபஞ்ச மில்லோனென் பின்.

59. அனாதிவிஞ் ஞான மசன்மம் புராணந்
தனாதித யக்குகையிற் றங்கி—யெநாளு
முருவமுல கங்களங்க மொப்புப்பற் றின்றிக்
கருதக்கா ணக்கொளப்போ காது.

60. சனாதனமா யந்தரமில் சற்பிரமஞ் சோக
மெனாநீ யடிக்கடிபா ரேகம்—பனாளுமெவன்
பாவித்து நிச்சலனா நிற்பன் பரப்பிரம
மாவனாமு தத்தன்மை யார்ந்து.

61. ஞானமிவ் வாறு நவின்றிடப் பட்டதா
லானமுத்தி யாரு மடைதற்கு—மானினியின்
ஞசார மென்னா லருளப் படுமிதுகே
ணீசாவ தானமா நின்று.

62. நீராட லுஞ்செபமு நித்தியவோ மம்பூசை
யாரழலின் காரிய மாதியாத்—தேருமோர்
சாதனமு மன்னோன் றனக்கென்று மின்றுமான்
மாதரசி யேநீ மதி.

63. நேமமுங் கேத்திரபீ டத்தி னிகழ்சேவை
நாமவர்ச்ச னம்பிதிரர் நற்கருமம்—பூமருவு
திர்த்தநல் யாத்திரை தேசார் விரதங்க
ளோர்த்திடவற் கில்லையா மொன்று.

64. தருமா தருமந் தருபல னில்லை
மருவு திதியுலக மன்னுங்—கருமமில்லை
யெல்லாக் கரும மிகந்திடில காசார
மெல்லா விதத்து மிக.

65. சமயவா சாரமே சற்றுமின் றித் தள்ளாய்
சமத்தமாங் கன்மந் தனையா—யமையுமாற்
சங்கற்ப மும்விகற்பஞ் சாதிதரு மஞ்சார்ந்த
சங்கத்தை யுந்தூரத் தள்ளு.

66. பலவிதமாஞ் சித்திகளும் பாதாள முன்பா
யிலகுமிர சாயனமு மென்ப—வுலகிற்
பிரத்தியட்ச மாகவே பெற்றாலும் பற்ற
லொருவுகவே சாதக னுள்.

67. இவையாவும் பந்தகமா மிச்சீவ னுக்கே
யிவைமேலுந் தாழ்ந்தநெறி யீவ—விவைக
ளியாவையினு மப்பரம முத்திசுக மில்லை
வியாபகமாஞ் சித்துருவம் விட்டு.

68. ஏவ்விசே டத்தானு மெல்லா வவத்தையினுந்
தவ்வலற யோகந் தரித்தோனு—யெவ்விதத்து
மையத்தாற் கேத்திரபீ டத்திற் குதூகலமா
மையலெழின் மற்றதனை மாற்று.

69. கிருமிகீ டம்பறவை கேள்சதியே தாரு
வுருமுதலா மெல்லா வுயிரு—மொருபோது
நாசமுறச் செய்யவொணு நல்லறிஞ னுண்மையறி
வாசிரயித் தோனு யறி.

70. வேறெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே—சீறி
யினுத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மனுதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம்.

71. சுயமாக வேயுதிர்ந்த தூமலர்கள் கொண்டே
செயக்கடவன் பூசை சிவனுக்—கியற்றியிடு
மாரணமுச் சாடனமுன் மற்றவித்து வேடணமும்
பேருற்ற தம்பனமும் பின்.

72. சுரமொடு பூதங்கோ டுன்னுமா வேச
முரண்வசிய மாகருட மோக—முரைத்தவிக்

குத்திரகன் மங்கள் குயிற்றற்க கற்கட்டை
யொத்தவற்றிற் பூசை யொழி.

73. கேத்திரபீ டத்திற் கிளர்தேவ தைப்பொருட்டாச்
சேர்த்திடுமா முத்திரையுஞ் செய்மகமு—நீத்துமுன்
செய்யவற்றின் வாதனைக டீர்த்தே வியாபகமா
மெய்யறிவு தன்னையே மேவு.

74. சமத்துவமே யுற்றுச் சருவாம லாசை
சமனாய்ச் சுகதுக்கச் சார்விற்—சமனாகி
மித்திரர்க ளெல்லாதார் மேலுமோட் டிற்பொன்னி
லொத்தகருத் தோனாகி யுற்று.

75. பொறிவிட யத்திலொரு போதும் விருப்ப
முறவிடா துண்மமதை யோட்டி—யறிவுரமுற்
றாசைபய மற்றென்று மான்மாவி லேரமிப்பன்
மாசிலா யோகி மதி.

76. சமனாகி நிந்தையிற் சாற்றுதுதி யிற்பின்
சமனாகிச் சர்வபூ தத்துஞ்—சமதிட்டி
மன்னிடவே வேண்டுமான் மாறுமலெங் காலுந்
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிற் றான்.

77. ஒருவுகவீண் வாத முடனுலகை கோட்டி
யொருவுக பாழ்ங்கலகை மும்பின்- னொருவுக
சாத்திர கோட்டியைச் சாராதே நிச்சொல்லோ
டேத்துநற் சொல்லு மிக.

78. ஈரிடையுங் கோளு மிடம்ப மிராகமுஞ்
சாருமம் மாச்சரியத் தானும்பின்—னோரிடு
மாசையுங் கோபமு மச்சமுஞ் சோகமு
நீசருவ மெல்லமெல்ல நீக்கு.

79. தொந்த மனைத்துந் தொடரா தகற்றியே
சந்ததமுந் தான்சனத்தைச் சாரா தா—னிந்த
வுடம்புடனே யெல்லா முணர்ந்திடுவா னாகித்
திடம்பெறுதே சார்ந்தொளிர்வன் றேர்.

80. ஞானத்தி ஞலேயே நன்முத்தி யவ்வண்ண
மேனைய சித்திபய னின்றேனு—மூனமாம்
போகத்துஞ் சித்தியினும் பூண்டுமயல் வேண்டிடுவர்
சாதகரா யுள்ளவர்க டாம்.

81. அணிமாதி யானகுண மார்ந்திடுக வன்றி
யணுகாம லேயஃ தகல்க—வுணர்ந்தே
விமலமா மப்பதியை வீடுறுத றப்பா
னமலமாந் தேகி யறி.

82. ஆகந்தா னைம்பூத வாகார மங்கேயே
யேகசிவன் ரானு மினிதமர்வன்—பாகமிலா
தெங்கு முறுசிவமுன் னித்தரையி ரூமுலகஞ்
சங்கரன் றன்னுருவந் தான்.

83. இவ்வறிஞ னைக்கண் டிசைகரண மூன்ருனுஞ்
செவ்வியகந் தங்கனிபூத் தீம்புகையுந்—திவ்வியமா
நீராட லாடையூ ணெஞ்சுருகு மன்பாலீந்
தாராரா தித்திடு வார்.

84. அப்படியே வீடுறுவ ராருயிரே யம்முத்தி
மெய்ப்படியு மார்க்க விருப்பமுளா—ரப்புருடற்
பூசைபுரி வாரன்றேன் புண்ணியத்தைப் பாவத்தை
யேசுபவ ரெய்திடுவா ரெண்.

85. அறிவுடனு சாரமெவை யாசிக்கப் பட்ட
தறிவிக்கப் பட்டதெனு லந்த—நெறியாவுங்
காலஞா னந்தான் கருத்தில்வே றேவினவற்
பாலதெது மாதே பகர்.

இங்ஙன மிருபத்துநான்காயிரங் கிரந்த மிசைந்த
ஸ்ரீதேவிகாலோத்தர மேன்னும் ஞானகாண்
டத்தின்கண் நைட்டிகர்க்கு ஞானுசார
விசார மேன்னும் அறுபத்தைந்தாம்
படலம் சம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

சர்வஞானோத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆன்மாவா மீசன் குகனுக் கருள்செய்த
வான்மசாட் சாத்கார மாகுமீ—தான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந் தின்றுதமிழ் சொல்வானம்
முன்னவ னுய முதல்.

நூல்

1 அன்னசிவன் பின்னு மருள்வான் குகனேநிற்
கன்னியஞ் சூட்சி யறைவன்மெய்—மன்னவே
நிட்களமா யாவுளுமே நிற்பதாய் நுட்பமதா
யுட்கொள்ளப் போகாதே னும்.

2. எதனை லனுபவமா ஞானநன் கெய்து
மெதனையறிந் தோன்சிவ னேயா—மெதெவர்க்கு
மென்னுற் சொலப்பட்ட தின்றவ்விஞ் ஞானத்தை
யென்னிடத்தி னின்றுகே ளின்று.

3. ஈதுகுரு பாரம் பரியத்துப் போந்ததாம்
வாதிகளெல் லாங்காண வாய்க்காதா—மீதுபவ
பந்தமுத் திப்பொருட் டாம்பரம மாமுகமோ
வெந்தத் தலத்துமுள தே.

4. எவனெல்லா வற்று மிருக்குமித் தேவ
னெவனெல்லா மாகி யிருப்ப—னெவன்முக [தானுய்ந்
மெங்குமுளா னெண்ணவொணுன் றத்துவமெல் லாந்
தங்கியெலா மிஞ்சியுளன் ருன்.

5. தத்துவங்க ளெல்லாமுந் தான்கடந்தோன் வாக்கோடு
சித்தமு நாமமுஞ் சேராதா—னத்த
னவனு னெனவிகற்ப மற்றசித் தத்தாற்
சிவசிந் தனையேநீ செய்.

6. என்றுமுள தாய்நிலையா யவ்யயமா யெவ்விகற்பு
மின்றியதா யின்னதென வெண்ணவொணு—தொன்றியுள
நிட்களமா ஞான மெதுதா னிகழுமுத
றிட்டாந்த மின்றியதாய்த் தேர்.

7. அடையாள மற்றழிவற் றருமுப சாந்தம்
விடயங் கடந்தொளிர் வேத்ய—மடுக்காது
பாவனைக் கையம் படரா ததுவேநா
னுவனிதி லைய மிலை.

8. அந்தப் பரதெய்வ மாகுஞ் சிவனுனே
மந்திரங்கள் யாவின் மயனுமம்—மந்திரங்க
ளெல்லாங் கடந்தே யிலய சிருட்டிக
ளில்லா தவனுமா மே.

9. திருசியஞ் சூன்யந் திரஞ்சரமு மென்றுற்
பரவிடப் பட்டன வாமிச்—சருவமு
நானே யுலகத்தி னுதனெல் லாமென்றுற்
றுனே யிலகுவன தாம்.

10. விவித வுருவத்தால் வேறுவே றுய
புவன நிரைகள் பொருந்திச்—சிவமுத
லிவ்வுலக மீறு யிலகும் பிரபஞ்ச
மவ்வளவு மென்னினிற்ப வாம்.

11. எவ்வளவு காணப் படுபவோ விவ்வுலகி
லெவ்வளவு கேட்க வியைபவோ—வுள்வெளி
பற்றியொளிர் யாவும் பராவுமென் றுறபரவ
லுற்றவை யாமவையென் றேர்.

12. ஆன்மாயா னென்னினு மப்பர மான்மாவாய்த்
தான்மேவ வுன்னுசிவன் றான்வேறு—மான்மேவி
யிவ்வா றுபாசிப்போ னெய்தான் சிவத்துவ
மவ்வாற்ற லாலென் றறி.

13. அன்னிய னுஞ்சிவ னன்னியனு னேயென்னும்
பின்னபா வத்தைப் பெயர்த்திடுக—வன்னசிவ
னவன்யா னேயென்னு மத்துவித மாகுமிப்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

14. அத்துவித பாவனையே யார்ந்தோனு யெவ்விடத்து
நித்தமு மான்மாவி னிற்குமவ—னத்தனையே
யெல்லாவற் றுந்தனுக்கள் யாவினுள் ளுங்காண்ப
னில்லைசந் தேக மிதில்.

15. ஏகமா மிவ்வான்ம பாவனையோ டென்றுமுளான்
மோக விகற்ப முனிந்தோனும்—யோகிக்குச்
செய்வேயெல் லாமுணர்தல் செப்பப்பட் டுள்ளதா
மவ்வேதந் தன்னி லறி.

16. சாத்திரங்கள் யாவற்றுஞ் சன்மமில னீசனென
வேத்திடப் பட்டா னொருவனைக்—காத்திரமில்
லான்குணமில் லானான்மா வாமவனே யானவனே
யான்சிறிது மையமிலை.

17. தன்மெய் யறியா தவனே சிருட்டிமுதற்
றன்ம முறுபசு தானவன்—றன்மெய்
யெவனறிவ னொன்று மிருப்பான் விசுத்தன்
சிவனவனே யையமிலை நேர்.

18. அதனால் விவேகிக ளானோர்தன் காய்ந்து
நிதமறியத் தக்கதான் மாகே—யதுவே
பரவபர பேதம் பருமையனு பேத
மிருவிதமு மாயிலகு மே.

19. பரமநிர் வாணம் பரமா மபரஞ்
சிருட்டி வகையாற் றிகழும்—பருமையா
மந்திரரூ பம்பகர்வர் சூக்கும மாரூத
சிந்தையி னின்றதாத் தேர்.

20. அஃதின்றி யாறு முகனே யனந்தவித
மெஃதுரைத்து மென்ன வியம்புதி—யஃது
வியக்கத் தகுஞ்சொல் விசித்திரமே புத்தி
மயக்கத்திற் கேது மதி.

21. தருமங்கள் யாவுமான் மாவின்கட் டங்கு
நிரும்பன் யாது நினைப்பா—லொருமையா
யுன்னியுன்னி யென்றுமதை யுற்றிடுவ னஃததனை
யென்னுமிதி லைய மில்லை.

22. இப்படி யான்மவிஞ் ஞானமென் றென்னலே
செப்பிடப் பட்டது சேர்த்துருட்டி—யெப்படியு
மெல்லாமு மான்மமய மென்றோர்ந்தே யான்மசிந்தை
வல்லானு யென்றுமே வாழ்.

23. தெய்வமோ வேதமோ தீயிற்செய் வேள்வியோ
செய்வகையிற் சேர்பலவாந் தட்சிணையோ—வெவ்வகையு
மங்கில்லை நின்மலமா யெங்குமுக மார்ந்ததாய்த்
தங்கான்ம விஞ்ஞானஞ் சார்.

24. மரணபவ சம்சார மாக்கடன் மூழ்கிச்
சரணநா டிச்சா ருயிர்க்குச்—சரண
மருள்வதவ் வான்மவிஞ் ஞானத்தை யன்றி
யொருபொருள்வே றின்றெனவே யோர்.

25. பரமாகி யப்பர மான்மாவை யாவ
னுரமாக வுள்ளபடி யோர்வ—னொருமுயல்வு
மின்றியவன் வீடுறுவ னெல்லா வவத்தைகளு
மொன்றிடுவ னேனு முணர்.

26. ஆன்மலா பத்தினு மன்னிய மாம்பேறு
தான்மற்றொன் றெங்குமே தானில்லை—யான்மாவை
யென்றுமுபா சித்திடுக விவ்வான்மா யாவனவ
னென்றுபர மான்மாவா மோர்.

27. அல்ல பிராண னபானனுமே யன்றவ்வா
றல்ல வவற்றின்மே லாங்கரண—மெல்லா
முணர்வதுவா யுள்ளபரி பூரணமா மான்ம
வெணநிதமு மெய்துவா யே.

28. அகத்தும் புறத்தினு மேயில்லை யஃது
மிகத்தூரத் தண்மையினு மேவா—தகளமா
மந்தப் பரந்தாம மார்ந்தொளிரு மாங்கேநீ
சிந்தையை யென்றுஞ் செலுத்து.

29. குறுக்கொடுமேல் கீழினுமே கூறுபடு முள்ளும்
புறத்தினு மெங்குமெப் போது—முறப்பெறுஞ்
சூனியமாய்த் தானே சொலிக்குமான் மாவையே
மேனிதமும் பாவனைசெய் மேல்.

30. சூனியமு மல்ல வசூனியமு மல்லதாஞ்
சூனிய மல்லதுமாஞ் சூனியமாந்—தானெங்கும்
பக்கபா தஞ்சற்றும் பற்றுத வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தை யியற்று.

31. ஆமயமோ டாதார மற்றதாய் வர்ணமொடு
நாமரூ பங்களு நண்ணிடா—தாமந்
நிரஞ்சன நிர்க்குண வான்மாவை நீயு
நிரந்தர மாக நினை.

32. ஆசிரய மாலம்ப மற்றதாய் மானந்தாற்
கோசரமா காதுவமை கூறரிதாய்—மாசிலியல்
மன்னியதாய் நித்தியமாய் மன்னிய வான்மாவை
யுன்னிடுக நாளு முவந்து.

33. வினைகளெல் லாமுமே விட்டு நிராசை
தனையுற்றுச் சங்கந் தணந்து—பினையென்றும்

தன்னிலே தன்னாலே தன்னிலமர் தன்னையே
யுன்னிட வேண்டு முணர்.

34. தேயமொடு சாதி திகழ்வர்ண மாசிரம
மாய விவற்றை யனுசரித்து—மேயபல
சிந்தனைக ளெல்லாஞ் சிதைத்தறிஞன் றன்னுருவின்
சிந்தனையே செய்க தினம்.

35. இதுமந் திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு—மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெல்லாந் தணந்து
சுவரூப சிந்தை துணி.

36. எண்ண மிலனுந்தா னெண்ணமோ டொன்றியதை
யெண்ணற் கிடனிலதாய்ச் செய்திடுக—வெண்ணு
மனதையான் மாவிலே மன்னச்செய் தொன்று
மனதா னினையற்க மற்று.

37. சிந்திக்கத் தக்கதல சிந்திக்கொண் ணாதல்ல
சிந்தை யலததுவே சிந்தையுமா—மெந்தவோர்
பக்கமுஞ் சாயாப் பரமான வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தைசெய் யே.

38. சிந்தைசெய் வாய்தினமுஞ் சிந்தைக்கெட் டாததையே
சிந்தை நிராசிரயஞ் செய்தேநீ—யெந்தசுக
மத்தத்து வாதீத நிட்கள வான்மாவிற்
சித்தித் திடுமோ செறிந்து.

39. நிருவிகற்ப மாகி நினைக்கவொண் ணாதா
யொருமுதறிட் டாந்த முறாதா—யொருவுவமை
யற்றத்தி யந்தமா மஃதுபரா னந்தமாய்ச்
சொற்றிடப் பெற்றதுதிற் றேய்.

40. விடயப்பற் றெல்லாமே விட்டு மனத்திற்
படரும் விருத்தி படுப்பா—யடையுமென்
றுன்மனி பாவமன் றென்றும தேபரம
வின்ப மெனலாவ தே.

41. எத்திக்கு தேயமு மெல்லாக்கா லங்களுமே
யொத்ததுயோ கத்திற்கென் றோருநா—வித்தனையு
ஞானத்திற் பேதமே நண்ணுவர் ஞாசிரம
மானவிவற் றூலென் றறி.

42. பால்வண்ண மொன்று பசுக்கள் பலநிறங்கள்
பால்போலு ஞானமெனப் பார்த்திடுவர்—சால்புபல
லிங்கமுள வெல்லாம் பசுக்களை யொய்ந்தவே
யிங்கறிதிட் டாந்த மிது.

43. யாவிலுமுற் றுப்பரவி யப்பிரம மொங்குமுக
மேவிய தாக மிளிர்வதா—லோவலற
வுன்மனத்தை யப்பிரமத் தான்றியே தேயந்திக்
கென்னுமிவை யெண்ணிடா தே.

44. இப்புவியி லோர்குறியின் றாசிரமா சாரமிலை
யப்பரமான் மாவினிலை யார்க்கோனுக்—கப்புருடன்
செய்ததனு மொன்றில்லை செய்திடவு மொன்றில்லை
செய்யென் விதியுமிலை தேர்.

45. செல்லினு நிற்கினு நித்திரை செய்யினும்
புல்லினுஞ் சாக்கிரம் போசனதீர்—கொள்ளினுங்
காற்றுறுதுளிர் மெய்யிற் கலந்திடுங் காலுமெய்
மாற்றினுமெக் காலத்து மற்று.

46. பயமும் வறுமைநோய் பற்றுசுர மந்த
மிமையந்திடுங் காலத்து மேதுந்—தியங்காதே
யான்மநிட் டன்சாக்க ரோர்நிட் களனுகி
யான்ம திருத்தனு வான்.

47. போனாலும் வந்தாலும் போனவன் வந்தவனு
நானுகேன் போக்குவர வுடனிலை—காணப்
பிரகிருதி தன்மாறப் பெற்றுத மந்தோயாத்
திருந்தோ னிருப்போ னவன்.

48. பிரகிருதி காரியமாங் கன்மங்கள் பேசும்
பிரகிருதி கன்மப் பிறப்பே—திருமலன்

யானோர் செயலிலனென் றேயுக்த தத்துவவித்
தானே னனுசந்திப் பான்.

49. அவற்குப் பிரகிருதி யாற்பந்த மில்லை
யவன்முக்த னும மடைந்தான்—னவன்றான்
பிரகிருதி காரியமாப் பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுறான்.

50. ஒளியா லிருளி னுருவ மொழித்து
விளக்கெவ் விதந்தான் விளங்கும்—விளக்கமி
லஞ்ஞானத் துண்டாகி யாரிருளை மாய்த்தொளிருஞ்
சுஞ்ஞான சோதியான் மா.

51. நெய்தீர்ந்த தீபந்தா னிர்வாண முற்றிடல்போன்
மெய்யான்ம சிந்தை விடாமலே—செய்யோகி
யான்மாவின் கண்ணேயே யார்ந்திருப்ப னன்மாவின்
மேன்மேவ வொன்றின்று மெய்.

52. குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்ந்தும்—குடந்தானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவு
நின்றிடுமே யாகாய நேர்.

53. குடமுடை யுங்காற் குடத்துளவா காய
முடன்மகா காயமோ டொன்றுஞ்—சடமா
முடலக லுங்கா லுடலுளவான் மாவு
முடன்பரமான் மாவா யுறும்.

54. என்றதி காரியா யெல்லா முணரீச
னன்றதிகா ரத்தொடிவ் வாறறைந்தான்—வென்றெல்லைப்
பந்தங்க ளின்விடு பற்றிலேன் முற்றுணர்வோ
டந்தமிலா தெங்குமுளா னும்.

55. ஆகமங்க ளெல்லா மறவிட் டமலான்ம
யோக சமாதியே யுற்றிதன்மே—லாகவய
லொன்றுமே யின்றெனு வோர்ந்தே மனவிகற்ப
மொன்று முறும லொழித்து.

56. விஞ்ஞான மிங்ஙன் விடாதுன்னி யோகிதா
னெஞ்ஞான்று மெய்துமுட லின்மையச் சுஞ்ஞானி
யத்தரும தர்மி யகம்புறமு மார்முத்த
னெத்தலமு மேகுவனா மே.

57. முற்றுணர் வின்பமொடு மூதறிவு தன்வயம்
வற்றல் வரம்பில் வலியுமிவை—யுற்றொன்று
மாரு நிராமய வான்மா வவன்சிவமே
சேரும் விசுத்தவுடல் சேர்ந்து.

58. நாமசெப மர்ச்சனை நன்னீரி லாடலு
மோமமுஞ் சாதனமற் றொன்றுமின்—றாமே
தருமாதர் மப்பலன்கள் பிண்டமொடு தண்ணீர்க்
கிரியைகளு மில்லையாங் கேள்.

59. இல்லை நியமங்க ளில்லையுப வாசமு
மில்லை பிரவிருத்தி யெவ்வகையு—மில்லை
நிவிருத்தி நேர்பிரம சாரி விரத
மவற்கில்லை யென்றே யறி.

60. அங்கிநீர் வீழ்வால நின்றுவிழு லற்றசிவ
துங்கனா னூகத் துய்த்துசிவ—அங்கனாய்
நித்தியனாய் நின்மலனாய் விட்டுச் சிருட்டிதன்மஞ்
சித்தம்போற் சஞ்சாரஞ் செய்.

61. சத்தியஞ் சத்தியஞ் சத்தியமென் றோமூன்று
சத்திய மிப்போது சாற்றினேன்—னுத்தமம்
மிக்க நிதிலெங்கும் வெளிறதுவு மேதெரியத்
தக்க நிலைகுருவனே தான்.

62. அமலனா மூடமதி யல்லனாய்ப் புத்தி
நிமலனாய் நின்மலான் மாவாய்—விமலமாம்
பாவத்தி னால்விமலம் பார்ப்பவெலா மென்றமலம்
பாவித்துப் பார்த்திடுவன் பார்.

சர்வஞானோத்தரம்
ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

பகவத்கீதாசாரம்.

வெண்பா.

1. கருணை மிகுந்த கருத்தனுய்த் துக்கம்
பெருகி விழிநீர் பெருக—வருந்துமப்
பார்த்தன் றுயரகலப் பார்த்துமது சூதனனிவ்
வார்த்தை யுரைத்தான் வகுத்து.

2. தேகமிது சேத்திரமாச் செப்பப் படுமிந்தத்
தேகத்தை யாவன் றெறிவனே—தேகியவன்
சேத்திரஞ்ஞு னென்று செப்புவார் தாமதனைப்
பார்த்தறிந் தோர்கள் பகுத்து.

3. சேத்திரங்கள் யாவுள்ளுஞ் சேர்ந்தே யிருக்கின்ற
சேத்திரஞ்ஞ னென்னைத் தேர்வாயே—சேத்திரஞ்
சேத்திரஞ்ஞன் றன்மை தெரிகின்ற ஞானமே
தோர்த்திடலீ தேயெனக் கொப்பு.

4. ஆன்மாக்கள் யாவி னகத்து மமர்கின்ற
வான்மாயா னவ னருச்சுன—வான்மாக்கட்
காதியொடு மத்தியமு மந்தமு மாமிவைக
ளாதியாம் யானே யறி.

5. பிறந்தா ரிறக்கப் பெறுத லுறுதி
யிறந்தார் பிறப்ப தெனலு—முறுதி
யிலக்கற் கரிய விதியிதினீ வீணே
கலக்க முறலேன் கழறு.

6. பிறப்பிறப்பில் லானென்றும் பின்னு மிவன்றான்
பிறந்து கழியப் பெறுனே—பிறவாதா
னென்றுமுளன் சாசுவத னிவ்வுடல்கொல் லப்படினுங்
கொன்றுபடான் றெல்லோனுட் கொள்.

7. இவன்றுணிக்க வொண்ணா னெரிக்கவொண் ணாதா
னிவனனைக்க வற்றவொ ணா னேது—மிவனித்த
னெங்குமுளன் றாணு வியல்பாற் சனாதனன்
றங்கு மசலனே தான்.

8. எதனா னிறைவெய்து மேயுமிவை யாவு
மதழிவில் லாத தறிவா—யெதனானு
மாளாத வப்பொருளை மாளச் செயவல்ல
வாளாகா ரொரு மறி.

9. இல்லா ததனுக் கிருப்பில்லை யுள்ளதனுக்
கில்லாமை யென்ப திலையெனவே—யில்லதுள
தென்னு மிரண்டி னியல்பிதுதாங் கண்டார்மெய்
தன்னை யறிந்த தவர்.

10. எங்குமெவற் றும்விண் ணிருந்தாலு நுண்மையினாற்
றங்குமவற் றிற்பற்றாத் தன்மைபோ—லெங்குமே
தேகத் திருந்தாலுந் தேகியா மான்மாவுந்
தேகத்தி லொட்டான் றெளி.

11. கதிரோன் மதியுங் கனலுமெக் காலு
மதனை யொளிர்வித்த லாகா—ததனை
யடைந்தே மடங்காரோ வஃதுபர மாமென்
னுடையவீ டாமெனவே யோர்.

12. உதியா தொழியாதென் றோதிடப் பட்ட
வதுமே னிலையென் றறைவ—ரதனை
மருவித் திரும்பாரோ மற்றதென் மேலா
மரியவீ டாகு மறி.

13. மானமிலார் மோகமிலார் மாற்றினர் சார்பாசை
தானிலைத்தா ரெக்காலுந் தன்னிலே—யூனசுக
துக்கமெனுந் தொந்தத் தொலைந்தவரா ஞானியரவ்
வக்கரவீ டாளு மவர்.

14. எவனால் விதியை யிகந்திச்சை யேவு
மவவழி தன்னை யடுப்பா—னவனொன்றுஞ்

சாரானே சித்தியொடு சாந்தி சுகத்தினையுஞ்
சேரானே முத்திச் சிறப்பு.

15. எல்லா வுயிர்களிலொத் தேகனாய் நாசமுறு
மெல்லாவற் றும்பொன்று தேய்ந்தோனா—யெல்லோரும்
பார்ப்பதற் கொண்ணாப் பரமேச் சுரனையெவன்
பார்ப்பா னவனேபார்ப் பான்.

16. அன்னிய மெண்ணாத வன்பினா லென்னையெவ
ருன்னிடுவா ரன்னவர்க்கே யுத்தமனே—யென்னையிவ்
வாறாக மெய்யா யறியத் தரிசிக்கப்
பேறாக்கத் தக்கோன்யான் பின்.

17. அவரவர் தன்மைக் கடுத்த படியே
யெவர்க்குஞ் சிரத்தை யெழுங்காண்—புவியிற்
சிரத்தை யுருபுருடன் சேர்சிரத்தைக் கொத்தே
புருடனு மாதல் பொது.

18. சிரத்தையுள் ளோனே திருத்திப் பொறியைக்
கருத்தில் விடாதே கருதி—மருவுவான்
மெய்யறிவு மேவிப்பின் மேலான சாந்தியினை
யெய்துவான் சின்னாளி லிங்கு.

19. என்பாலே சித்த மிருத்தியெப் போதுமுள்
ளன்பாலே பத்திசெயு மன்பருக்—கென்னையவர்
சார்வா ரெதனாலச் சற்புத்தி யோகத்தை
யீவேனா னென்னருளா லெண்.

20. அன்னவ ருள்ளத் தமர்ந்தே யருளதனாற்
றன்னுமறி யாமையாந் தொல்லிருளை—மின்னு
மறிவாம் விளக்கா லறவே யிறுதி
யுறச்செய்வேன் யானென் றுணர்.

21. அறிவா லெவர்த மகத்தறி யாமை
யறவே யழிந்த தவர்த—மறிவும்
பரிதியைப் போலப் பரத்தை யொளிரப்
புரிவித் திடுமப் பொழுது.

22. மேன்மை யுறப்பொறிகண் மேவும் பொறிகட்கு
மேன்மன மம்மனத்தின் மேன்மதி—தான்மதியின்
மேன்மையா யாவன் மிளிர்வா னவன்றன்னை
யான்மாவா மென்ன வறி.

23. மதிக்குயர்விவ் வாறு மதித்தே மனத்தை
மதியா னிறுவியான் மாவின்—மதிசேர்
விசயா செயிப்பாய் வெலற்கரிய காம
நிசசத் துருவுருவை நீ.

24. எரியு மெரியு மெரிகரும்பை யெல்லா
மெரித்துநீ றாக்க லெனவே—யெரியா
மறிவுங் கரும மனைத்து மெரித்தே
யுறுவிக்கு நீறா வுணர்.

25. எவனியக்க மெல்லாமு மிச்சையெண்ண மென்று
மிவையில் லனவா வியங்கு—மவனே
யறிவெரியால் வெந்தவினை யானானை யான்றோ
ரறிவொளிசேர் பண்டிதனென் றார்.

26. ஆசைசினை மற்றா ரடங்கு மனமுற்றார்
தேசுறாஉ மான்மாவைத் தேறெறிகள் - பாசமில்
புத்த ரவருக்குப் பூரணநிர் வாணசுக
நித்தமனு பூதமா நேர்.

27. நிரஞ்சேர் புத்தியினாற் சித்தத்தை மெல்லமெல்ல
நேரச் செயவேண்டு நிச்சலனா—மாரதனே
சித்தத்தை யான்மாவிற் சேர்த்திடுக மற்றெதுவு
மித்தனையு மெண்ணிடா தே.

28. எதுவுந் திரமின்றி யென்றுமலை சித்த
மெதெதனைப் பற்றியே யேகு—மதனின்
றீர்த்தந்தச் சித்தத்தை யெப்போது மான்மாவிற்
சேர்த்துத் திரமுறவே செய்.

29. ஒடுக்கிப் பொறியை யுளத்தை மதியை
விடுத்தாசை யச்சம் வெறுப்பு—மடுத்தென்று

முத்தி தனக்கே முனையு முனிவனெவன்
முத்தனே யந்த முனி.

30. சகல வுயிர்களிற் றன்னையுந் தன்னிற்
சகல வுயிர்க டமையும்—விகலமறத்
தன்னினிலைத் தெங்குஞ் சமநோக்குள் ளான்காண்பன்
றன்னிய னந்தத் தவன்.

31. அன்னிய சிந்தை யணுவுமிலா தென்னையே
யுன்னியெவ ரென்று முபாசிப்பா—ரென்னிலே
யென்றுமொன்று மன்னவர்தம் யோகக்ஷேமங்களை
யென்றுந் தரித்திடுவேன் யான்.

32. அவர்களின் ஞானி யனனிய பக்த
னவன்விடா யோகியு மாவ—னவனே
பெரிய னவற்குப் பிரியன்யா னெற்குப்
பிரிய னவனும் பெரிது.

33. எண்ணில்சென் மங்க ளிறுதி யதின்ஞானி
யெண்ணி யகத்திலெனை யெப்போது—மெண்ணி
யெலாம்வாசு தேவனென வென்னுறுவான் மான்மா
வெலார்க்கு மரிய னிவன்.

34. அகத்துள பற்றெல்லா மற்றுனெப் போதி
லுகப்புந் தனிற்றன்னை லுற்றான்—வகுத்தன
ரப்போ தவன்மெய் யறிஞனை னென்று
மெய்ப்போத முற்றார் மிக.

35. இகந்தவனை யிச்சையெலா மெய்தாத திற்பற்
றகன்றவனு மாயுள்ளா னர்தா—னகந்தை
மமதையு மில்லாவம் மாபுருட னென்று
மமைதி யுறுவா னறி.

36. எவன்பா லுலகுபய மேது முறாதோ
வெவனுலகுக் கஞ்சானோ வேது—மெவன்று
னுவப்புவர்ப்பு பீதி யுளக்கலக்க மற்றோ
னவனெனக்கு மீப்பிரிய னும்.

37. மானமவ மான மருவிற் சமனாகி
யேனையருற் றார்களிலொப் பேய்ந்தோனாய்த்-தானே
தணந்தான் றனையகலாத் தன்முயற்சி யெல்லாங்
குணங்கள் கடந்தோனாக் கூறு.

38. எவனான்மா வின்க ணிரமிப்பான் மற்று
மெவனான்மா விற்றிருத்தி யெய்ந்தா—னெவனான்மா
வின்கண்ணே யின்புற் றிருப்பா னவன்றனக்
கென்றுமே செய்வதற்கொன் றின்று.

39. பண்ணும் வினையாற் பயனேது மெய்தலிலை
பண்ணா ததனாலும் பாவமிலை—நண்ணியவற்
கெவ்வுயிர்க ளாலுந்தா னெய்திடத் தக்கதா
மெவ்வித மாம்பொருளு மின்று.

40. உற்றதாம் பேற்றி லுவப்புற்றான் றாந்தங்க
ளிற்றா னழுக்கா றிலாதவ—னொற்றுமை
பெற்ற வவற்றுப் பெறாதவற்றாற் றான்செய்த
னூற்றாலும் பந்த முறான்.

41. ஈச னுயிர்க ளெவற்றுள்ளுஞ் சேரிதயத்
தேசத்தி லென்றுந் திகழ்கின்றான்—பாசமா
மாயையா லெந்திரஞ்சேர் மன்னுயிர்கள் யாவினையு
மோயலற நின்றுழற்ற வுற்று.

42. அவனைச் சரண மடைகவெவ் வாற்று
மவனருளாற் சாந்தி யடைவா—யவனருளா
லீறில்லா வப்பதமு மெய்துவாய் பார்த்தனே
பேறிதனி லில்லை பிற.

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம்

தாத்பர்யத்துடன்

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்த்தரான பிரமதேவரின் மானசிக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத்குமாரர் என்னும் நால்வரும் சகசிருட்டியாதி காரியங்கட்காகத் தாம் பிறப்பிக்கப்பட்டமையைப் பிதாவாற் கேட்டு அதில் விரக்தியுற்றவராய் உபசாந்தியையே நாடி, அதனைத் தெளிவிப்பாரைத் தேடி வரும் அதிதீவிர பக்குவர்களின் பொருட்டுப் பரம காருணிகனை சாக்ஷாத் பரமேசுவரன் ஆலின்கீழ் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாய்த் தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருக்கக் கண்டதும் காந்தங்கண்ட இரும்புபோற் கவரப்பட்டவரா யவ்வாறே யவரருகிற் றம் முண்மைநிலையி லமர்ந்தனர். அம்மோனமாந் தன்னிலை யுண்மையை யுணருஞ் சக்தியில்லா வுத்தம வதிகாரிகட்குத் தடையாய்க் காணப்படு முலகமாய், காண்பானாய், காட்டு மொளியாய் விரிந்தொடுங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எல்லாந் தன்மய' மென்னுஞ் சர்வாத்மத்துவத்தைத் தொகுத்து இத்தோத்திரத்தால் ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர் :—

மங்கலம்

மன்னுமா முனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாந்
தன்னிலை திகழ்த்தியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச் சங்கரன் றுன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரிய விருத்தம்.

மவுனமா முரையாற் காட்டு மாப்பிரம வத்து வாலன்
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமு கத்த
னவனையாந் தென்பான் மூர்த்தி யப்பனை யேத்து வோமே.

(தாத்பர்யம்.) மௌனமாகிய வியாக்யானத்தாற் றெரிவித்த பரப்பிரம சொரூபனும், பாலனும், பிரம நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷ்யர்கள் சூழவிருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முத்திரைக் கையனும், ஆனந்த மூர்த்தியும், தன்னிலேயே ரமிப்பவனும், சந்தோஷ முகனும், ஆகிய பரமபிதாவான அந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

உலகுகண் ணாடி யூர்நே ருறத்தனு ளஞ்ஞா னத்தால்
வெளியினிற் றுயிற்க னப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனு மெவனோர் காண்பன்
றலையுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (2)

(தா-ம்.) உலகமானது கண்ணாடியிற் காணப்படும் பட்டணம்போலத் தனக்குள்ளாகவேயிருந்தும் தன் அறியாமையால், நித்திரையாற் கனவுபோல வெளியிலிருப்பதாகப் பார்த்து (விழித்ததும் தன்னையே காண்பதுபோலத்) தன்னை யறியும் போது தானொருவனே யிருப்பதாக யார் பார்க்கின்றாரோ, ஆதி குருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

வித்துளே முளைபோன் முன்னாம் விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகர் மத்தாற் பற்பல்
சித்திரம் விரிப்பன் யாவன் சித்தனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (3)

(தா-ம்.) முன்பு விதைக்குள் முளைபோலத் தனக்குள் வேற்றுமையின்றி யிருந்த விவ்வுலகத்தைப் பின்பு, மாயையாற் பொய்யாய்த் தோற்றும் தேச கால கர்மவசத்தா லனேக விசித்திரமாக சித்தனையும், ஜாலக்காரனையும் போலத் தன் இச்சை

(சக்தி) யால் எவன் வெளியில் விரிக்கின்றானோ, அந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

எவனொளி யுண்மை யின்மை யியைபொரு ளிலங்கு நேரே
யெவனது நீயா னென் றிசைத்துணர்த் துவன்சேர்ந் தோரை
யெவனைநேர் காணின் மீண்டு மிப்பவக் கடல்வீழ் வில்லை
தவருறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (4)

(தா-ம்.) எவனது உண்மைப் பிரகாசமே பொய்யாய்த் தோற்றும் பொருள்களில் விளங்குகிறதோ, எவன் தன்னை யடுத் தவர்களை 'தத்துவமஸி' (தத்—அது, துவம்—நீ, அஸி—ஆனாய்) என்னும் வேதவாக்கால் நேராக அறிவிக்கின்றானோ, எவனைப் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டாற் பின்னுமிச் சம்சார சாகரத்திற் படிவதில்லையோ, தவத்தினரடையும் அந்தக் குருதக்ஷிணாமூர்த் திக்கு நமஸ்காரம்.

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப் பாய்கதிர் போல்யார் ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிந்தே னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ்
சலமறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (5)

(தா-ம்.) அனேக துவாரமுள்ள குடத்தினுள்ளிருக்கும் தீபப்பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண் முதலான இந்திரிய வழியாய் வெளிப்பட்டு விளக்க, 'நான் அறிகிறேன்' னென்பதாக சுயம்பிரகாசனான எவனை அனுசரித்தே இந்த ஜகமெல்லாம் பிர காசிக்கின்றதோ, அந்த சலனமில்லாத தக்ஷிணாமூர்த்தி குரு வுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புந்தி யொன்றுபா ழுகமாத் தேர்வர்
மடந்தையர் பால ரந்தர் ழுடையரேய் மூட வாதி
மடமையால் விளையு மம்மா மயக்கமே மாய்க்கு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (6)

(தா-ம்.) தேகம், பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி, இவை யொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தானாக, பெண்டுகள், குழந்

தைகள், குருடர், சடர்போல வுணரும் மூடவாதிகளது உண்மை யறிவின்மையா லுண்டான அப் பெருமயக்கத்தைப் போக்கும் மயக்கமில் ஞானகுருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ் காரம்.

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனென் றென்று போதனு மெவன்பு மானுய்ச்
சராசர குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (7)

(தா-ம்) ராகுவாற் பிடிபட்ட சூரியசந்திரர் போல் எப் பொழுதுமுள்ள எவன், மாயையின் மறைப்பாற் புருட (ஜீவ) னாய், விரிந்தமன மொடுங்கும்போது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருப்பை யுணர்கின்றானோ, அந்தச் சராசரகுருவான தக்ஷிணாமூர்த் திக்கு நமஸ்காரம்.

குழவிமுன் னானவு முன்னுக் கூறுபல் லவத்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள் ளகமா நானுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (8)

(தா-ம்.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எல்லா வவத்தைகளும் மாறி மாறி வரினும், மாறுபாற் கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' என்பதாக எப்போதும் பிரகாசிக் குந் தன்னை, சரணமடைந்தவர்கட்குச் சின்முத்திரையா லெவன் விளக்குகின்றானோ, ஞானக்கினி நேத்திரனை அந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரிப்பு மானைக் குறும்பல னுக்க னைவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய கார ணம்பின்
றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (9)

(தா-ம்.) உலகத்தை, காரியம் காரணம், தலைவன் (உடைய வன்) தாஸன் (உரிமை), சீடன் குரு, மகன் பிதா முதலிய

பேதங்களாக மாயையால் மயங்கி, நனவிலும் கனவிலும் காண்கின்ற இப்புருடனெவனோ, உலக குருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

மண்புன லனல்கால் வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றொளிர் சராச ரஞ்சே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைந்தே னெவனினன் னியஞ்சற் [றின்றாந்
தண்ணருட் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (10)

(தா-ம்) பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், புருடன் என்று சராசரமாய்த் தோற்றுமிது எவனது அஷ்டமூர்த்தமோ, விசாரிப்பார்க்கு பரனாய் எங்கும் நிறைந்த எவனைக்காட்டிலும் அன்னியஞ்சிறிதுமில்லையோ, அவ்வதிசாந்த கிருபாமூர்த்தியான தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

சருவமுந் தானா நன்றாய்ச் சாற்றுமித் தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந் தன்னா லர்த்த சிந்தனந் தியானங் கானம்
புரிவதா லெல்லாந் தானும் பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந் தானே. (11)

(தா-ம்.) சர்வாத்மத்வத்தை (எல்லாம் தானாதலை)த் தெளிவாய்த் தெரிவித்த இத்துதியைக் கேட்டல், பொருளை விசாரித்தல், அப்பொருளைத் தியானித்தல், துதித்தல் செய்தலால் சர்வாத்மத்வ மஹாசம்பத்துள்ள ஈச்வரத்வம் சித்தியாவதோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைச்வரியமும் தானே சித்திக்கும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்
முற்றும்.

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வட திசைக்கண் விளங்கும் மாகிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் கர்மகாண்டப் பிரவர்த்தகரான மண்டனபண்டிதரை வாதத்தில் ஜயிக்க, அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்கினன்றி ஜயம் முற்றாது' என்றுரைத்து அவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப் பின் காமசாஸ்திரத்தில் வாதிக்க, அதற்கவர் ஒருமாத காலவரையறை கூறி யோர் மலைக்குகையில் சிடர் காவலில் தம்சரீரத்தை வைத்து, மரித்த அமருகராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுவருடன் கலந்து காமபோக மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில், குரு கூறிப்போன காலங் கடந்தமையாற் கவலையுற்றுச் சிடரிற் சிலர் பாடகவேடந் தரித்துச்சென் றவ்வரசன் முன்னின் றித்தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

நேதிநே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெனைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வாமே றுள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (1)

உத்தியாங் குத்தி ஞலே யுமிபோனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர்ப் பொருந்திடு மிசி போலு
மெத்தினைச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லுறுப விப்ப
ரத்தமி லித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (2)

பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கனைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்துன்
வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லணைத்தொன் றுப் பிணித்திருப்ப
ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (3)

பூக்களி னின்று வேருய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதி யான சருவத்தும் வேற தான
சாக்கியா நோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (4)

கடகமகு டாதி யாவுங் கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (5)

இனனிலித் தனுவில் யானு யிலங்குவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுத்து ரைப்ப ரெத்தத்து வத்தை நன்று
யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (6)

அருமறை வாக்கி னலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருந்தவம் யாகந் தான மாதிநல் லறங்க ளாலே
யருமறை யவர்க ளெத்தை யறிந்திட வவாவு கின்று
ரருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (7)

சாந்திமுத லான வுற்றுச் சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
லாய்ந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவின்ப மெய்யா யென்று
மீந்தெலா முடித்தொ ளிர்வர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (8)

இதனைக்கேட் டாசார்ய ரவர்க் குத்தரவுகொடுத் தனுப்பி விட் டடனவ் வரசனுடல் விட்டுத் தம்முடற் புக்குச் சென் றவ் வம்மையை வென்று அவ்விருவரையுந் தமக்குள்ளாக்கி யிக்குவ லய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருஸ்துதி ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு மேற்கு திக்கில் விஜயஞ் செய்யுங்கால், அங்குள்ள ஸ்ரீவலியென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை யறிந்து தம் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்து சிறுவயது முதல் மூகனாய் ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு, மானவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்த வண்ணமிருந்த பாலனைத் தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர இவ்வாறு வினவலாயினர் :—

இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்று யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் றுள்ள மின்புற வினைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான். (1)

அத்தாமலக னுத்தரம் :—

நரனலன் சுரனி யக்க னலல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வானப் ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னேமே. (2)

சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னேரிலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
னேரிய நித்த சித்த வுருவனு மவ்வான் மாநான். (3)

எரியது வெம்மை போல வொளிர்ந்த போத ரூப
னொருவனுய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவர்க்குஞ் சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிகந் தொழிற்போற் செல்லு
மறிவுரு நித்த சித்த னுயுமவ் வான்மா நான். (4)

அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேறோர்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றுகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (5)

அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாச மின்றி
யத்திற நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (6)

மனச்சட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (7)

கடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானு வாகச்
சுடருவ னொருவன் றனே சுத்தசே தனனு யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (8)

ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வுருவன் யாவ
னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனில் வுலகந் தன்னை
யளவிலா நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (9)

இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்று மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனு ரொளியி னாலே யொளிர்ப்பனே நேத்தி ராதி
யருவனுய் நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (10)

சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றனே சாருவ னேக னுக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (11)

மூடன்றன் விழியி னோக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் றானு முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னுடலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான். (12)

அகிலவத் துக்க டம்பி லனுசூத னேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்பி லசங்கனா யிருப்பன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான். (13)

பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி னாட்டஞ் சான்றாகப் பூன்றா னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே. (14)

அத்தந்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தனை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா. (15)

இதனைக்கேட் டாச்சரியத்தாற் றம்மை மறந்து நிற்கும் பிதாவை யாசாரியர்நோக்கி, 'இவன் முற்றவக்குறையா லுமக்கு மகனானது முமது பாக்கியமே. இகத்தில் இவனா லுமக்கோர் பிரயோசனமுமிராது. நம்பாலிருக்கட்டும்' என்றுரைத் தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தம்முடன் பாலனைக் கூட்டிச்சென்றனர். பின்னர் குருவைப் பார்த்து, 'இச்சிறுவன் சிரவணாதிசாதன மின்றி இப்பிரஸ்மநிஷ்டை யடையக் காரணம் யா'தென்று சீடர் வினவ, குரு, 'இவன் தாய் முன் யமுனாதீரத்திற் றவஞ்செய்யும் சர்வைசுவரிய சம்பந்த சாதுவான சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதான குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரிகளுடன் ஸ்நானஞ்செய்கையில் சிசு மெல்ல நடந்துபோய் யந்நதியில் வீழ்ந்திறக்க அதற்காற்றாது துக்கிக்கு மவளைத் தேற்றக் கருணைகொண்டு யோகியா ரச்சாது தம்முடலை விட்டச் சிசுவுடலிற் புக வதனாலேயே இப்பெரும்பேறு பெற்றனன்' என்று புகன்றனர்.

அத்தாமலகம் ஸம்பூர்ணம்

அநுவாத நூன்மாலை

[II. வசனம்.]

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ

பகவத்பூஜ்யபாத சங்கரஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

அவதாரிகை

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவமல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போற் சுகமாயிருக்க வேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி யிருப்பதானும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்றுமின்றியே சுகமாயிருக்கு மனுபவத்தாலும் சுகமென்பது தானகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபாரசம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகமடைதலே சுகவழியெனப் பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனல் துக்கமற்றசுகங் கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக்கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானத் திரயத்திற்கும் பாஷ்யஞ்செய்து வழிகாட்டி நடந்துங்காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலி லசமர்த்தராய் அதி தீவிர சுகேச்சுக்களான முமுக்ஷுக்களுக்கவை பயன்படாமையின், அவற்றினந்தரங்கத்தை இந்த விவேக சூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனுல் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென்றும், அதற்குக் குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்யலக்ஷணம், குருசேவையையுங் கூறிப் பின்னும் சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென்றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தாற் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணுதி விசாரமே மோக்ஷசாதனமென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனுத்மா, அசத்தியம்; 'அகம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம். அனுத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானுர்? என அகத்திற் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்ச கோசங்களையும் நானன்றெனத் தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய் ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் 'த்வம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சப்புல்லினுள் ளாணியைப் போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாமரூபப் பிரபஞ்சம் பிரம்ம மாத்ரமென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத்தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அகம் பிரஹ்ம' மா யிருக்கவேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙனமிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதிதிடமா யிருந்துத் தடைசெய்யு மென்று, வாசனுத்திரயம், மூலமான அகங்காரவாசனை, இதன் விருத்திக் கேதுவான பேதபாவ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும்வரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்' 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதிய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு

சந்தானமாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருத யத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப்படுத்துவதுபோலப் பிரமாத மின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரஞ்செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தா லாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங் கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதி பந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் ஸித்தியாகும். அதனல் அஞ்ஞான வாசனு ஹிருதயக் கிரந் தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண் டானந்த முத்தி சித்தியாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதி யையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளணுவுமில்லை யென்பதை யும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம்; இதனை யடைந்த வனே ஜீவன்முக்தன் பரோக்ஷஞானி யன்று என்று ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன்முக்த னது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்ருல் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறியிருக்கின் றனர். இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க் கவிகளாக முன்னமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நானு வர்ணத்தோ டனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்தி ருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராதுண்டு அவ்வாரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிக்கின்றனரல்லவா!

மங்கலம்

அகமெனு மூல வவித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத்தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் த்வையிஞல் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமாயிவ் விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாத சரணாரவிந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும், இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மணனாதலும், அதனில் வேதபோதும் வைதிககர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாதலும், அதனில் ஆத்மானாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ ஞ்ஞானமடைதலும் மிகவருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த சுகிர்தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றையுங் கிரமமா யடையாவிடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மகாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற் கேதுவான புருஷத்துவ மடைந்தும் அசந்தான தேகாதிகளி லபிமானத்தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு யத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தற்கொலை) செய்

தவனுவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினு லும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித் தாலும், இன்னு மென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக் கிய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முத்தி சித்தியாது. 'தனத்தினுல் (தனத்தாற் செய்யப்படுங் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷகாரண மன்று என்று நன்ருய்க் கூறி யிருத்தலால், மோக்ஷமடைய விச்சிக்குந் தீரன் பாஹ்ய விஷயசுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து, மகாத்மாவாய் சாந்தரா யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவஜ்ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்ருனே மோக்ஷமாகின்ற கரையின்மே லேற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் தைரியசாலியா யுள்ளவன் தார புத்திர தன மென்னு மீஷணுத்திரயத்தை நீக்கி, கர் மங்க தையுந் துரத், ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்கே பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும். கர்மங்கள் சித்தசுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத் தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப் பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும் அதனுல் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இதுரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப் தன் சொல்லினுலும், நன்ருய் விசாரித்தலாலும் வருகின் றதோ, மற்ற எதனுலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும், வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராணுயாமாதி களால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது.

ஆதலால் ஆத்மவஸ்துவை யறியவேண்டிய முமுக்ஷு, நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய்க் கிருபாசாகரரா யுள்ள உத்தமகுருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களிற் கூறி யுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னே? விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய், தீவிர முமுக்ஷுவா யுள்ள சாதன யுக்த அவ் வதிகாரிக்கே பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக முன்னோர்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கிவையிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள்: (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்த முள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களாற் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம். (3) ௧. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைந்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தியடைந்து மனத்தைத் தன் லக்ஷியத்திலிருத்துவது சமம்; ௨. விஷயங்களிற் செல்லும், ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்; ௩. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷியத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி;

ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடைசெய்யாமலும் அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளைச் சகித்தல் திதிக்ஷை ; ரு. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக்கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை ; சு. சர்வ யத்தனங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமாயிருத்துதல் சமாதானம் ; அஃதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதியன்று. இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யெனப்படும். (4) அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வம். அம் முமுக்ஷுத்வம் மந்தம் மத்திமமாயிருந்தாலும், வைராக்கியத்தாலும், சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்திற் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்கியத்தோடுங் கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமாயிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவா யுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவமடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய் சர்வமு மறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்னிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்

கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்துவந்த நானாவித சிசுருஷைகளாற் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான் :—“ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணாகடாக்ஷமாகிற கப்பலாற் கரையேற்றி வைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணைவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க் காற்றால் வற்றித் தப்பிப் போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கின்றேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்தகாலம் போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்பவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கிவைப்பவராயிருக்கும் தங்களை யொத்த சாதுக்களுக்கு, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற் றஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிர்ஹேதுகமாய்க் காத்துரக்ஷித்தல் சுபாவமேயாதலால், சம்சார தாபத்தாற் பீதியடைந்து வேறு கதியின்றி நின்னையச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய செசந்துக் குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்னதான் கதி? என்றொன்றும் தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.” சம்சார தாவானலத்துக் காற்றாமலிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிரா

பித்தவனுய்ச் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனை சிஷ்யனே பிரஹ்மஞானியா யுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையிறைற் றூனே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றூர் :—

"வித்வானை சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனி யுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாயமிருக்கின் றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களா யுள்ள யதிகள் எதனு லிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்தார்த்த விசா ரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞான முண்டாம். அதனுல் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால், இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனுதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேகபந்தம் நீங்கிப்போகும். எப் போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனுத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மானுத்ம விசாரத்தாற் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ்ஞான காரிய சம்சாரபந்த துக்கத்தை சமூல மாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்துவிடும்" என் றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்பதெப்படி? அவ்வனுத்மா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்மானுத்ம விவேகமெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங்கேட்டு யான் கிருதார்த்தனுகும் பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசினைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக" என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக் கிக் குருவானவர்,

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமா யிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருதகிருத்தியன், உன் குல முன்னுற் பவித்திர

மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திராதி பந்துக்களுண்டு; அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலைபாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியரிருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புசித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்கவேண்டுமன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ, அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்கவேண்டு மன்றி அனேக கோடி கற்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாசபந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால்தான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தா லன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தா லன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தரியமும், தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ்செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷமாத்திர முண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந் தருவதில்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம்; பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திர ஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறியவேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தாற் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை யன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்

களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம்? ஔஷதமுட்கொள்ளாது ‘மருந்து’ எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாததுபோல, அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் ‘அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி’ என வாக்கால் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தையடையாமலும் ‘நான் ராஜா’ என்றுசொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் ஆத்ம தத்துவத்தை யனுபவமா யறியாமலும் ‘பிரஹ்மைவாஹம்’ என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்மமாத்திரமா யிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனாற் கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியேயெடுத்தலா லடையப்படுமோ, சொன்மாத்ரத்தாலடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூபலக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம்பண்ணி, நிரந்தரந் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவஞானத்தால் அடையலாகுமல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும், பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற்போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்த முள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனாலறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷ மடைதற்கு அநித்யவஸ்துக்களில் வைராக்யமடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வகர்ம பரித்தியாகம் (உபரதி) எனுமிவை கிரமமாக ஹேது. அதன்பின், வேதாந்த சிரவணம்

பின்ன ரதன் மனனம், அதன்பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந்நிரந் தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியாற் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம்சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக் களுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தான மாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேக மென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூலதேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களாந்தா லானது. அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங் களிற் கட்டப்படுகின்றாரோ உடனே யவர் தங்கள் கர்ம மென்னுந் தூதனு லிழுக்கப்பட்டவராய், அக்கர்மானுசார மாக மேலுங்கீழும் போக்குவரத் துடையவராய் மிகவு மலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களில், சப்தத்தால் ஸர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தாற் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந் தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசை யுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்ன வாகும்? விஷயமானது தன்

தோஷத்தால் கிருஷ்ணசர்ப்ப (கருநாக) விஷத்தினுங் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணாற் கண்டவனை யும் மனத்தால் நினைத்தவனையுங்கூட நசிக்கச் செய்கின் றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை யென்னும் மகாபாசத்தைத் திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷமடைவ னன்றி, அன்னி யன் ஷட் சாஸ்திர பண்டித னாயினும் முக்தி பெறமாட் டான். திட வைராக்கிய மின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரஞ்சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதிவேகமா யிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச்சம்சாரசமுத்திர மத்தியி லமிழ்த்திவிடு மாத லால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும் முதலையைத் திடவிராக மென்னும் வாளினாற் கொல்வனோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடையாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தி யில்லாதவனாய் மாறிமாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் துக்க மனுப வித்துக் கெட்டே போவான். சுபுத்தி யுள்ளவன் தன் யுக் தியால் குருபதேச மார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறு வன். இது சத்தியம். ஆதலின், உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்ப மிருக்கும் பக்ஷத்தில், விஷயங்களை விஷம்போலு மதிதூரத்திற் றள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத் குணங்களை அமிருதம்போ லெப்போதுங் கைக்கொண்டு, தேகாபிமானத்தாற் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு, அவித்தையாற் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனஞ்செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட் கிரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமானித் துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ அவன் ஆத்மஹந்தா ஆகி றான். சரீரபோஷணையிற் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத் மாவை யறிய இச்சிக்கின்றானோ, அவன் முதலையைக்

கட்டையெனப் பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவ னுவன். தேகாதிகளி லுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரிய மிருத்யு. எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவா னாதலால், எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ் விஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ, தேக தார சுதாதிகளி லுள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம் பெறுக. தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்தி களோடுங் கூடியதாய் மூத்திர புரீஷ (மல)ங்களாற் பூர்ண மாயுள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத் தக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரு கஸ்தனுக்குக் கிருகம்போல விஷயபோகங்களை ஆத்மா இருந் தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இத னவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை, சந்தன, ஸ்திரீயாதி நானா விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களை பாஹ்யேந் திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியா சத்தாற் கூடி யனுபவிக்குங்காலம் ஜாக்ரம் எனப்படுதலால், இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூலதேக மறியக்கூடியது. இத னாசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்கு பாஹ்ய சம்சார மனைத் தும் வந்ததென் றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌ மாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மானம், அவமானாதி இதன் விசேஷங்களாகும். இத் தூலமோ ரோகங்க ளனைத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட)மா யிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவை, சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களை அறிவதால் ஞானேந் திரியங்க ளாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை, வசனாதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்க ளாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கற்ப விகற்பாதி விருத்தி,

வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தாற் கிரமமாய், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்தி பேதத்தால் நானாரூப மாவதுபோலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவிதமா யிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம்—இவ்வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்மதேக மென்றுங் கூறுவர். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களா லானதாய், வாசனையோடுங் கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமா யிருக்கும் இந்த லிங்கதேகம் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அநாதி யுபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ்வவஸ்தையில் மனமே நானாவித சாக்கிரத் வாசனையால் கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை யுபாதியா யடைந்து அதனாற்செய்யப் படுங் கர்மங்களிற் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமா யிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழி லுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்கதேகம் கரணம். அக்கரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே ஸர்வகர்மங்களும் செய்வதால், அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குணதோஷவசத்தா லுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்த திருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களே யன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்க ளாகா. உச்வாச, நிச்வாசங்கள் (மேல் கீழ்

போக்கு வரத்தா யுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்கள். பசி, தாகம் பிராணன் ஒன்றன் தர்மம். அந்தக்கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களிற் பொருந்தி திடமாக நான் என்று அபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய், சத்வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களிற் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களிற் றுக்கத்தையு மடையாநிற்கும். ஆதலால், சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினதன்று; விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமேயுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்குத்துக்கம் ஒருசிறிது மில்லை. இந்நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்களுற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை (முக்குணரூபி)யாய், புத்திமான்களால் தன்காரியங்கொண் டனுமானிக்கப் பட்டதாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், சத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவநிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக் கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமான ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தாற் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியாரூபி யான ரஜோ

குணசக்தி விக்ஷேபசக்தி யெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்தி கட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனலேயே ராகாதி துக்காதி களான மனே விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்க ளிதன்தர்மங்கள். இவ் விக்ஷேபசக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்குந் தோஷத்தால் பந்த ஹேது. (3) தமோகுணசக்தி ஆவ ரணசக்தி யென்னப்படும். இதனலேயே வஸ்து அந்நிய தாவாய் (வேருய்) விளங்குகின்றது. விக்ஷேபசக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத் திற் காதிகாரணம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருத (மூடப் பட்டவ)ன், பிராஜ்ஞனயினும், பண்டிதனயினும், சதுரனயி னும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனயினும், ஸர்வவல்லப னயி னும், குரு முதலானேர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்ருய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பா லதனை யறியாத வனய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸ்துக் களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்ருன். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவராலும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாருகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிற தில்லை. அவனை விக்ஷேபசக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத்து வைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித் திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம் இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாதவனய், நித்திரைபுரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமா யிருக்கிருன். இனி (1) சத்துவ குணம் ஜலம்போல் அதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் (க) மலினமாகி, பந்தஹேது வாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜக மனைத்துஞ் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மான

மின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களி னீக்கம் இவை புருஷயத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தமஸதிக மின்றிய (உ) மிசிரசத்துவத்தின் தர்மங்கள். (ங) விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்த மடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை இவை ஸித்தியாம். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய, மனவிருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி இதனவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்று மறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரமாதி விகாரமனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜக மனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹாதத்துவம் முதல் தேக முடிவாக வுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப்

பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிற தில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச் சகலமும் விளங்குகின்றனவோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்தி ரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப் பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவேசிக் கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங் காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதி களுங் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப் படுகின்ற னவோ, எதனால் உயிரும் வாக்கும் மற்றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ, அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷ னாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமா யிருக்கிறது. இத் தேகத்தின் கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாப கத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா, ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப் பிக்கின்றது. மன அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவ தாய், தப்தாயப் பிண்டத்தில் அக்கினிபோ லவைகளில் அநுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறது மில்லை; ஒரு விகார மடைகிறது மில்லை. இவ்வாத்மா ஜநி யாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது; வேறு விகா ரங்களு முறாது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம் போல், இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணமுறாத நித்திய ஸ்வரூ பம். பிரகிருதி (காரணமாயை), விகிருதி (அதன் காரியம்) கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கி ராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியா யிருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்தியாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும்

அப்பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமா யறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனனமரணத் தரங்கங்க ளுள்ள அபார சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்ம சொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனனமரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமா யெண்ணி இதில் ஆத்மபுத்தி செய்து, கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய் நூலாற் றன்னைக் காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங் களா லிதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவர்க் கெல்லாம் விவேக மின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்துவல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவ மாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமா முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன் கூடி புத்திகெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக வபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர் கதியின்றிப் பிரமிக்கும்படி ரஜோகுண விக்ஷேபசக்தி மகத்தான துன்பஞ் செய்து வைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தா லுண்டான மேகபங்திகள் அச் சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்

தம் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந் தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோகுண விக்ஷேபசக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால் தானல்லாத் தேகந் தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்; தேகாத்மபுத்தி அங்குரம்; ராகம் தளிர்; கர்மம் ஜலம்; தேகம் அடிக்கட்டை; உயிர்கள் சாகைகள்; இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்; நானா கர்மத்தாலுண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவன் இதனைப் பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தா லுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்மமரண ஜராதுக்காதிகளை மேன்மே லுண்டாக்கும் இந்த அனாத்ம சம்சாரபந்தம் உற்பத்தியின்றிய அனாதியே யாயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகு மந்தக்கரண சுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷ ஞானமென்னுங் கூரான வாளினால் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன் அஞ்ஞானசக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களான் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தான் மூடப்பட்ட வாபிஜலம் போல சுத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்மபுத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத்

தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம்புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமா)ய், பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதாநந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவிற் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத்திருசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவேயெனப் பிரவிலாபித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தன். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்தமோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனம் செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள் :—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூலதேகம் அன்னமயகோசம். தோல், ரத்தம், மாம்சம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னு மின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமுமில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நானாவாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்குந் தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச் சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து சுய மறிந்துகொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகாது. ஜடனான மூடன் துவக்கு, மாம்ச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி

தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணு வன். விசாரசீலனுய்த் திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா, இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்ப தேகம், மனோராஜ்யவுடல், சொப்பனவுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்காததுபோல, தோல், மாம்ச, எலும்பாதிவிகாரமான இத்தூலதேகத்திலும் ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது, பிரயத்தனத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்மபுத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப் பவமேயில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்ருய் யறிந்த வித்வானுயினும் பிரமையினுல் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம்புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானே அதுபரியந்த மவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங்கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்க ளைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமயகோசம். முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப்பிராணமயத்தாற் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியைகளிற் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய், அதனைப்போலவே யுள் வெளியிற் போக்குவரத் துள்ளதாய், இஷ்டம் அநிஷ்டம், அந்நியம் தனது என்ருென்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமா யிருத்தலின் இப்பிராணமயகோசமும் ஆத்மாவாகாது.

ஞானேந்திரியங்க ளைந்துடன் கூடின மனமே மனோமயகோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானு விருத்தி பேதத்தோடுங் கூடி மகாபல முள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமயகோசத்திற் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்க ளென்னும் பஞ்சஹோதாக் (ஹோமம் செய்வோர்) களால், சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினுலும், வாசனைக

ளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாந் தகிக்கின்றது (தாப முண்டாக்குகின்றது). மனத்தை யன்றி வேறு அவித்தை யில்லை. அதுவே பவபந்த ஹேது வான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கி லனைத்தும் நாசமாம். முன் யாதொரு வஸ்துவுமின்றிய ஸ்வப்னவஸ்தையில் மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப் பட்ட ஸ்வப்ன ஜக மனைத்தையும் எங்ஙன முண்டாக்குகின் றதோ, அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண் டாய்க் காணப்பட்ட இவையாவும் அம்மனோ விலாசமே. சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோன்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷனுக் கிச்சம்சார பந்தம் மனக்கற்பித மன்றி யுண்மையில் பவபந்த மில்லை. வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப் பின் விலக்கி விடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றாற் பசுவைக் கட்டிப் பின் னவிழ்த்துவிடுதல் போலும், மனம் முக் குணங்களில் ரஜஸ் தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகம் (ஆசை) உண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ்தம ஸின்றிய சுத்தஸத்வத்தை அனுசரித்ததால் வந்த அவ் விஷயங்களை விஷம்போ லகற்றும் விராகத்தாலும், விவே கத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந் தருங் காரணமா யிருத்தலால், புத்திமானான முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமாயடையவேண் டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர் புலி), விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப் போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்க ளனைத்தையும், சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும், குணம் கிரியை ஹேது பலன் இவைகளை யும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வற்ப

மனம் அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப் பிராண குணங்களாற் பந்திப்பித்து, தன்னாற் செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக்குப் பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனனமாதி துக்கங் கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேகமண்டலம் சுழல்வது போல மனதால் இஜ்ஜக மனைத்தும் பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா! இதனாலேயே தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தையென்பர். ஆகையால் முமுக்ஷு, தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாம்போது மோக்ஷம் கரதலக்கனிபோ லாகும். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சர்வ கர்மங்களையும் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனாயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்த முள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத்மகமாய், திருசிய விஷயமா யிருத்தலின் இம்மனோமயகோசமும், திரஷ்டாவாய்ப் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ்ஞானமயகோசம்; இது புருஷனுக்கு சம்சார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அனாதியாய், சித் பிரதிபிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனை ஜீவரூபமாய் விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய் ஞானக்கிரியைக ளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும் அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்து, பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களிற் போவதும் வருவதுமா யலைந்து திரிந்து நானா விசித்திர யோனிகளிற்கூடி,

ஜாக்ர ஸ்வப்னுதி யவஸ்தைகக ளுற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது. இவ்விஞ்ஞான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்கிற் கூடஸ்தனுய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ்விஞ்ஞானமயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச் சேத மடைந்து, 'அக் கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேருகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக் கன்யமாகவும், கர்த்தா போக்தா வாதியாக, அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினி போல அவ் வுபாதியின் தர்மங் களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினுல் சம் சாரத்தை யடைகின்றது."

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பர மாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனுலேனும் அனுதி ஜீவபாவம் தோன்றிற்றெனின் அவ்வனுதி யுபா திக்கு அந்தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயின் இதன் மோக்ஷமுற லெங்ஙனம்? இதனை யருள்செய்ய வேண்டும்" எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வா னுன சிஷ்யா! நன்ருய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்த ரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தாற் கற் பிதமான வஸ்துக்களை யெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்ருக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி அப் பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள் போல, பிராந்தி யுள்ளவரை தோற்றுமவை அப் பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்தவஸ்து வாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க நிஷ்கிரிய நிர்க்குண நிர்விகார நிராகார சச்சிதானந்த பிரத்தியக் ஸாக்ஷி சொருபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதி போலப் பிரமையா லன்றி யொருவஸ்து சம்பந்தமு முருத

ஆத்மாவுக்கு பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அஞானதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல்ஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவபாவம், அஞானதியேயாயினும் வஸ்து வாகாமையின், அழுக்குஜலத்தி னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால் ஆத்மாவினின்றும் அஞானதி யவித்தை, அதன் காரிய அஹங்காராதி யசத்துபாதிகளை நேதிசெய்து நீக்கும்போது, நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மத பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தா லப் பிராந்தி நசிக்கவே, அஞானதி பிராகபாவம் அந்தமுறல் போலவும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப்பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும் சமூலம் (அஞானதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத் திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால், நீயும் விவேகித்து அகங் காராதி யசத்துக்களையகற்று. இந்த விஞ்ஞானமயகோசமும் விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், விய பிசாரியாய் (ஒருபடித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ் டமான ஆத்மாவாகாது. அநித்தியம் நித்திய மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித் யாவிருத்தியே ஆனந்தமயகோசம். ஜாக்ர ஸ்வப்னங் களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியிற் பிரயத்தன மின்றியே ஆனந்தமயமா யனு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதான இவ் வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணானுபவமே ஸாதுக்க ளாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ணிய காரியமாய், விகார சங்கா தங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ் வானந்தகோசமும் பரமமான ஆத்மா வாகாது.

இப்பஞ்சகோசங்களையும் ஆத்மா வன்றெனை நீக்குங் கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷண மாய் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர் விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துகொண் டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது அவற்றின் தர்மமு மடையாது அவற்றை யறிந்து கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ் வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறியவேண்டும்" என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

"குருவே! இப் பஞ்சகோசங்களும் சுத்த மித்தை யென யூகத்தால் நேதிசெய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன்ய மன்றி 'நான்' என்று ஒன்றுங் காணேமே. ஆதலால், 'அஹம்' என்றறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின் றது?" என்று வினவ, குரு, "வித்வானுன சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனுதலா லுண்மை சொன்னுய். "எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷி யன்று" என்னும் நியாயத்தால், அஸ் திரமாய் நானுரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திரு சிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையும் இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேல் தன்னை யறிதற் கொன்றின்றித் தன்னைத்தன் தேஜஸால் தான்றுனே யறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியா யிருந்து, ஜாக்ர ஸ்வப்ந சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மா வாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானுகவே ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்கும் நித்திய ஞானு னந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என் றறிவாயாக. மூடன், கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை சூரிய னென்பன்; விவேகி, கடம் ஜலம் பிரதிபிம்பம் இவற்றைவிட்டு, ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாக்கற்று இம் மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகா

சித்துக்கொண் டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி யறிவான். அதுபோல, அஞ்ஞனய மூடன், பிராந்தியால் தேகத்தின் கண் புத்தியுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்வான், தேகம் புத்தி சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவு மறிந்துகொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும் நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய், ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்வெளி யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்ருய் விசாரித்தறிந்து அதனுல் நிர்மலனுய், ஜனன மரணுதிகளற்று ஒன்ருனும் பயமின்றி துக்கரகிதனுய், நிச்சலானந்தகன சொரூப மாகின்ருன். ஸத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த ஏகரஸ நித்திய நிரந்தர ஸ்வதஸித்த சுத்த பிரத்தியக் அபின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சம்சார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால், 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமே சம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம். இந்த பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்தமோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹம், பிரஹ்மைவாஹம்' என்று உன்னை யனுபவமா யெப்போது மறி.

இந்தப் பிரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்து வின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தை யன்றி வேறு ரூப மின்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமர்த்த னுகாமையால், மோகத்தாற் கற்பிதமாய் நாமமாத்திரமா யிருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்திய மண்மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்திற் கற்பிதமா யன்யம்போற் ருேற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு

ஸர்ப்பம்போ லுண்மையிலின்றி சுத்தப் பொய்யாகத் தோற் றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன் அதிஷ்டான சுக்திக் கன்ய மின்றி யச்சுக்தியே யாதல்போ லவ்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல் போலவும், பிராந்த னை மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானுரூப இச் சர்வ ஜகமாய் எதுவெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் றோற்றுகின்றதோ, சாதுவே! யதார்த்த ஞான தசையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ் வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கற் பிதமா யன்யமாய் சத்யம்போற் றோற்றுமச் சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெ னத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொரு ளாயிராது சுத்த மித்தையாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ் மத்திற் கன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச்சச்சிதா னந்தப் பிரஹ்மமாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமாயிருக்கிறதெனின் பிரஹ்மத்தின் பரிபூரணத்துவத்திற் கானியும், 'இப்பிர பஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்றுரமாய் அதர்வண சுருதியிற் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ ஸித்தி யும், 'சர்வ பூதங்களு மென்னி லில்லை: ஏகனும் யானு மவற்றி லில்லை' என்றுரைத்த சர்வஜ்ஞனை ஈசுவரனுக்கு அசத் திய வாதித்வமும் வரும். இம்மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்கு சம்மதமாகாது. அதுவு மன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்ருது, முற் கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமுறு அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போ லசத்திய மாம்; அதனுல் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக் கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப அக்கிரிய அவ்யக்த அவ் விய அப்பிரமேய ஆதியந்தரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையாற் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களு மின்றி நித்ய நிரந்தர நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிர் நாம நிர்விகற்ப சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிரு ஞான ஞேய

மென்னும் திரிபுடிசூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவுங் கூடாததாய், மனவாக்கு கட் ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்தமற்ற அப் பரிபூர்ணப் பிரஹ்மமே நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத் 'தத்' 'துவம்' பதங்களா லறி யப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்துவமஸி' மகாவாக்கிய மும், இன்னு மனேக மகாவாக்கியங்களும் முறையே, ஈசு வரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென் னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும் மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திர மும் கிணறும், மேருவும் அணுவும் போன்று விரோத தர் மங்களுற்று ஏகத்துவ முறாத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூறாமல், லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜகதி, அஜகதி (விட்டது, விடாதது)களைவிட்டு ஜகதஜகதி (விட்டுவிடாத), லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவதத்த:' என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி அவனது ஏகத்வ மறிவிப்பது போல, பிரஹ்மத்திற் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச்சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும் ரஜ்ஜு சர்ப்பம், சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத் தியமான திருசியவிருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்தி கொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார கேடயாதி ராஜசேவகரது உபாதிகளை யகற்றும்போது, ராஜ சேவக ரின்றி மனுஷ்யத்வத்தா லொன்றாவதுபோல, ஈசுவர ஜீவரின்றிச் சின்மாத்ரமாய், அகண்டேகரசமாய் விருத்தமின்றிச் சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க் கூறுகின் றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹாத்துக்களான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்றா யபவாதித்து, சொத சித்தமாய் ஆகாசம்போ லதிசூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிர

காசிக்கும் சத்தியஞானனந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே நானென்றுதெளிவான புத்தியா லுன்னை யறி.

மண்ணிலுண்டாய் மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண்மாத்ரமே யாதல்போல், சத்ரூபப் பிரஹ்மத்திலுண்டாய் பிரஹ்மமயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுலகனைத்தும் பிரஹ்மமாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல், இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன்னஞ்ஞானத்தாற் கற்பிக்கப்பட் டன்யம்போற் றேன்றும் தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தையாயுமிருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாந்த நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்மமெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீ யாகிறாய்' (தத்துவமசி). ஜன்மாதிஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி நீதி, குல கோத்திர, நாம ரூப, குறி குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும், பசி தாக சோக மோக ஜரா மரண மென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தாற் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக் கரணங்களாற் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யாஜகத்திற்கும் தனக்குந் தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாச ஹேதுவாய், காரிய நானுரூப சர்வஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரண மின்றிய பரம காரணமாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத் அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்) அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம்போல் நாம ரூப குண விகார பேதமாய்த் தோற்றினும் நிர்நாம நிரூப நிர்க்குண நிர்விகார நிர்ப்பேதமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல நிச்சலமாய், நித்ய நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருபம நிர்விகற்ப நித்ய முக்த அவ்யய அனுதி பரிசுத்த பராத்பர பிரத்தியக் அகண்ட பரிபூர்ண சத்திய ஞானகன அனந்த ஆனந்த

ஏகரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுக்தியோடு சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தைசெய். அதனால் கரதல ஜலம்போற் சம்சயமின்றிய தத்துவஞான முண்டாகும். சேனைசமூக மத்தியில் அரசனைப்போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமாயிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேகித்தறிந்து, அதற்கன்யம்போற் றோன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ் வாத்மாவாகவே எப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற் றுபசாந்தனுவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்மவஸ்து விருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீரகுகையிற் பிரவேசமேயில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவுங் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாகவரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை அப்போதே யடக்கிவிடு. வாசனாக்ஷயத்தைத்தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தி யென்பர். லோகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்மஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி)னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனைத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என் றறிஞரு முரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப்பற்றுடன் தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமென்னுந் திடநிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்தசத்வத்தை யனுசரித்தவனாய்,

சாவதான சித்தத்தோடு ' தத்துவமஸி ' முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்மாபேதங் கூறும் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், ' நான் ஜீவனன்று. புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான் ' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ லிஜ்ஜீவஜகத்தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல் ஜலமலவிசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறுவேலையின்மையி னெல்லாக்காலத்திலும், நித்திரை லோகவார்த்தை சப்தாதிவிஷயங்கள் இவற்றால் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தலுக்குச் சிறிது மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு, அவ்வாசனை வேகத்தால் ஒவ்வோர்கால முண்மைபோற் றோன்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், எனது என்னும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோன்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகந்தம், அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந்நிரந்தர ஞானப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அநாத்ம பாஹ்ய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனை ஜாலத்தால் மறைபட்டதுபோன் றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதிபந்தமின்றி சந்தனகந்தம்போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வப்பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிக

மாய்க் காணப்படுவதால், சர்வத்தையு மறிதல்கூடாது ஜட மாயிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளேயும், மனோரத சொப் பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களேயும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந்தறி வதால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்மநாச மின்றிய நித்திய மாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து அசத்து விலக்ஷண மாயிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியகாத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தாற் பிறந்த மல மாம்ஸ மய பிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போ லதிதூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்திகற்பித இத னபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்கதேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம்புத்தியை விடுத்து, சத்திய ஞானனந்த ஆத்மாவில் அகம்புத்தி வைத்து, எவ்வஸ்துவில் கண்ணுடியில் நகரப் பிரதிபிம் பம்போ லிஜ்ஜகமெல்லாம் சாயாமாத்திரமாய் விளங்கு கிறதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம்பிரகாசப் பிரஹ்மத் தில் மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப்போல ஆத்மாவைப் பிர விலாபித்து, 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப அக் கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் னிஜ ரூபத்தை யனுபவமாயறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜரூப மடைந்து வேஷரூபத்தை நீக்கிவிடுதல்போ லிப்பொய் யுடம்பை விட்டு, இப் பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மல பாண்டம்போல் விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அந்நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்ரமாய் சதாகாலமும் சும்மாவிருந்து கிருதகிருத்தியனாய்ப் ப்பரமசாந்தி யடை.

புருஷனுக்கு சம்சாரகாரணமான பிரதிபந்தங்கள னேக மிருக்கினும் முதல்விகாரமாக முளைக்கும் அகங்கா ரமே அவையனைத்திற்கு மாதிகாரணம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார சத்தியஞானனந்த மூர் த்தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச

தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாகச் சிறிது மில்லாமையாலும், தேகத்தில் விஷதோஷம் அற்பமிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாதது போல அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்தமிருக்கும்வரை யார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷமென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நாநா விகற்பமும் சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்தமின்றி விளங்கலின், பிரத்தியகாத்ம தத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை யடைந்து, ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ணசந்திரனைப் போல் அவ்வகங்காரமுக் தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகாபலமுள்ள அகங்காரமென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரய மென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹாநிதியை, மகாதைரியத்தோடு சுருதிசம்மத அனுபவ ஞானமென்னும் பெரிய வாளினல் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப்பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்தனுதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மப்பிரதிபிம்ப முற்று அதனல் சத்துப்போலத் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்திவிட்டு, அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர்முகமாகத் திருப்பி புஜிப்பவன் தொண்டையிலடைத்த முட்போ லுனக்குத் தீங்குசெய்துவந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞானவாளாற் கொன்று, உன் பரமார்த்தசொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையைவிட்டவனுய், ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்று யனுபவித்துப் பூர்ணத்மாவாய், அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்ம பதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்திரமேனும் மனதாற் சிந்திக்கப்படின் மீண்டு முயிர்பெற்று, காற்ருலலையுங் கார்காலமேகம்போலனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனையுள்ளவனே பாசபத்தனும் அஃதற்றவன் முக்தனு மாகலின், விஷயசிந்தனையே பேதபாவத்தால் பவபந்தஹேது வாகலானும் இவ்விஷயசிந்தனையால் அவ்வகங்கார சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங்கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்சமரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுங் காரணமாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரியநாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால் முன்னம் காரியத் (சிந்தனத்)தை நீக்கு; காரியசிந்தனை வளர்ந்தாற் காரண அகமாதி வாசனையும், அவ்வாசனு விருத்தியாற் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச்சிந்தனையால் பாஹ்யக்கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷனை யூர்க்கும் பலவித சம்சாரபந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன்சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், ‘நானு ரூபமாய்த் தோன்றுமிச் சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்’ என்னும் திருஷ்டியே மிகநல்ல உபாயமானதாலும், இந்த பிரஹ்மபாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனுற் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனுல் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனுக்ஷயமே மோக்ஷமாகும். இங்ஙனம் ‘ஸர்வம் பிரஹ்மம்’ என்னும் சத்வாஸனு முதிர்ச்சியால், அருணப் பிரபையால் இருள்போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்து, பின் சூரியனுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைதானந்தானுபவ முதிக்கவே பந்தமும், அதனுல் வந்த துக்கலேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால், நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவை

களைப் பிரஹ்மமாத்திரமாய்ப் பிரவிலாபித்து, 'அவ்வானந்தகனப் பிரஹ்மமாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாஹ்யத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சர்வகாலமும் சமாதிநிஷ்டனாய்க் கர்மபந்தமுள்ளவரை காலங்கழித்துவா.

இப்பிரஹ்மநிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யுவாகுமென்று பிரஹ்மபுத்திரரான * ஸனத்சுஜாதபகவான் விசேஷித்துரைத்திருப்பதன்றி, ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம்பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனாற் றுன்பமு முண்டாவதால் ஞானிக்கிப் பிரமாதத்தையன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல, பஹிர்முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞ (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணஞ்செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லுமந்த வித்வானை பராமுகனையும், வியபிசாரிஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோகமுள்ளஜாரபுருஷனை யலைப்பதுபோல புத்திதோஷங்களாற் பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினாற் சித்தம் சுவசுவரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நழுவுமாயின், கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போ லாங்காங்கு பாஹ்யவிஷயங்களிற் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னுங் காம முண்டாம். அக்காமத்தாற் புருஷனுக்கு அவ்விஷயானுபவத்திற்குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப் பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூபநிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பி யேறி சொரூபத்தை யடைதலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையிற் செய்யும் பிரமாதத்தையன்றி பிரஹ்மநிஷ்ட விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி

* கவியில் வசிஷ்ட ரெனப்பட்டிருக்கிறது.

பெறுவா ஞதலால், சர்வானர்த்த ஹேதுவான பிரமாதத்தா லுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச் சொரூபநிஷ்டனுகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாயிருக்கும் முக்தியுற்றவ (முக்த)னே, விதேகஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்' என யஜுர்வேத முரைத்தலின், பிர மாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்னதிருஷ்டியாற் பயத்தை யடைவதுடன், நானுவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங் களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத் தில் ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷித்தகர்மஞ் செய்யும் பாபி யைப்போல துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்கவி முக்தனுய் மகத்துவமடைவதையும், மித்யானுசந்தானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் *அசோர சோரர்களிடத் துப் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாஹ்ய விஷய நிரோ தத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனுற் பரமாத்ம தர்சன (ஞான) மும், அதனுற் சம்சார பந்த நாசமும் சித் திப்பதால் பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்கமாதலாலும், சத்தியாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப்பிரமாணத்தாற் பர மாத்ம நிர்ணயமறிந்த புத்திமானுன எந்த முமுக்ஷு, அசத் தானது தன் நாசஹேது வென்றறிந்தும் பாலன்போ லதனைப் பற்றுவன்? எவனும் பற்றுனுதலாலும், மேன் மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்தஹேது வாயுள்ள அசத்திய பாஹ்யானுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்தியஞானனந்த பரப்பிரஹ்மமை வாஹம்' எனு மனுபூதியால் அவித்யாகாரிய சர்வ துக்கங் களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்மநிஷ்டை யில் தற்பரனுயிருக்கவேண்டும். விரோதலக்ஷண முற்றி

* களவில் சம்சயமுள்ளவன் கைகளிற் காய்ந்த விரும்பைக் கொடுக்க, எடுத்தால் தகிக்க இன்றேல் சுகமுறுகின்றனன். (சாந்தோக்கியம்).

ருத்தலின், ஜாக்கிரமுள்ளவனுக்குச் சுழுப்தியும், சுழுப்த னுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாததுபோல, தேகாதியபிமானமுள் ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களி னுள்வெளியில் தன்னை யேகமாய் அவைகட்குச் சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தாற் பார்க்கும் சர்வாத்மபாவத் தினல் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூரணமாயி ருப்பவனே முக்தனுகலின் அம்முக்தனுக்குத் தேகாதி யபிமானமுமில்லை. இச்சர்வாத்மபாவத்தை யன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்தமோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்மபாவமோ சதாகாலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்று தகற்றுவதால் ஸித்தி யாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத் தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனய் அதற்கான கிரியை களையே எப்போதுஞ் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு எவ் வாறு திருசியத்தை யகற்றக் கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ த்ர்ம கர்ம விஷயங்களையுந் துறந்து, தத்வஜ்ஞனய், நிரந்தர மாத்மநிஷ்டாபரனய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மன துடையவனுக்கே பிரயத்தனத்தால் திருசியநீக்கங் கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்மபாவம் சித்தித்தற்பொருட்டே 'சாந்தோ தாந்த:' எனும் சுருதி, சாந் தராய யதிகட்கு சிரவணுதி கர்மஞ் செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்பசமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி, அனந்தகோடி ஜன் மாந்தர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனுயினும் அகங்கர்ராதி திருசியநாசஞ் செய்ய ஒருபோதும் சக் கியமாகாது.

ஆவரணசக்தியின் பலத்தினல் விக்ஷேபசக்தி அஞ்ஞு னம் புருஷனை மோககாரணமாம் இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டிவைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய் போ லாட்டிவைக்கின்றதாலும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம்பிரகாசிக் கும்; விக்ஷேபமு மில்லாமற் போம்; இருக்கினும் சுத்தப்

பொய்யாகவே தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீரஜல விபாகம்போலத் திருக்கு திருசிய விபாகத்திலேயே அவ்வாவரணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தாற் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக்கு (ஆத்மா) திருசியங் (அனாத்மாக்) களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூபபந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள புருஷன், 'அவித்தையா லுண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந்தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யாதாதாத்மியமுற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய் விஜ்ரும்பித்தலின், சித்தப்பிரமண மனோரத சொப்பனமிவைகளிற் போலக் காணப்படுமவை அசத்ய மாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், மற்றுந் திருசியமான சர்வவிஷயங்களும் க்ஷணத்தில் நான விகாரமுறுவன; சத்திய ஆத்மா ஓர்காலும் விகாரமுறாது. சதசத்விலக்ஷணமாய், புத்தியாதிசாக்ஷியாய், 'அகம்' பத லக்ஷ்யார்த்தமாயிருக்கும் இவ்வேக நித்யாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாத்மா, ஸதானந்தகன பரமாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்ய (ஆத்மா) அசத்தியங் (அனாத்மாக்) களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்' என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் ஆத்மதரிசனத்தால் ஆவரணமும், மித்யாஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜூதரிசனத்தில் நிவிருத்தியாவதைப்போல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றினின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான்; இங்ஙனம் நிர்விகற்ப சமாதியால் அத்வைதாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ அப்போதுதான் அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக்கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானக்கினியால் அவித்யாரண்யம் சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவ

பீஜம் வேறேதிருக்கின்றது. இன்மையின் புனர் ஜன்ம மரணரூப சம்சாரமின்று. ஆதலின் விவேகி, சம்சாரபந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும் நீ, நான், இது முதலிய கற்பனுவிகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுப வத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதிபேதத்தாற் பின்ன னாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதியற்றால் ஏகனாய்ப் பிர காசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி லயித்தற்பொருட்டு சதா சமாதிநிஷ்டனாதல் வேண்டும். இவ்வேகநிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப்பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால், புழு சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியை சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால், புடம் வைத்தலாற் களங்க மற்று சுத்தமான தன் சுபாவகுண மடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ, அப்போதுதான் அத்வை தானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்பசமாதி ஸித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனுக்கிரந்தியும் ஸர்வகர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்நமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமே யனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதிசூக்ஷ்மமான விருத்தியொன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப்ரஹ்மம், அதிசூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கியமாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்ஷையோடுங் கூடின யதி, சதா சமாதிநிஷ்டை

யால் தன் சர்வாத்மபாவ மடைந்து அவித்யாந்தகாரத்தா லுண்டான ஸமஸ்தவிகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர் விகற்பனுய் பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போதும் சுகிப் பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாஹ்யவிஷயங்கள், சுரோத்தி ராதி யிந்திரியங்கள் மன மிவற்றைத் தானுகிற ஞானுத் மாவிற் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவர் எவரோ, அவர்களே சம்சாரபாசபந்தத்தினின்று முக்தரா வரன்றிப் பரோக்ஷஞானம் பேசு மேனையோர் ஒரு போதும் முக்தராகார். இந் நிர்விகற்பசமாதி யொன்ருல் நிச்சயமாக பிரஹ்மசொரூபத்தைப் பிரதிபந்த மின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதரவிருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால், இந்திரியமனங்களை யடக்கி சந்ததமும் நின்னுத்மாவில் நிஷ்டையுடையவனுய், அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியாந்தகாரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிரு. சிரவணத்தில் மன னம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்யாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்ய முள்ளது. நிர்விகற்பசமாதியாற் பெறும் பலத் திற் கோரளவே யின்று.

இச்சமாதியோகத்திற்கு வாக்குமௌனம், அபரிக் கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியையின்மை, எப் போதும் ஏகாந்தவாசம் என்னு மிவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்தவாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனுல் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனை யற்று சதா நிச்சலப்பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால், யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தாற் சித்தநிரோ தஞ் செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப் புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்சாக்ஷியைப் பரிபூர்ண நிர்விகற்ப பிரஹ்மமாக அறிவ தாற் பரமசாந்தி யடை. தேக இந்திரிய பிராண மனே புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானி யும் அம்மயமேயாய் சுகமுருன். ஆதலால் அச்சித்த

நிவிருத்தியின்பொருட்டு அவையனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தியுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்மநிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றையும், பாஹ்யவிஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கிய முற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திடஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகாந்தையைக் கூடி சுகமனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுகமடைவிக்குங் காரணம் எங்குங் காணேம். இவ் வைராக்கியம் அதிசுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷசாம்ராஜ்யசுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யிலேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியகமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னுமிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசஹேதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையையறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமத்தி லபிமானத்தையும், சர்வகர்மங்களையுந் தூரத் தள்ளி, இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம்புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறா யாதலால் உன்னாத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

சர்வசாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியா யுள்ள இந்தப் பிரஹ்மரூபாத்மா விஞ்ஞானமயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோசவிலக்ஷணமாய், 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்மசொரூபமாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப்பிரஹ்மத்தில் இருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி பாஹ்யேந்திரியங்களை யதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்தி, சரீரத்தை யசையாமல் அதில் உதாஸீன புத்தியோடு, 'அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர

(விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண் டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப்பழக்கத் தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மபரைக் கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்ருயறிந்தவனுய், அப்பிரஹ்மா னந்தரசத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப் பானம்பண்ணு. துச்ச மான மற்ற தேகாதி யனுத்மப்பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால், சர்வதுக்ககாரணமாய் ஹீனமான இவ்வனுத்மசிந்தனை விட்டு, தானும் ஆனந்தாத் மாவை 'நான்' எனத் திடமாயறிந்து அகங்காராதிகளில் அஹம்புத்தியகற்றி, கடபடாதிகளிற்போலவற்றிலுதாசீன ஞய் மோக்ஷஹேதுவான ஆத்மசிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலான பின்னுபாதி யறின் ஆகாசம் ஒன்ருயிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந் தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேருகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த் தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி, சுழி முதலியன விசாரிக்கில் ஒரே ஜலமயமா யிருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ் ஞானகற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்னவுபாதிக ளற்று மகாகாசம்போ லேகபூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்மரூபாத்மா வில், மாயாமத்யத்தைப் பானம் பண்ணி அம்மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவித மாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்திகற்பித தேகாதி அகங்கா ராந்தமும் மற்றும் மனோவாக்கா லறியப்படும் சுத்தமித்தை யான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகம னைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்னமாகாது பிரகிருதி வில க்ஷண அச் சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டைகரச சித்ரூப பரமாத்மாவான தானே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு உள் வெளி மேல் கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் இந்திரன் தேவர் மனிதர் முதல்

மற்றெல்லாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத் யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், 'ஏகமே வாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவர னும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரம். ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாஹ்யாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப நிர்விகார நிச்சல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப் பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானும். இனி யறிய வேண்டுவ தென்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவமயமான தேகத்தை நான் என்றறியும்வரை அசுத்தனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும், 'தன்னில் பிராந்தியாற் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற் றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதிசுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணாத் வைத பரப்பிரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும், சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாஹ்யமுற்றும் விட்டு சச்சிதா னந்த ஏகரசப்பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மையாத லால், நீயும் மலமய ஸ்தூலதேகத்திலும், வாயுவைப்போற் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமா னம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப் பிரஹ்மாகாரமாகவே எப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம்; அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற் பிக்கப்பட்ட பேத (விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுகமய மாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத்திரயத்தி லும் வேறின்றி அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோவிருத்தி ஆத்மாகாரமாய் நிர்விகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதியுற்றக் கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோபிராந்தி யாற் பிரபஞ்சரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலந்

கள், உண்மையுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்மமாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு ஞான ஞேய சூன்ய மாய், தேஜஸில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல (காரண)மான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்குமிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம்போ லேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிர்விசேஷ நிர்விகார நிராகார அத்வைதப் பிரஹ்மவஸ்துவில், பேதமென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்லாதபோது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானனந்த நிருபம நிச்சங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்ப நிர்க்குண நிர்விகார நிரூப நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்யமுக்தமாய், ஆகாசசமானமாய், சமானரஹிதமாய், பிரகிருதி (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனதீதமாய் வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்திலாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமாய், ஜன்மஜராமரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏகபரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண் ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால், மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லாதிருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளுமற்ற சச்சிதானந்தாத்வைதப் பிரஹ்மபாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்திகாரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹிருதய பந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்தவைபவ ஆத்மானுபவமுற்றவனாய், அதிதுர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷஜன்மத்தை சபலமாக்கு. பிராரப்தபலத்தாற் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றன்மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதிதூரத்தி லறிவா லகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னுபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தப்பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய்,

நித்யஞானனந்தப் பிரஹ்மமாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மா வாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன்முக்தனுயுள்ள யோகி அகம் புறமும் அவ்வகண்டானந்தரஸத்தை யனுபவிப்பதன்றி இத்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து எதன் பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப்போகின்றுன். பிரா ரப்த பாசத்தாற் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனுலும், பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியஞ் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானனந்த ஆத்மாவை யடைந்து, இஜ்ஜடமலோபாதியை தூரத்தள்ளி விடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்திசெய்த வஸ்துவை யபே க்ஷிப்ப தஸங்கியமல்லவா?

கானல்ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானுஞ்ஞானங்கட்குப் பலனுதல் போல, ஆத்மஞானத் திற்கு அசத்திய துக்கநிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானுகவே தோன்றும் சமானரகிதானந்தம் இவை பிரயோ ஜனமாயும், அசத்ய துக்கரூப விஷயப்பிரவிருத்தி அஞ் ஞானத்திற்குப் பயனுயும் இருத்தலால், ஞானுஸியால் அஞ் ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியை சமூல மறுத்தெறிந்த விஷ யேச்சையின்றிய வித்வான், முன் பிராந்திகாலத்திற் செய்துவந்த நானுவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின் னுஞ் செய்வான்? பிரவிருத்திக்குக் காரணமான விஷயம் யாதிருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதி யும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தாலுண்டாகும் உப சாந்தியும் பலனுயிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வபூர்வ சாதனங்கள் நிஷ் பலம். போக்கிய விஷயவாசனை பின்னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம்பாவம் என்று மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனேவிருத்தி யற்பமும் வெளிப் படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதி யாகும்.

ஆத்மப்பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப்பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்றுமின்றி, சுருதிபலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகற்ப சின்மாத்திரவிருத்தியாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜாரபுருஷனிடத்திற் போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே லீனசித்தனாய், எப்போதும் ப்ரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்குமதனால் பாஹ்யவிஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த பாலர்களைப் போலப் போகபோக்கியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானுபோகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்கிரத்தர்மமில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடருந் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும், இதர வஸ்துக்களிலும் அக மம பாவமில்லாது உதாசீனனாய், சம்சாரதோஷமும் விஷயவாசனையுமற்ற விவேகியாய், சித்தமிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்துசிந்தனமின்றித் தற்காலமடைந்தவற்றிற் பிரியாப்பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்தரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாஹ்யாந்தர விஷயஞான மில்லாதவனாய், ஞானபலத்தால் அன்யோன்ய விலக்ஷணமான குணதோஷங்கள், இஷ்டாநிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர்களாற் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவனாய், நதிப்பிரவாகம் சமுத்திரத்திற் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகாரமுண்டாக்காது தன்மயமாகவே லயிக்கப்பெற்றவனா யுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்தமற்ற ஸ்திதப்பிரஜ்ஞனாகிய ஜீவன்முக்தன். அவனே அபார புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவான். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாசமடைந்ததால் பூர்வ வாசனாவேகத்தாற் பின்னும் சம்சாரமுண்டென்றுரைக்கக் கூடாது. அதிகாமுகனது மனதும் மாதா

விடத்திற் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மா னந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போலத் திருசிய சம்சார மில்லவேயில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல ; பகிர்முகனே.

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானக்கினியால், ஸ்வப்னத்திற்செய்த புண்ணியபாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப்பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சிதகர்மங் களும், ஆகாசம்போல் அசங்க உதாஸீனப்பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால், கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமியகர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய் விடும். 'கர்மமுண்டேற் பலனுமுண்டு ; இன்றேலில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்மஜன்ய சுகாதிபலானுபவ முள்ள வரை கர்மம்விடாததால், சதா சமாதிநிஷ்டனான ஞானிக்குச் சிலசமயம் பாஹ்யப்பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப் படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்துவிடு வதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாதுவிடாததால் 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு : அது அனுபவத்தாலேயே நாச மாம்' என்று மித்யாபிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பனஜ்ஞ மடை தலும், அதிலுள்ள மித்யாவிஷயானுபவத்தி லாசையும். அதிற்கண்ட தேகத்தையும், அதற்குபயோகமான பிரபஞ் சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன் ; சொப்பனப்பற் றிருக்கின் நித்ரைவிட்டவ னன்று. அது போலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது, சொப்பனஸ்மரணம்போல போஜன விசர்ஜ் ஜனாதி செய்தும், உபாதிசங்க விஹீன கேவலப் பிரஹ்

மாகாரமாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்ம மற்பறுமில்லையென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்பதெப்படி ? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா ? கர்மநிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில், தேகாத்மபுத்தி யிருக்கும்வரை சித்தியாமது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாச்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்மஜன்ய மின்றி யனாதி நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்தகற்பனை யெங்ஙன மிருக்கும் ? பிராந்திகற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பிதபதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந்திறக்கும் ? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்தமின்றெனின் சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்குத் தேகாதி எங்ஙனமிருக்கும் ? என்றிவ்வாறு சங்கைசெய்யும் பிராந்தியரு மூடர்க்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யாபிராரப்தத்தை பாஹ்யதிருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதே யன்றி, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என்றங்கீகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்தரகித பரிபூர்ண நித்ய சத்ய ஞான ஆனந்தகன அக்கிரிய அவிகார அப்பிரமேய அனந்த பிரத்தியக் ஏகரசமாய், தள்ளவுங் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், அகம்புறமெங்கும் நிறைந்து நிராதார நிர்க்குண நிரஞ்சன நிஷ்கள நிர்விகற்ப சத்தாமாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்காற் சொல்லவுங் கூடாத (வாங்மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வதஸித்த சுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்மமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்திதாந்திகளோடுங் கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்மயோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து,

பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால் புத்திரா! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சலசமாதியா லுண்டாம் ஞானதிருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறி யின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோகற்பித பேதமோஹத்தை நீக்கி ஞானி யாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய். சுருதி களைப் போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப் போ திப்பர். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக் கியமிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோ ரனுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தாற் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன்னஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷ முற்றுச் சச்சிதானந்தாத்மாகாரமாதலில் சுருதி, யுக்தி, குரு வசனம், அகத்திலுள்ள தன்னனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

[வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை; இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் வாததிருஷ்டி 1; சொப்பனம், இந்திரஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2; சமுத்திரத்திற் பின்னம்போற் றோற்றும் பேன, புத்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்திற் காணப்படு மனைத்தும் அதனைக் காணும் புருஷனே யாதல் போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன் போன்ற ஏகசிதாகாச மான என்னில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் நானேயெனத் தன்மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3; என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற்கிசைந்த ஏதனை லாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத் தானாக அறிந்தவனே

முக்தன். *இம்மூன்றும் ஞானசாதனமேயாயினும் தன்மய மாய்க்காணும் பிரவிலாபதிருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத் தமஹேது] அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன்னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர் விகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன். ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத் வைத அப்பிரஹ்மமாயிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே; அச்சுருதி களே யிதிற் பிரமாணம்."

என்றுரைத்த குருவசனத்தாலும், சுருதிப்பிரமாணத் தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்மதத்துவமறிந்து, இந்திரி யங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிச்சலசமாதிநிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக்கால மிருந்து, பின் னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, " குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்தமூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைதானந்தரஸப் பிரஹ்மசொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன்னனுபவங் கூறுகிறான்.) தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா லுண் டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந்தாத்மபத மடைந்தேன். பிரஹ்மாத்மைக்கிய மறிந்ததால் பேதபுத்தி கெட்டது; பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது என்றும் இதல்ல வென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்திற் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப் போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத் தின் அம்சாம்ச லேசலேசத்திற் கலந்து என்புத்தி இன்ன தென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற்கசாத்தியமான அப் பிரஹ்மானந்தசாகரமே யாய்விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தா மிருதம் நிரம்பியுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெரு மையை நினைப்பதெப்படி? சொல்வதெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணோமே! எங்குபோயிற் றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ?

* இத்திருஷ்டித்திரயம் மூலத்திலில்லை; தமிழ்ப்புஸ்தகத்திலிருக் கின்றது.

இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணனந்தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகமில்லாதவன்; நாசரஹிதன்; பரமசாந்தன்; அகர்த்தா; அபோக்தா; அவிகாரன்; அக்கிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தாவல்லாதவன்; இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்) என்னும் பதார்த்தங்களாகாது அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்; பாஹ்யாந்தர சூன்யன்; சமானரஹிதன்; புராணபுருஷன்; அனுதி; நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனையற்றவன். ஸர்வபூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றி னுட்புறமும் ஞானுகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டானபூதனு யிருக்கின்றவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனுய், நிர்மல நிரகங்கார சர்வசாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன் வேருய் 'இது' என்று போக்திருபோகபோக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானேயானேன். அகண்டானந்தசாகரனு என்னில் மாயையாம் வாயுவேகத்தால் நானுவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்தொடுங்கினுலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர் தம் பிராந்தியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகற்பனுன என்னிடத்திற் கற்பிக்கின்றனர். அதனுல், கானல்ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்ருது, ஆதித்தன்போற் பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம்போல் நிச்சலனும், சமுத்தி

ரம்போல் அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஹானியுமில்லை. மேகசம்பந்தமுறு ஆகாசத்தைப்போல் எனக்குத் தேகசம்பந்தமே யில்லையெனில், ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்திகளான அதன் தர்ம மெப்படியிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ்செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும்; பிறந் திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும். குலபர்வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனாய், நிர்ப்பின்னனாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகார மின்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனை நான் கர்மஞ்செய்வதெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிருத்தி யேது? அக்கர்மபலனான புண்ய பாப மேது? நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம், நன்மை தீமை யிவை அதற்கன்யனான புருஷனைச் சிறிதும் சேராததுபோல, எனக்கும் புண்ணிய பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருகதர்மம் அங்குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்களொன்றும், அத்திருசியவிலக்ஷணமாய் நிர்விகார உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப்பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பதுபோலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜு—ஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற் கதிஷ்டானனு மாகிறேன். சுயம்பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவ னன்று. மூடர் உபாதிசலனத்தாற் சலிக்கும் சித்பிரதிபிம்பசலனத்தைச் சித்ரூப ஆத்மாவிலேற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன்போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்பபூத ஆத்மாவாமெனக்கு அசிதாபாசதர்மங்களொன்றுமில்லை. இத்தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கடதர்மங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன்தர்மங்களென்னைப் பற்று. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ, முக்தத்வாதி புத்தி தர்மங்கள்

கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேகஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்துநூறுயிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதிதர்மங்களும் ஏகசிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதிமுதல் ஸ்தூலபரியந்த இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்றமாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வாகாரமாய், ஸர்வவியாபியாய், ஸர்வவிலக்ஷணமாய், ஸர்வசூன்யமாய், மாயாவிசேஷங்களொன்றுமின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூல புத்திவிருத்தியாலறிதற்கரியதாய், ஆகாசதுல்யமாய், ஆதியந்தரஹிதமாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ, அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானுயிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமி! மாயையாற் செய்யப்பட்ட ஜன்ம ஜராமரண சம்சார வன ஸ்வப்நத்திற் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களாற் கிலேசமுற்று அகங்காரப்புலியால் மிகவுந் துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையாலெழுப்பிப் பரமானந் தந்தந்து ரக்ஷித்தீ ரல்லவா! மகானுபாவா! தங்கள்கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்யபாக்கியம் என்னாலு மடையப்பட்டதே. நானே தன்யன்; கிருதகிருத்தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனுய், பரிபூரண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்சமெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக சத்தியபோதாநந்தஸ்வரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம். பின்னும்பின்னும் நமஸ்காரம். எப்போதும் நமஸ்காரம்." ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்தமுற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத்சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவாராயினர்:—"நேத்திரமுள்ளவனுக்கு ரூபமன்

றிப் பார்க்க வேறில்லாததுபோல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தையன்றி புத்திக்கு விநோதம்வேறில்லாததாலும், ஸந்தோஷந்தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைவிட்டுச் சித்திரசந்திரனை யெவனு மிச்சியாதது போல இந்தப் பரமானந்தரசானுபவத்தைவிட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியானாதலாலும், இவ்வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, துக்கமும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னிற்றோன்றும்ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்குமேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அதிசாந்த மனத்தோடு சதா பார்த்து, எப்போது மகத்திற் சிந்தித்து,சந்ததம் ஆத்மநிஷ்டனாய்,தன் அகண்டானந்தரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகற்ப அகண்ட ஞானாத்மாவில் ஆகாசபட்டணம்போலத் தோன்றும் விகற்பஹேதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய்ச் சும்மாவிருக்கும் நிரந்தரானந்தஹேதுவாம் பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மௌனமுற்றவனாய் சுகமாய்க் காலந்தள்ளவேண்டும். வாசனாரகித இவ்வுத்தம மௌனத்தையன்றி, ஆத்மாவை யறிந்தகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்ம வித்துக்களான மகான்களுக்குச் சதானந்தானுபவஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி இவ்வாறு பிரஹ்மத்தையறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருப்பன்; படுப்பன்; இன்னு மெத்தனைவிதங்களாகவோ இஷ்டப்பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்குத் தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை யில்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையுமில்லை. 'இது கடம் என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தையன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப்போல, நித்யஸித்தமான

இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமாயிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேசகால சுத்தியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியப்பிரகாசத்தால் ஜகத்துப்போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத சாஸ்திர புராண விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்து கொண்டிருக்கு மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்? இந்தப்பரமாத்மா சுயம்பிரகாசமாய், அநந்தசக்திகளோடுங்கூடி எவராலு மறியப்படாது அனவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமா யிருக்கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்மவித்துணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விமுக்தனாய், நிரந்தரானந்தரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக்கூடாத லக்ஷணமுள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாஹ்யவிஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை யெதுவுமின்றிப் பரேச்சையாற் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலர்போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேகபீடை யிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடாதற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம நிரகங்காரனாய் சதா தன்னிலேயே கிரீடித்துக் கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்துக்கொண்டு மிருப்பன். சரீரவிமானருடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிக்ஷையெடுத்துண்டு, நதியாதிஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த்துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒருநியமமுமின்றி சுதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரை செய்தும் சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடையுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந் தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து, ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு)

ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன் என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறியப்படாதவனாய் சஞ்சரிப் பன். அவன் நிர்த்தனனாயினும் சதானந்தி; அசகாய் னாயினும் அதிபலவான்; புசியாவிடினும் நித்யதிருப்தன்; விஷமங்களில் சமதிருஷ்டி யுள்ளவன்; ஒன்றைச்செய்தும் செய்யாதவன்; புஜித்தும் புஜியாதவன்; சரீரியேனும் அசரீரி; பரிச்சின்னனாயினும் பரிபூர்ணன். இந்தச் சரீர பந்தவிமுக்தப் பிரஹ்மவித்தினைத் தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரியாப்பிரிய, சுகதுக்க, சுபாசுபங்களொன்றும் ஸ்பரிசிக் காது. சூரியன் ராகுவாற் பிடிபடாதிருக்கினும் பிடிபட் டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மையறியா மூடர், தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்தமற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்ற லால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தாற் கூறுவர். அதனா லுண்மையா யிவனுக்கொன்று மில்லை. இத்தேகபந் தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவா லங்குமிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடுபள்ளத்தையடையும் தாருவைப்போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தும். பிராரப்த கர்மவாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தினும், இவன் சாக்ஷிபோலவும் சக்கரமூலத்தைப் போலவும் சங்கற்பவிகற்ப சூன்யனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் சேர்க்கான்; அதினின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்மபலனை யும், அகண்டானந்தரசபானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷ்யாலக்ஷ்யங்களை விட்டுக் கேவலாத்மாவாயிருக்கும், அந்தப் பிரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே; சம்சயமில்லை.

ஒருநடன் வேஷங்கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனேயாவதுபோல, கிருதகிருத்தியனாய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மா

காரமாய்ச் சதாமுக்தனுன அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்ருன். மரத்தின் பழுத்த இலை, நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற்கின்மைபோல, முன்னமே ஞானக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதி யுபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி, மரம்போலிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுருது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசம்' என்றும், 'பிரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன்; நாசரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது. பூர்ணத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ரூபப்பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனுன முனிக்கு, தோல் மாம்ச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத் தேசகாலாதி யபேக்ஷையில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க) மும், தண்டகமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று; அஞ்ஞானஹிருதயக்கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம் முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண்மயமேயாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானக்கினியால்தஹிக்கப்பட்டு ஞானகாரமாய், ஆதித்தப்பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும். கடமுடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாசமாவதுபோல உபாதிநீங்கவே, பாலிற் பாலும் ஜலத்தில் ஜலமும் தைலத்தில் தைலமும்போல பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முக்தனுகிய ஞானியும் கலந்து எப்போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்மபாவ முற்றிருக்கும் விதேககைவல்யமடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதேயில்லை. ஆத்மபரஜக்கிய ஞானக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மாகாரமாகவே

யிருக்கும் யதிக்கு புனர்ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவலஞானாத்ம வஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்ட தெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களன்றி உண்மையிலின்மையின் அப்புத்திகற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவா யாரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்த மோக்ஷங்களு மில்லவேயில்லை. பிரஹ்மத்தி லன்யமா யெதுவுமின்மையின், ஆவரண சக்தியால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின், அத்வைதஹானியும் துவைதப் பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மதமாகாது. நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ்வதிசாந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனையெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தியில்லை; நாசமில்லை; பத்தனில்லை; சாதகனில்லை; முமுக்ஷுவில்லை; முக்தனுமில்லை. இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரகசியமான இது, சிஷ்யனே! என்னா லுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷமற்று விரக்தனான முமுக்ஷுவைப் பலதரம்பரீக்ஷித்து நீயுமிதனை யுபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அநேக நமஸ்காரங்கள் செய்து குருவி னுத்தரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய், ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும்பொருட் டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷணமறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்ததோஷங்களுமற்று சம்சாரசுகவிரக்தராய், சாந்த

சித்தராய், சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை யாதரிப்பார்களாக.

ஸம்சாரகோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, அதிசமீபத்திலுள்ள அத்வயப்பிரஹ்மானந்த அமிருதசாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசாரியா ளனுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த '**விவேகசூடாமணி**'க் கிரந்தம் அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமே யில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத குரு வாழ்க.

விவேகசூடாமணி சமாப்தம்.

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து. ஹரி: ஓம்.

ஸ்ரீ

சங்கரபகவத்பாதரருளிய

* திருக்குதிருசியவிவேகம்.

அவதாரிகை.

'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றேயுள்ளது என்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில், பிரஹ்மம் ஒன்றேயாயின் அது விளங்காது பிரபஞ்சம் தோற்றுவானேன்? எனச் சங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியின் பொருட்டு, அப்பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றுது, இருட்டின் வழியாகத் தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணப்படும் படச்சாயாகாக்ஷிபோல) அவ்விருளையொத்த தன்வழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான ஆத்மப்பிரதிபலன மித்யாவிக்ஷேபப் பிரகாசத்தில் முதலிலுண்டான கர்த்ருரூப அகங்கார ஜீவன், தன்கரணரூபமனம் பூர்வவாசனையாற் காட்டுந் திருசியச் சாயாகாக்ஷியை ஜாக்கிரசொப்பனுதிகளிற் சத்தியமாய்ப் பார்க்க, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்துத் திருசியத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம் தோற்றுங்காலும், அலையாதிகளுடன்கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்குந் தனக்கும் அத்தோற்றத்திற்கும் பேதந் தெரியவொட்டாதிருத்தலின், பூர்வசம்ஸ்காரத்தினுல் அத்தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித்

---

* இந்நூல் வித்யாரண்யரா லருளப்பெற்ற தென்பாருமுளர்.

தன்னையே பாஹ்யாந்தர திருஷ்டிபேதமின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ்வாவரணம் நீங்கவே, அத்விதீயப் பிரஹ்மாத்ம சொரூபமாத்திரம் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமாயறிவித்த இச்சிறு கிரந்த மொன்றுமே உத்தமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்கட்குச் சாலும்.

வெண்பா

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே—திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

திருசியமா மிவையாவும் அனாத்மா. நிர்விகார திருக்கே ஆத்மா. இவ்வாத்மாநாத்மவிவேகமே கோடி கிரந்தங்களாலுங் கூறப்படுகின்றது.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்சவுருவம் கண்ணாற் காணப் படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு; விருத்திகளுடன் கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவாலறியப்படுவதால் திருசியம், ஆத்மா திருக்கு; அது ஒன்றாலு மறியப்படாததால் திருசியமன்று. நீல பீதாதி வர்ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டை குட்டை முதலிய நானாரூபங்களைக் கண் ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த மந்த படுத்துவாதி நானா தர்மங்களையும், அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தர்மங்களையும் மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானா மனோதர்மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது; ஒடுங்காது; பெருக்காது; சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம்பிரகாசித்து, சாதனாந்தராபேக்ஷையின்றி யன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

புத்திய (சமஷ்டிமனமு)ம் சிற்சாயையுடன்கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம். சிற்சாயையோடு தப்தாயப்பிண்டம்போல் ஒன்ருயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற்ருேற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத்தோடு கர்மஜமாயும் ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லை; ஆனல் ஞானத்தாற் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே, ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமுமில்லை எனக்காணும் ஞானத்தாலும், பிராரப்தகர்மக்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும் லயித்திருக்கும். அது பாதிவிரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிந்தது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வவாசனையால், சொப்பனத்தில் ஆந்தரப்பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப்பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட்குபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத்திரயத்தையும் ஜனனமரணாதிகளையு மடைகிறது.

காரணதேகமான மாயை விக்ஷேபம், ஆவரணம் என்னும் இருசக்திகளுட னிருக்கும். அதில் விக்ஷேபசக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் நுரையாதிகளைப்போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசக்தி அகத்தில் திருக்குதிருசியங்கட்கும், புறத்தில் பிரஹ்மப் பிரபஞ்சங்கட்கும் சிறிதும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சாரகாரணம். ஆத்மசந்நிதியிலடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடு கூடிய சிதாபாசனகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோபத்தால் சாக்ஷியிற் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது; ஆரோபம் இல்லாமற் போகிறது. அங்ஙனமே, பிரஹ்மப்பிரபஞ்சபேதம் தெரியவொட்டாது

மறைத்துள்ள ஆவரணவசத்தாலேயே பிரஹ்மம் நானாரூப மாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ் விரண்டிற்கும் பேதம் தெரிகிறது; பிரபஞ்சவிகாரங்க ளெவையும் பிரஹ்மத்தி லிருக்கிறதில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்ம ரூபம்; நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும், தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்க ளிலும் அபின்னமா யிருக்கின்றன; நாமரூபங்களோ பின் னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால், நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்ததற்பரனாய், ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும்.

ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத்திற் செய்யும் சமாதி இரண்டுவிதம். ஸவிகற்பசமாதியும் திருசியானுவித் தம், சப்தானுவித்தம் எனப் பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசியசித்தவிருத்திகட்குச் சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப் பது ஆந்தரதிருசியானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. 'நான் அசங்க சொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்த அத்வைதஸ்வரூபன்' என் றறிவது ஆந்தரசப்தானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. இவற்றா லுண்டாகும் சுவானுபவரசாவேசத்தால் திருசியம் சப்தம் இரண்டையும் விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம்போல நிச்சலமா யிருப்பது ஆந்தரநிர்விகற்பசமாதி. ஹிருதயத்திற்போலவே வெளியிலும் திருசியவஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை யுபே க்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது பாஹ்யதிருசியானு வித்தஸவிகற்பசமாதி. அச்சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டேகரஸபிரஹ்மம் என விடாதறிவது பாஹ்யசப் தானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. இவ்விரண்டனனுபவத்தால் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமாயிருப் பது பாஹ்யநிர்விகற்பசமாதி. இந்த ஷட்சமாதிகளாலும் நிரந்தரம் காலந்தள்ளவேண்டும். இவற்றால் தேகாபி மானம் நீங்கி ஸதா பரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதிசெய்யும் மனம் எங்கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே. இக்

நிரந்தர சமாதிப் பழக்கத்தால் அப்பராவரமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரித்தமாத்திரத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும். சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம்; கர்மங்கள் நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்), ஸ்வப்நகல்பிதன் என்னும் மூவிதஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே; அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத்தைக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்தப் பாரமார்த்திகஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங்களாற் சொல்லப்படுகிறதன்றி இதரஜீவர்க்கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதிகற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையான மாயை அவ்வகண்ட பிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக்கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனை கற்பிதஜீவனே, கர்த்தா, போக்தா. பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவகாரத்திருத்தலால், இந்த ஜீவஜகமிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனிலிருக்கும் ஆவரணவிக்ஷேபரூபநித்திராசக்தி இவனை மறைத்து, முன்பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்திற் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதிகாலமாத்திர மிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்தவர்க்குப் பின் சொப்பனமின்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவஜகமிரண்டும் பிராதிபாஸிகமாம். பிராதிபாஸிகஸ்வப்நத்தைப் பிராதிபாஸிகன் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும், வியாவகாரிகஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய்யாயு மறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேகத்வத்தையறிந் தொன்றையும் பார்ப்பதில்லை. பார்க்கின் மித்தையே.

ஜலதர்மமான மாதுர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலு மிருப்பதுபோல,

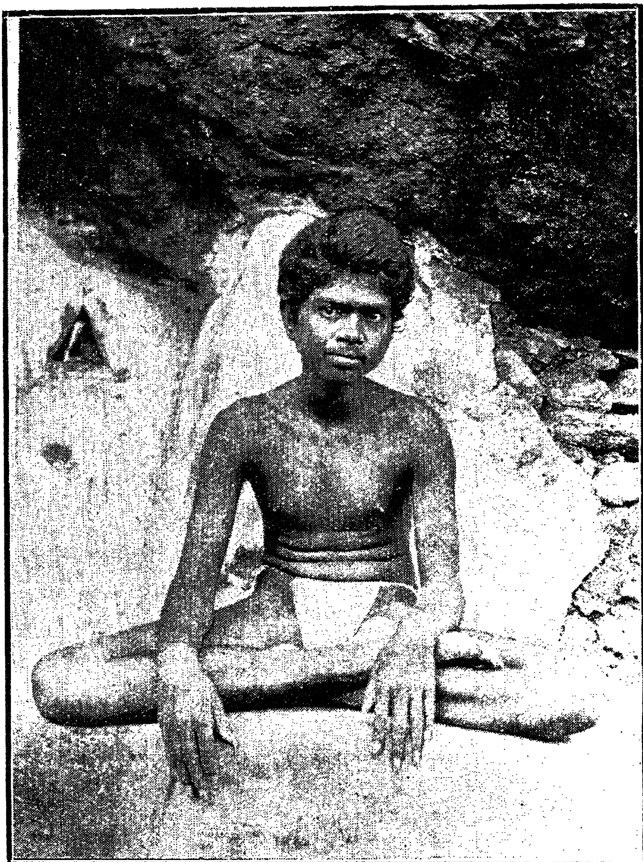
ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னிற் கற்பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய்ப் பிராதிபாஸிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரையும் சைத்தியாதி அதன் தர்மங்களும் அலையிலும், அலை யதன்திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திரமாத்திரமே யிருப்பதுபோல, பிராதிபாஸிகன் அவனதுதர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்குதிருசியவிவேகம் சம்பூர்ணம்

ஓம்தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

அருண்மொழித்தொகுப்பு

பகவான் ஸ்ரீரமண மஹர்ஷிகள்.
("நான் யார்?" எனும் ஞானவிசாரத்தை உபதேசிக்கும்
இந்நூல் அருளிய 21 - வது வயதில்)

நானார்

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத்திலேயே பரமப் பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தின மனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை யடையத் தன்னைத் தானறிதல் வேண்டும். அதற்கு **நானார்? என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்.**

நானார்? ஸப்த தாதுக்களா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று. சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல வென்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் **அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.**

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிற்குங் காரண மாகிய மன மடங்கினல் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்ப ஞானம் போனலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாததுபோல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினலொழிய அதிஷ்டான சொரூபதர்சன முண்டாகாது.

மனமென்பது ஆத்ம சொரூபத்திலுள்ள ஓர் அதிசய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென்றோர் பொருளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜகமென்றோர் பொருள் அன்னியமா யில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை, ஜகமுமில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுகளுள, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப் பூச்சி எப்படி தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக்கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்ம சொரூபத்தினின்று வெளிப்படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால் ஜகம் தோன்றும்போது சொரூபம் தோன்றாது; சொரூபம் தோன்றும் (பிரகாசிக்கும்)போது ஜகம் தோன்றாது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தான்' என்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்மசரீர மென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவதெதுவோ அஃதே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முதலில் எந்தவிடத்திற் றோன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால் ஹ்ருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மனதில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாவற்றிற்கும் **நானென்னும் நினைவே முதல் நினைவு.** இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன; தன்மையின்றி முன்னிலை படர்க்கைக ளிரா.

நானார் என்னும் விசாரணையினாலேயே மனமடங்கும்; நானார் என்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளையெல்லா மழித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிற வெண்ணங்க ளெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக்குண்டாயின ? என்று விசாரிக்க வேண்டும். எத்தனை எண்ணங்க ளெழினுமென்ன ? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோ ரெண்ணமும் கிளம்பும் போதே இது யாருக்குண்டாயிற்று? என்று விசாரித்தால் எனக்கென்று தோன்றும். நானார்? என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிடும்; எழுந்தவெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனத்திற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற் றங்கிநிற்கும் சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ்மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப்படும்போது ஸ்தூலமான நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன; ஹிருதயத்தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹ்ருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அகமுகம்' அல்லது 'அந்தர்முகம்' என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடுவதற்குத்தான் 'பகிர்முக'மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும் மூலமான நான் என்பது போய் எப்பொழுதுமுள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும். நான் என்னும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லாவிடமே சொரூபமாகும். அதுவே 'மௌன' மெனப்படும். இவ்வாறு சும்மா விருப்பதற்குத்தான் 'ஞானதிருஷ்டி' யென்று பெயர். சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்மசொரூபத்தில் லயிக்கச் செய்வதே. அன்றி, பிறர்கருத் தறிதல், முக்காலமுணர்தல், தூரதேசத்தில் நடப்பன வறிதல் ஆகிய இவை ஞானதிருஷ்டி யாகமாட்டா.

யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜகஜீவ ஈச்வரர்கள், சிப்பியில் வெள்ளிபோ லதிற் கற்பனைகள்; இவைமூன்றும் ஏககாலத்திற் றோன்றி ஏககாலத்தில்

மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம்; சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம் சிவசொரூபமாம்.

மனம் அடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினு லடக்கினுல் மனம் அடங்கினுற்போலிருந்து மறுபடியும் கிளம்பிவிடும். பிராணுயாமத்தாலும் மனமடங்கும்; ஆனுல் பிராண னடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமு மடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனைவயத்தா யலையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிடமொன் றே. நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே யகங்காரம். அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகின்றது; ஆகையால் மனமடங்கும்போது பிராணனும், பிராணனடங்கும்போது மனமு மடங்கும். ஆனுல் சுழுத்தியில் மனமடங்கி யிருந்தபோதிலும் பிராண னடங்கவில்லை. தேகத்தின் பாதுகாப்பின் நிமித்தமும், தேகமானது மரித்துவிட்டதோ வென்று பிறர் ஐயுரு வண்ணமும் இவ்வாறு ஈச்வர நியதியால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜாக்கிரத்திலும் சமாதியிலும் மனமடங்குகிறபோது பிராணனடங்குகிறது. பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூலரூப மெனப்படும். மரணகாலம் வரையில் மனம் பிராணனை உடலில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, உடல் மரிக்குங்காலத் தில் அதனைக் கவர்ந்துகொண்டுபோகின்றது. ஆகையால் பிராணுயாமம் மனத்தையடக்க சகாயமாகுமே யன்றி மனோநாசஞ் செய்யாது.

பிராணுயாமம் போலவே மூர்த்தித்தியானம், மந்திர ஜபம், ஆகாரநியம மென்பவைகளும் மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே. மூர்த்தித்தியானத்தாலும், மந்திரஜபத்தா லும் மனம் ஏகாக்கிரத்தை யடைகிறது. சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தால் அவ்யானை எப்படி வேருென்றையும் பற்றும லதையே பற்றிக்கொண்டு செல்லுமோ, அப்படியே சதா

சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமும், அதனை ஏதோ ஒரு நாமம் அல்லது ரூபத்திற் பழக்கினால் அதையே பற்றிக் கொண்டிருக்கும். மனம் அளவிறந்த நினைவுகளாய் விரிகின்றபடியால் ஒவ்வொரு நினைவும் அதி பலவீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடங்க வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை யடைந்து, அதனாற் பலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு ஆத்ம விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகாரநியமத்தால் மனத்தின் ஸத்வ குணம் விருத்தியாகி, ஆத்மவிசாரத்திற்கு சகாய முண்டாகிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அளவற்றனவாய்க் கடலலைகள்போற் றோன்றினும் அவை யாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும். அத்தனை வாசனைகளுமொடுங்கி, சொரூப மாத்திரமாயிருக்க முடியுமாவென்னும் சந்தேக நினைவுக்கு மிடங்கொடாமல், சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியாயிருந்தாலும், 'நான் பாபியாயிருக்கின்றேனே! எப்படிக் கடைத்தேறப் போகிறே' னென்றேங்கி யழுதுகொண்டிராமல், தான் பாபி என்னு மெண்ணத்தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்தி லூக்கமுள்ளவனாகி விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப்படுவான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் நானாரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத் தோன்ற அப்போதைக்கப்போதே அவைகளையெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத்திலேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்கவேண்டும். அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்யம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையி லிரண்டு மொன்றே. முத்துக்குளிப்போர் தம்மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடக்கும் முத்தை எப்படி எடுக்கிறார்களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன்

தன்னுள் ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்மமுத்தை யடையலாம். ஒருவன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவானாயின் அது வொன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிக ளுள்ளவரையில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். வரவர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டே யிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலிவாயிற் பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே குருவினருட் பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப் படுவரே யன்றி யொருக்காலும் கைவிடப்படார்; எனினும், குரு காட்டிய வழிப்படி தவறாது நடக்கவேண்டும்.

ஆன்ம சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவதற்குச் சற்று மிடங்கொடாமல் ஆத்மநிஷ்டாபரனா யிருப்பதே தன்னை ஈசனுக் களிப்பதாம். ஈசன்பேரில் எவ்வளவு பாரத்தைப் போட்டாலும், அவ்வளவையும் அவர் வகித்துக்கொள்ளுகிறார். சகல காரியங்களையும் ஒரு பரமேச்வர சக்தி நடத்திக்கொண் டிருக்கிறபடியால், நாமு மதற் கடங்கியிராமல், 'இப்படிச் செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்யவேண்டு' மென்று ஸதா சிந்திப்பதேன்? புகை வண்டி சகல பாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு போவது தெரிந்திருந்தும், அதி லேறிக்கொண்டு போகும் நாம் நம் முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமாயிராமல், அதை நமது தலையிற் றூங்கிக்கொண்டு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்ம சொரூபமும் வேறன்று. ஆத்மசுகம் ஒன்றே யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம். ப்ரபஞ்சப்பொருள் ஒன்றிலாவது சுகமென்பது கிடையாது. அவைகளிலிருந்து சுகம் கிடைப்பதாக நாம் நமது அவிவேகத்தால் நினைக்கின்றோம். மனம் வெளியில் வரும்போது துக்கத்தை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகும்போதெல்

லாம் அது தன்னுடைய யதாஸ்தானத்திற்குத் திரும்பி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. அப்படியே தூக்கம், சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும், இச்சித்த பொருள் கிடைக்கிற போதும், வெறுத்த பொருளுக்குக் கேடுண்டாகும் போதும் மனம் அந்தர்முகமாகி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய்வின்றி யலேகிறது.. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரிய வெப்பம் கொடுமையா யிருக்கிறது. வெளியி லலேயு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக்கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்ருது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வருகின்றான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெயிலிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமா யிருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனல் விவேகியோ நிழலேவிட்டு நீங்கான். அப்படியே ஞானியின் மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லே. ஆனல் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும், சிறிது நேரம் பிரஹ்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமா யிருக்கிறது; ஜகமென்பது நினேவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினேவற்ற போது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம் தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன் சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை மலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல, ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்சகிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித் தடங்குகின்றனர். அன்றி அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லர். ஒருகருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனே

யொட்டாததும், ஏனைய சதுர்பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும் போலும்.

எந்நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட் டுள்ளபடியால் மனோநிக்ர கமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துகொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணாற் றானே யறியவேண்டும். ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்ச கோசங்களுக் குள்ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியிலிருப்பவை. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்கவேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே. பந்தத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்தி. சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்பதற்குத்தான் 'ஆத்மவிசார' மென்று பெயர்; தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மமாக பாவிப்பது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒருகாலத்தில் மறக்கவேண்டி வரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னை யறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தத்துவங்க ளனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிடாமல் அவை இத்தனையென்று கணக்கிடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம்; சொப்பனம் க்ஷணிகமென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாக்ரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொப்பனத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களும் அக்காலத்திற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத்தில் மனம் வேறொரு தேகத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறது.

ஜாக்ரம் சொப்பன மிரண்டிலும் நினைவுகளும் நாமரூபங் களும் ஏககாலத்தில் நிகழ்கின்றன.

நல்ல மனமென்றும் கெட்ட மனமென்று மிரண்டு மனங்களில்லை. மனமொன்றே. வாசனைகளே சுபமென் றும் அசுபமென்று மிரண்டுவிதம். மனம் சுபவாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது நல்லமனமென்றும், அசுப வாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது கெட்டமனமென்றும் சொல்லப்படும். பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன் றினும் அவர்களை வெறுத்தலாகாது. விருப்புவெறுப்புக ளிரண்டும் வெறுக்கத்தக்கன. பிரபஞ்சவிஷயங்களி லதிக மாய் மனத்தை விடக்கூடாது. சாத்தியமானவரையில், அன்னியர் காரியத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிறருக் கொருவன் கொடுப்ப தெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்ளுகிறான். இவ்வுண்மையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான் ?

தானெழுந்தால் சகலமுமெழும்; தானடங்கினால் சக லமுமடங்கும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக்கிறோ மோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக் கிக்கொண்டிருந்தால் எங்கேயிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று.

விசாரசங்கிரகம்.

நூல்.

I. நான் யார்?

அவதாரிகை.

இதில், "நான் யார்?" என்கிற ஆத்மவிசாரம் செய்யவேண்டிய மார்க்கம் தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது.

1. ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் சுபாவமாய், நான் போனேன், வந்தேன், இருந்தேன், செய்தேனென, எல்லா விஷயங்களிலும் நானென்று ஒரு போதம் தோற்றுகிறதல்லவா? அது ஏதென்று விசாரிக்கில், போதல் முதலிய தொழில்கள் தேகத்தினவே யன்றி வேறின்மையால், தேகமே நானென்றன்றோ சொல்லுவதாய்த் தோற்றுகிறது. தேகமோ பிறந்ததற்குமுன் இல்லாததாலும், பஞ்சபூதாத்மகமானதாலும், சுழூத்தியில் இல்லாமையாலும், பிணமாய்ப் போவதாலும், அதை நானென்னும் போதமாகச் சொல்லக்கூடுமா? கூடாதே. இப்படி தேகத்தைக் குறித்து அவாந்தரமாய், நானென்றெழும் போதமே தற்போதமென்றும், அகங்காரமென்றும், அவித்தையென்றும், மாயையென்றும், மலமென்றும், ஜீவனென்றும், பலவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இதைப்பற்றி விசாரியாதிருக்கலாமா? விசாரிப்பதற்கல்லவா' சகல சாஸ்திரங்களும் ஏற்பட்டு, அத்தற்போத நாசமே முத்தியென்று கோஷிக்கின்றன. விசாரிப்பதெப்படி? என்னில், கட்டை முதலிய போலும் ஜடமான இச்சரீரம், நானென்று ஸ்புரித்துவழங்கி வருமா? வராதே. ஆதலால், பிணமான தேகத்தைப் பிணம்

போலவே இருத்தி, வாக்காலும் நானென்று சொல்லாம லிருந்து, இப்போது நானென விளங்குவது எதுவென்று கூர்மையாய் விசாரித்தால், அப்போது ஹிருதயத்தில், நான் நான் என்று சத்தமில்லாமல், தனக்குத்தானே ஓர் வித ஸ்புரிப்பு மாத்திரம் தோன்றும். அதனை விடாது சும்மா இருந்தால், தேகம் நானென்னும் அகங்காரரூப ஜீவ போதத்தை முற்றிலும் நாசமாக்கி, கர்ப்பூரத்திற் பற்றிய நெருப்புப்போல், தானும் சாந்தமாய்விடும். இதுவே மோக்ஷமென்று பெரியோர்களாலும் சுருதிகளாலும் சொல்லப்படுகிறது.

2. ஆவரணம் ஜீவனை எக்காலத்தும் மறைக்காது; ஏன்? அஞ்ஞானிகளும் நானென்று சொல்லுவதால். பின்னையோவென்றால், நான் ஆத்மா என்பதை மாத்திரம் மறைத்து, நான் தேகமெனத் தோற்றுவிக்கிறது. அல்லாமல், நானென்னும் ஆத்மாவை முற்றிலும் தோற்றாமல் மறைத்துவிடாது.

3. ஆத்மா சுயம்பிரகாச சொரூபம். அதை இப்படியென்றும் அப்படியென்றும் பாவிக்கவேண்டாம். பாவிக்கும் நினைப்பே பந்தம். ஆத்மாவோ இருட்டும் பிரகாசமுமல்லாத தேஜஸானபடியாலே, அதை இவ்விதப் பிரகாசமென்று பாவிக்கவேண்டாம். அதுவே ஒரு பந்தமாய் முடியும். ஆத்மாவோ தானே தன்மயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இந்த ஆத்மானுசந்தான பக்திரூபத் தியானத்தின் பரிபாகமான அவஸ்தையே ஸமாதியெனப்பட்டு, நிரதிசயானந்த மோக்ஷ கதியைக் கொடுக்கும். மஹான்களும், சுவாத்மானுஸந்தான பக்தி ஒன்றினாலேயே மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். நானெனும் சங்கற்பரூப தற்போதமே மாயாவிருக்ஷத்தின் வேராகையால், அதனைக் கெடுத்தால், மாயையானது வேரற்ற விருக்ஷம்போலக் கெடும். பக்தி யென்றும், தியானமென்றும், ஞானமென்றும், அகங்காரத்தைச் சுளுவாய்க் கெடுக்கும் இம்மார்க்கத்திற்கே கூறத்தகும்.

4. தேகம் நானென்பதில், பஞ்சகோச ரூபமான மூன்று தேகங்களும் அடங்கிவிட்டன. அது ஒன்று நீக்கப் பட்டால், எல்லாம் தானே நீங்கிவிடும். இதைப்பற்றியே மற்ற தேகங்களும் ஜீவித்திருப்பதால், பிரத்தியேகம் நீக்கத் தேவையில்லை. நினைப்புமாத்திரமே பந்தமென்று சுருதி கள் முறையிடுவதால், நானெனும் நினைப்புரூபமான மனதை அவரிடத்திலேயே (ஆத்மாவிடத்திலேயே) இருத்தி விட்டு, அவரை மறவாது சும்மா இருப்பதே சிரேஷ்ட சாதனமென்பது சுருதிகளின் முடிவான ஸித்தாந்தம்.

II. மனம்.

அவதாரிகை.

இதில், மனதின் இலக்ஷணமும், அதன் அவஸ்தைகளும், ஸ்தானமும், சுருக்கமாயும் விளக்கமாயும் கூறப்படுகின்றன.

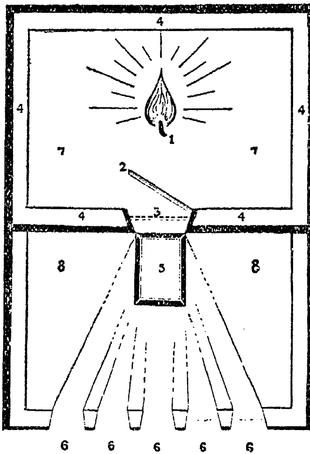
1. நம்மிந்துசாஸ்திரோக்தவிதமாய், நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் ஸூக்ஷ்ம பாகத்தாற் கெட்டிப்பட்டு, ராகத் துவேஷ காமக் குரோதாதிகளால் விருத்தி யடைந்து, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரணங் களின் ஸமுதாயமாய், மனம் என்னும் பன்மை யொரு மைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல், நிச்சயித்தல் முதலிய தர்மங்களுள்ளதாய், ஞானத்தால் அறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய், ஜடமாயினும் ஞானத்தின் சேர்க் கையால், தப்தாயப் பிண்டம்போல், சேதனம்போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய், அநித்தியமாய், அவய வாகாரமாய், அரக்கு, சுவர்ணம், மெழுகுபோல் பரிணம முறுவதாய், ஸர்வ தத்துவாத்மகமாய், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு நேத்திராதி ஸ்தானம்போல, ஹிருதய கமலத்தை ஸ்தானமாக உடையதாய், ஜீவனுக்கு உபாதி யாய், தான் ஒரு வஸ்துவை நினைத்து, விருத்திரூபமாய், மூளையில் உள்ள அறிவுடன் கூடி, பஞ்சேந்திரியத்துவாரா அவ்விஷயங்களை (அறிவோடுங் கூடியுள்ள) மூளையால்

கூட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, அவ்விஷயங்களை நான் அறிந் தேனென்று அறிந்து, அனுபவித்து, திருப்தி யடையப் பட்டதாயுள்ள ஓர் வஸ்து உண்டு. ஓர் வஸ்துவைச் சாப் பிடலாமா என்று நினைப்பது மனோரூப ஸங்கற்பவிருத்தி. அது நல்லது, பொல்லாதது; சாப்பிடலாம், கூடாது; என்று நிச்சயிப்பது புத்திரூப நிச்சயவிருத்தி. இம்மனமே எல்லாத் தத்துவாத்மக, ஜீவேஶ்வரஜகத்ரூபமா யிருப்ப தால், ஞானங்கொண்டு, எப்போது ஆத்மாகாரம் அடைந்த தோ, அப்போதே எல்லாம் பிரஹ்மமாய்விடும் கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. விஷயங்களை அறிய இந்திரியங்கள் சகாயமாய் வெளியில் இருப்பதால் புறக்கரணம் எனப்படும். மனம் உள்ளிலிருப்பதால் அகக்கரணம் எனப்படும். (அகம்= உள்; புறம்=வெளி; கரணம்=அறிதற்குச் சாதனமாய் இருப்பது. அகக்கரணம்=அந்தக்கரணம். நினைவு=ஸங் கற்பம். நனவு=ஜாக்ரம்.) தேகத்தைக்குறித்தே அந்தர் பஹிர் என்று சொல்லுவதன்றி, உண்மையில் உள்வெளி இல்லை. தோற்றும் ஸர்வமும் உள்ளே இருக்கிறதன்றி வெளியில் இல்லை என்பதை அறிவிக்க, எல்லாவற்றையும் ஹிருதய கமலாகாரமாக வர்ணித்து வேதம் சொன்னது. அதுவும் ஆத்மாவையன்றி இல்லை. தட்டான் மெழுகுண் டையில், நானு லோக அணுக்கள் எப்படி அடங்கி, ஒரே மெழுகாகக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே சுழுத்தி யில், ஸர்வ ஜீவர்களும் ஒரே இருட்டாகிற அவித்தையில், அதாவது ஸமஷ்டிமாயையில், லயித்து ஒன்றுபட்டிருப்ப தால், எங்கும் ஒரே இருட்டைக் காண்கிறார்கள். சுழுத்தி யில் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேகங்கள் இருட்டாகிற மாயையில் அடங்கி, ஆத்மாவில் லயித்திருக்கின்றன. இந்த இருட்டி லிருந்து அகங்காரம், அதாவது ஸூக்ஷ்மதேகம் உண்டா யிற்று. அகங்காரம் என்பது மனம் அல்லது ஹிருதயம். அவித்தை என்பது காரண தேகம். இம்மனமே ஆத்மா காரமாகவேண்டும்.

3. மனமென்பது உண்மையில் ஞான சொரூபமே; நிர்மலமாயிருப்பதால். அப்போது அதற்கு மனமென்னும் நாமமில்லை. ஒன்றை ஒன்ருக அறியும் விபரீத ஞானமே மனமாகும். அதாவது ஞானமாத்திரமாக இருந்த சுத்த ஸத்வமனதானது, தன் ஞான சொரூபத்தை மறந்த அவித்தையால், தானே தமோகுண வசத்தாய் உலக ரூபமாய்ப் பரிணமித்து, ரஜோகுண வசத்தாய் அதில் தேகாதிகள் தானென்றும், உலகம் சத்தியமென்றும், இதன்மூலமாக உண்டாகும் ராகத்துவேஷாதிகளால் புண்ணிய பாபகர்மங்களைச் சம்பாதித்து, அவ்வாசனையால் ஜனன மரணங்களை அடையும்.

4. **அவஸ்தாத்திரயம் :—**

இந்தப் படத்திற் காட்டியிருக்கும் விஷயங்களை இதனடியிற் காட்டியிருக்கும் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு, நன்ருகக் கவனித்துப் பொருள் கொள்ளவும்.

(திருஷ்டாந்தம்.)		(தாஷ்டாந்தம்.)
1. தீபம்	....	ஆத்மா.
2. கபாடம் (கதவு)	....	நித்திரை.
3. வாயிற்படி	....	மஹாதத்துவம்.

4. உட்சுவர் .... அவித்தை (காரணதேகம்).
5. பளிங்குமணி
(கண்ணுடி) .... அகங்காரம்.
6. பலகணிகள்
(ஜன்னல்கள்) .... 5 ஞானேந்திரியங்கள்.
7. உள்மனை .... காரணதேகம் விளங்கும் சுழுத்தி.
8. நடுமனை .... சூட்சுமதேகம் விளங்கும் சொப்பனம்.
9. முற்றம் .... ஸ்தூலதேகம் விளங்கும் ஜாக்கிரம்.

இப்போது சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தால் ஆத்மாவின் அசலமான இருப்பும், அகங்காரத்துக்கும் அதற்கும் உள்ள பேதமும், நாம் அவஸ்தாத்திரயம் அடைவதும் நன்ருய் விளங்கும். ஆத்ம (1) தீபம், சுழுத்தியில், அவித்தை (4) யுட்சுவரும் நித்திரைக் (2) கதவும் கூடின காரணதேக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகர்மாதி பிராணனுல் உறக்கக் (2) கதவம் திறக்கவும், மஹாதத்துவ (3) வாயிற் படிக்கடுத்த அகங்காரப் (5) பளிங்குமணி, ஆத்மப்பிரதி பலனப் பிரகாசத்துடன், சொப்பன (8) நடுமனையையும், பஞ்சேந்திரியப் (6) பலகணிவழி, ஜாக்கிர (9) முற்றத்தையும் விளக்கி, காலகர்மாதி வாயுவால் நித்திராகபாடம் மூடவே, நனவுகனவுகளோடு நானற்று, தான் (ஆத்மா) மாத்திரம் என்றும் விளங்கும்.

5. ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுத்திகளில், நேத்திரம், கண்டம், ஹிருதயமென்னும் ஸ்தான முன்னிலையாகப் போகங்களைப் புஜிக்கினும், அஜ்ஜீவன் முக்கியஸ்தானம் ஹிருதயமாதலால், அதைவிட்டு எப்போதும் நீங்குகிறதில்லை. மனதுக்கு ஸ்தானம் கண்டம், புத்திக்கு ஸ்தானம் முகம் அல்லது ஹிருதயம், அகங்காரத்திற்கு ஹிருதயம் அல்லது ஸர்வாங்கமென்று, அனேகவிதமாய்ச் சொல்லி யிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரேமனமென்னும் அந்தக்கரணத்திற்கு, ஹிருதயமே ஸ்தானமென்று முடிவாகச் சுருதி கூறுகிறது. சாஸ்திரங்களில் அனேகவிதம் சொல்லும். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே, சுருக்கமாயும் உண்மை

யாயுமுள்ள மார்க்கத்தை இவ்விதம் பெரியோர்கள் கூறி யிருக்கின்றனர். நானென்னும் அகங்காரத்தின் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமே யென்பது அனுபவம்.

III. ஜகம்.

அவதாரிகை.

இதில், உலகின் மித்தியாத்தன்மையும், அது நமக்கு அன்னியமிலாமை யும் கூறப்படுகின்றன.

1. சிருஷ்டி:—சுத்தப் பொய்யானஉலகத்தைப் பொய் யாக்கி, ஒன்றான பிரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே வேதத் தின் முக்கியக் கருத்து. இதை அறிவிப்பதற்காகவே, உல கிற்கு சிருஷ்டி அங்கீகரித்தது. அதிலும், மந்த அதிகாரி களுக்குக் கிரம சிருஷ்டியால், பிரஹ்மத்தில், பிரகிருதி, மஹத்தத்துவம், தன்மாத்திரை, பூதம், உலகம், தேகம், இவைகள் கிரமமாய் உண்டாயினவென்று சொல்லும். தீவிர அதிகாரிகளுக்கு, ஆத்மாவாகிற தன்னை அறியாத தோஷத்தால் உண்டான தன்னினைவாலேயே, தன் சொப் பனம்போல் இவ்வுலகம் உண்டாயிற்றென யுகபத் சிருஷ்டி யாற் சொல்லும். எப்படியாவது ஜகம் பொய்யெனச் சாதித்து, வஸ்துவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியம்.

2. திருக்கு திருசியவிவேகம் :—

திருசியம் (ஜடம்)	....	திருக்கு (பார்ப்பது)
தேககடாதி	....	கண்.
கண்	....	சக்ஷுரிந்திரியம்.
சக்ஷு	....	மனம்.
மனம்	....	ஜீவன்.
ஜீவன்	....	அறிவு.

இப்படி அறிவாகிற நாமே எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் அறிவதால், நாமே திருக்கு. மற்ற கடாந்தமாயுள்ள விஷ

யங்கள் நம்மால் அறியப்படுவதால், திருசியம். இத்திருக்கு திருசியங்களிலும், ஒன்று மற்றொன்றுக்குத் திருக்காயிருப்பினும், அது வேறொன்றுக்குத் திருசியமா யிருப்பதால், அவை உண்மையில் திருக்காகா. நாம் ஒன்றாலும் அறியப்படாததால் திருசியமாகாவிட்டாலும், எல்லாவற்றையும் அறிவதால் திருக்கே யாயினும், அதுவும் திருசியத்தைப் பற்றியே வந்ததல்லது, உண்மையில் திருசியம் நமக்கன்னியமில்லாததால், திருக்கும் அல்ல. ஆகவே நமக்கு உண்மையில் இரண்டும் இல்லை. நாம் ஒருவனே திருக்கு திருசியங்கட்கு உட்படாதவன். மற்றவை உட்பட்டனவே.

IV. ஜீவன்.

அவதாரிகை.

இதில், ஆத்மாவே ஜீவனென்று, ஜீவனுடைய இலக்ஷணம் விவரமாகக் கூறப்படுகிறது.

நானென்பதையன்றி மனமில்லை. மனமும் அகங்காரமும் ஒன்றே. மற்ற புத்தி, சித்தமும் இதுவே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், இவையெல்லாம் ஒரேமனந்தான்; ஒருவனுக்கு அந்த அந்த வேலையில், அந்த அந்த நாமம் வருவதுபோல. இம்மனமாகிற அகங்காரத்தையன்றி ஜீவன் வேறில்லை. அகங்காரம் உண்டாகும்போதே, பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புக்குண்டுபோல, ஆத்மசுபாவத்தோடும் அத்தியாஸமாய்த் தோற்றுகிறது. இரும்புக் குண்டில் அக்கினி இருக்கின்றதே அதன் தாற்பரியம் என்ன? அபேதமாயிருக்கிறதென்று அருத்தம். பழுக்கக் காய்ந்த இரும்புக் குண்டைப்போல, ஆத்மாவுடன் தாதாத்மியமாய்க் கூடியிருக்கும் அகங்காரரூபனே ஜீவனாதலால், அங்ஙனம் சித்பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்கும் மனமாகிற அகங்காரரூப ஜீவனையன்றி, மேற்படி ஜீவஸாக்ஷியாகிற ஆத்மா இல்லை. அவ்வாத்மாவே, முற்கூறிய குண்டில் உள்ள அக்னிபோல் தாக்கின்றி, ஹிருதயத்தில்

விளங்குவதன்றி, ஆகாசம்போல், ஞானமாத்திரமாய், ஏகமாய் விளங்கும் பிரஹ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறது. குண்டு= அகங்காரம்; நெருப்புக்குண்டு=ஜீவன்; குண்டிலிருக்கும் அக்னிமாத்திரம்=ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா; ஏகமாயுள்ள அக்னிஜ்வாலை=எங்கும் உள்ள ஸர்வஸாக்ஷியாகிய பிரஹ்மம்.

V. பரம்.

அவதாரிகை.

இதில், ஆத்மசொரூபமே கடவுளுடைய சொரூபமென்று, அதாவது, அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி யிருக்கிறாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஹிருதயமென்றும் மனமென்றும் சொல்லுவது, அந்தர் பஹிராய்த் தோன்றும் தத்துவங்களின் சேர்க்கையே. தத்துவங்கள் என்றால் வஸ்துக்கள். (தத்துவம் என்பதற்குப் பொருள்:—1. வஸ்து அல்லது பதார்த்தம்; 2. பிரஹ்மம்; 3. நிஜம் அல்லது உண்மை; 4. தத்=அது, த்வம்= நீ; தத்துவம்=அது நீ. இப்படி அநேக அர்த்தங்கள் உள.) ஆகையால், வெளியிற் காணும் தேகம் உலகம் முதலியவை மனோரூபமேயாம். அதாவது ஹிருதயகமலமே எல்லாரூபமாயும் விளங்குகிறது. இப்படி ஸர்வாத்மகமான (எல்லா உருவங்களுமான) ஹிருதய கமலமத்தியில், அதாவது மனாகாசத்தில், நானென்னும் ஆத்மஜோதி பிரகாசிக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு தேகத்திலும் விளங்குவதால், இதற்கு ஸாக்ஷியென்றும், துரியமென்றும் பெயருரைப்பர். இந்த நானென்னும் ஜோதியின் அந்தர்க்கதமாய், ஸர்வ தேகங்களிலும் ஏகமாய், நானற்று விளங்கும் பரப்பிரஹ்ம மாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞானாகாசமே) யதார்த்த வஸ்து. இதுவே துரியாதீதம். தீபத்தின் உள்ளில் உள்ள, அந்தக் காலியிடத்தில் உள்ள பூதாகாசமானது, அந்த ஜ்வாலையின் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து, எல்லையற்று

விளங்குவது போலவே, ஞானகாச மென்னும் வஸ்து, துரியஜோதியின் உள்ளும் புறம்பும் எல்லையற்று விளங்குவதாகவே பாவிக்கட்டும். இந்த ஜ்வாலையோடு அபேதமாய், எங்கும் எல்லையற்று விளங்குவதே சொரூபமாம். ஜ்வாலையைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டாம். நானற்ற இடமே வஸ்துவென்று தெரிந்தாற் போதும். பிரஹ்மசொரூபமானது ஆத்மசொரூபமாகத் தன் ஹிருதயத்தில் நிவஸிப்பதற்கு, ஸர்வஜனங்களும் நான், நானென்று, மார்பைத் தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான ஸாக்ஷி. எல்லா ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தில் பிரகாசிக்கிறபடியால், பிரஹ்மத்திற்கு ஹிருதயமென்று ஒரு பெயருண்டு. அஹம், அஹமென்று ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய் விளங்கும் தெய்வத்தைவிட்டு, அன்னியமாயிருப்பதாய்த் தேடுதல், கையிலிருக்கும் அதி அபூர்வமான கௌஸ்துப இரத்தினத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு, அற்பமான சங்குமணியைத் தேடுவதற்குச் சமானமென்று வஸிஷ்டரும் சொல்லியிருக்கிறார். நம்மை சிருஷ்டித்து, இரக்ஷித்து, சங்கரிக்கும் ஒன்றான ஆத்மாவாகிற கடவுளை, கணபதி, பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஶ்வரன், ஸதாசிவன் முதலிய நானாரூபங்களாகப் பாவனையால் உண்டாக்கிக் கெடுப்பது, மகாபாபமென்றே வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள்.

VI. பிரஹ்மவித்தை.

அவதாரிகை.

இதில், பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரஹ்மபுரமென்னும் தேகமாகிய பட்டணத்தில்,ஹிருதயகமலாஸனத்தில் வசிக்கும் ஜீவனாகிய சிவலிங்கத்தையறிய, தேகாதிகளை நானென்று பஹிர்முகத்தில் சஞ்சரிக்கும் அகங்காரரூப மனதை ஹிருதயத்தில் அடக்கி, தேகாதிகளில் அஹம்புத்தி நீங்கி, தேகத்திலிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தோடு, இருந்தபடியிருந்து நிச்சலமாக

விசாரிக்குங்கால், அஹம், அஹம் என்னும் ஸ்புரிப்பு ஸூக்ஷ்மமாய்த் தோற்றும். அந்த நானகும் (அஹமென்னும்) ஆத்மசொரூபமே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், பாஹ்யாந்தர பேதமின்றி, எங்குமாய் விளங்கும் பரமாத்மசொரூபமென்னும் நிச்சலபாவனையோடிருத்தல் வேண்டும். இதுவே ஸோஹம்பாவனை யெனப்படும். இதுவே துரியமெனப்படும். இவ்வித ஸ்புரிப்பு அடங்கின ஸூக்ஷ்மமான இடமே துரியாதீத மென்றும், பின் யோகாஷ்டாங்கத்தில் கூறப்படும் ஜ்வாலா அல்லது ஜோதிரந்தர்க்கதமாய்க் விளங்கும் ஸர்வ பரிபூரண பரமாத்மா என்றும், ஹிருதயாகாசம் அல்லது தகராகாச மென்றும், மனகாசம் அல்லது சித்தாகாயமே ஸ்தானமாய்க் கொண்டு, எங்கும் பிரகாசிக்கும் ஞானவெளி அல்லது சிதாகாசமென்னும் சிதம்பர பிரஹ்மமென்றும், சிவமென்றும், ஆத்மாவென்றும், ஞானமென்றும் பலவாருகச் சொல்லப்படும் கடவுளாகிய பரதேவதாவஸ்து. வெகுகாலம், முற்கூறிய அஹமென்னும் ஆத்மானுஸந்தானமாகிற ஸோஹம்பாவனையால், (ஸ: = பரமாத்மா ; அஹம் = நானென விளங்கும் ஆத்மா) நிரந்தரம் நிச்சலமாய்த் தியானித்துவந்தால், ஹிருதயத்தில் உள்ள அஞ்ஞான அந்தகாரமும், அஞ்ஞான தற்காரியங்களான ஸர்வப் பிரதிபந்தங்களும் நீங்கி, பரிபூரண ஞானமானது லப்தமாகும். இங்ஙனம், தேகாலயமாகிய பட்டணத்தில் ஹிருதயகுகையி லிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலே, ஸர்வபரிபூரணமாயிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலாம் ; தேகம் அல்லது ஹிருதயமே ஸர்வமா யிருப்பதால். "நவத்துவாரத்துடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பான்." என்னும் கீதையும் ; "தேகமே தேவாலயம், ஜீவனே சிவன் ; அவனை ஸோஹம்பாவனையாற் பூஜிக்கின் முக்தியுண்டாகும் ; பஞ்சகோசாத்மகமான தேகமே குகையென்றும், ஹிருதயமே குகையென்றும், அதில் வசிக்கும் பரன் குகேசனெனப்படும்." என்னும் சுருதியும் பிரமாணம். இங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கமே தகரோபாஸனை

அல்லது தகரவித்தை யென்றும், பிரஹ்மவித்தை யென்றும் சொல்லப்படும். இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சொல்லக்கூடும்? ஊகித்து அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

VII. கடவுட்பூஜை.

அவதாரிகை.

இதில், ஸ்வாத்மபாவனையை (ஸ்வஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே சிறந்த கடவுட்பூஜை யென்றும் தபஸென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அஹம் பிரஹ்ம பாவனையை விடாதிருக்க வேண்டுமென்பதே நிர்க்குண பூஜையின் தாற்பரியம்; அஹம் பிரஹ்மத்தியானமே, யக்ஞ, தான, தப, விரத, ஜப, யோக, பூஜை அனைத்துமாதலால், தான் செய்யும் நிஷ்டைக்குப் பிரதிபந்தமாக, என்ன ரூபங்கள் தோன்றினாலும், மனதை அவ்வழியே செல்லவொட்டாமல், ஆத்மசொரூப மாகிற தன்னிடத்திலேயே நிறுத்தி, நம்முன்னே என்ன என்ன நடக்கிறது, நடப்பது நடக்கட்டும் பார்க்கலாமென்று, சாக்ஷியைப்போல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் பழகுவதே, அப்பிரதிபந்தம் நீங்கும் உபாயம்; வேறில்லை. தன்னைமாத்திரம் விட்டுவிடக்கூடாது. இப்படி ஹிருதயத்திலுள்ள அஹம்சொரூபத்தில் மனதை இருத்துவதே, யோகம், தியானம், ஞானம், பக்தி, மந்திரம், ஜபம் முதலிய எல்லாமாம். அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி இருப்பதால், அவரிடத்தில் மனதை நிரந்தரம் லயிக்கச் செய்வதுதான், எல்லா உபசாரங்களுமாமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மனமொன்று அடங்கினால், எல்லாம் கைவசப்பட்டதாகும். மனதே குண்டலி. வேறே ஒரு பாம்பெனல் ஸ்தூலதிருஷ்டிகளுக்குச் சொல்லுவதாம். (ஸ்தூல திருஷ்டிகள் = ஸ்தூல புத்தி யுள்ளவர்கள்.) ஆறுதார (ஷட்சக்ர) தரிசனை முதலிய அனைத்தும் மனோகற்பனையே. ஆரம்பயோகிகளுக்கே அது. நம்மையே விக்கிரஹாதிகளில்

ஆவாஹித்துப் பூஜிக்கிறோம்; அந்தர்பூஜை தெரியாததால். ஆகையால், அனைத்தையும் அறியும் ஞானமாகிற நம்மைத் தெரிந்தால், எல்லாம் அறிந்ததாகும். நானுபாவனையோடு கூடியிருக்கும் நாம், கடவுளாகிற ஆத்மாவைப் பாவித்துப் பாவித்து வந்தால், அந்த ஏகபாவனையால் அனேக பாவனைகள் நீங்கி, ஏகபாவனையும் நசிக்க அறிவதே வஸ்துவை (கடவுளை) அறிவதாம். எப்போதும், ஸர்வ பரிபூரணமா யுள்ள ஸ்வாத்ம பாவனையை (ஸ்வஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே முடிவான யோகமும், ஞானமும், மற்று முள்ள எல்லா தபசுகளுமாம். தன்னிலையை விட்டு, பஹிர் முகமாய் வியவகாரங்களில் மனது சென்றாலும், ஓ! ஓ! தேகாதிகள் நாம் அல்லவே; நாமார்? என்னும் விசாரத்தால் மறுபடியும் தன்னிலையிலேயே நிறுத்தவேண்டும். நானார்? என்னும் விசாரமானது ஸர்வ அனர்த்த நிவிருத்திக்கும், ஆனந்தப்பிராப்திக்கும் முக்கியமான ஹேது. எத்தனைதரம் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாலும் விஷயம் இவ்வளவுதான்.

VIII. முக்தி.

அவதாரிகை.

இதில், ஆத்மாவே நான். அதாவது, சிவோஹமென்ற பலகாலம் நிரந்தரம் அனுசந்திக்கும் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனத்தினலேயே மோக்ஷமடையக்கூடுமென்று விளக்குவதுடன், ஜீவன்முக்தன், விதேகமுக்தனுடைய இலக்ஷணங்களும் இசைக்கப்படுகின்றன

1. மனோரூபஜீவன் தான் கேவலம் ஆத்மசொரூபமாகவே இருப்பதை மறந்த மறப்பினலேயே, ஜீவனென்னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய்ப் பந்தத்தை அடைந்திருப்பதால், எப்போதும் தானாகவே இருக்கும் ஆத்மாவைத் தேடுவது, இடையன் ஆட்டைத் தோள்மேலேயே போட்டுக்கொண்டு, ஆடு எங்கே என்று தேடுவதைப்போலவே இருக்கிறது. ஆயினும் தன்னை மறந்த ஜீவன், தன்னை ஆத்மா என்றே ஒருதரம் அறிந்தது கொண்டு,

அதுவேயாய்விடும் மோக்ஷத்தை, அதாவது, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, பூர்வ ஜன்மாந்தர வாசனைப் பிரதிபந்தத்தால் அடையாமல், அடிக்கடி தான் ஆத்மாவாயிருப்பதை மறந்து, தேகாதிகள் நானென்றே பிரமிப்பன். இந்த நெடுநாள் வாசனையானது, தேகாதிகள் நானல்ல; ஆத்மாவே நானென்னும் நெடுநாள் அனுஸந்தானத்தாலேயே நீங்கும். ஆதலால், தேகாதிகள் நானென்று பிரமிக்கும் மனமென்னும் அகங்காரரூப ஜீவனவன், ஸர்வ தேவாத்மகமாய், தானுயிருக்கும் ஆத்ம தேவதையே தானென்று, நெடுநாள் தன்னைத்தானே பூஜித்து, வாசனைகளையே ரூபமாய்க் கொண்டிருக்கும் மனதை ஜயித்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பிரஹ்ம கைவல்யத்தை அடையவேண்டும். மனோநாசம் செய்த ஆத்மானுஸந்தானமானது, பிணஞ்சுடு தடிபோல் தானும் நீங்கிவிடும். இதுவே முத்தி. ஆத்மா, ஞானம், அறிவு, பிரஹ்மம், சிவம் முதலியன ஒரு வஸ்துவே. ஒருவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்ததுகொண்டு, தான் உத்தியோகஸ்தன் ஆவானே? அதற்கான முயற்சி செய்து அந்த நிலையை அடைந்தால் ஆவான். அதுபோல, மனோமயமாய்ப் பந்தப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், ஆத்மாவே தானென்று ஒருதரம் அறிந்ததுகொண்டு, ஆத்மாவாகிற தெய்வம் ஆய்விடுவானே? மனதை நாசம் செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவோ? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்ததாலேயே, நான் இராஜாவென்றால் ஆவானே? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹமென்றே, பலகாலம் நிரந்தரம் அனுஸந்தித்து, மனதாகிற பாசத்தை வென்றால் அல்லாமல், மனோபசமன ரூபமான பரமசிதள சிவம் அடையப்படாது. "ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன்; அந்த ஜீவன் கேவலம் சிவனேதான்; உமியாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் நெல்லாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினால் அரிசி ஆகிறது; அதுபோலக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனுயிருக்கிறன்; அஞ்ஞான பாசம்

நீங்கினால், எப்போதும் சிவனாகின்ற தேவனைப் பிரகாசிக்கின்றான்." என்று சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. "ஹிருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞானரூப மனமாகிற நானென்னும் சங்கற்பம் நசிக்கிறவரையில், மனமானது ஹிருதயத்தில் தடுக்கப்படவேண்டியது. இதுவே ஞானம்; இதுவே தியானமுமாம். மற்றவெல்லாம் வாக்கு விஸ்தாரமும் சாஸ்திர விஸ்தாரமுந்தான்." என்று சுருதியிற் சொல்லியபடி, அவனிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, அவனை அடைவதே முடிவான தாற்பரியம்.

2. பிராமணன் என்ன வேஷம்போட் டாடினாலும், அவன் மனதில் நான் பிராமணன் என்னும் பாவம் எப்படியோ, அப்படியே எந்த வியவகாரங்களில் இருந்தாலும் தேகாதி நானெனத் தோற்றாமல் ஆத்மா நானென்னும் திடபாவம் வரவேண்டும். இப்படி மனமானது தன்னிலையில் அடங்க அடங்கச் சுகம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். அப்பால் மனதில் விஷய சுகதுக்கங்கள் தாக்கா. எல்லாம் சொப்பனம் போலப் பற்றற்றுத் தோன்றும். மனதில், இது நல்லதா? அது நல்லதா? இது செய்யலாமா? அது செய்யலாமா? இவை முதலிய நினைவுகளுக்கு இடங்கொடாமல், நினைப்பு வருமுன்னமேயே தன்னிடத்தில் அந்நினைப்பை இறுத்திவிடவேண்டும். கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தால், தலைகீழாய்த் தள்ளிவிடும்; தனக்கு ஹிதமாயிருப்பவனைப்போ லிருந்து, கெடுதி செய்விக்கும் ஹிதசத்துருவைப்போல. தன்னிலையில் இருக்கிற மனது நானென்றும், எனக்கு அதிக வியவகாரங்கள் இருக்கின்றனவென்றும் ஸங்கற்பிக்குமா? இப்படிப்பட்ட ஸங்கற்பங்களன்றோ பந்தம். ஆதலால், இவ்வித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும், மனதை நினைவின் வழி விடாமல், தன்னிலையில் இருத்த முயல்வதோடு, வியவகாரத்தில் உதாஸீன பாவத்தோடும் இருக்கவேண்டும். தன்னை மறப்பதால் அல்லவா, இவ்வித நினைவுகள் உண்டாகி மேன்மேலும் அனர்த்தம் உண்டாக்குகின்றன. விவேகத்தால், நானென்றும் செய்கின்

றேனில்லை; எல்லாம் திரிகரண சேஷ்டைகளே யென்று ஸங்கற்பிப்பது, வாசனையாகின்ற நினைவின்வழி ஓடும் மனதைத் தன்னிலையில் இருத்த உபாயமே யானாலும், நினைவின்வழி சென்றாலன்றோ முற்கூறிய விவேகத்தால் அதைத் தடுக்கவேண்டும். ஆத்மதேவதை யாகிற தன்னிடத்தில் இருத்தினதும், அதைவிட்டு நீங்காமல், வியவகாரத்தில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருக்கிறதுமான மனமானது, தேகாதிகள் நானென்றும், வியவகாரங்களில் பிரவிருத்திக்கிறேனென்றும், மறுபடியும் விவேகத்தால் நானொன்றும் செய்யவில்லை; திரிகரணசேஷ்டைகளேயென்றும், இவை முதலாகிய நினைவுகளை ஸங்கற்பிக்கக் கூடுமா? எவ்விதத்தாலும் மெல்லமெல்லத் தன்னை (கடவுளை) மறவாதிருக்க முயற்சிக்கவேண்டும். அது கைவந்தால் எல்லாம் ஸித்தியாகும். மற்றொரு விஷயத்திலும் மனதைச் செலுத்த வேண்டாம். பித்தனைப்போல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வியவகாரங்களைச் செய்தாலும், நான் செய்கின்றேனென்று நினைப்புவராமல், தன்னிலையிலேயே இருக்க வேண்டும். உதாஸீன பாவத்துடன், இவ்வித பக்தியை விடாமல், எத்தனையோ தாஸர்கள் எவ்வளவோ வியவகாரங்கள் செய்திருக்கவில்லையா?

3. மனமென்பதற்கு ஸத்வகுணமே சுபாவ மாதலால், ஆகாயத்தைப்போல் ஸ்வச்சமாயிருப்பதே மனோகாசம். இது ரஜோகுணத்தின் சலனத்தோடும், தமோகுணத்தின் உலகாகார பரிணாமத்தோடும் சேர்ந்து கெட்டிப்பட்டு, ஸ்தூலமாய் விட்டதால் வஸ்து தரிசனம் கிடைக்கிறதில்லை. அதிக ஸ்தூலமான கட்டபாரையால் மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தை இழையிடக்கூடாதது போலவும், காற்றினால் அதிசலனமுள்ள தீபத்தால் அதிஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களின் இலக்ஷணங்களை நிர்ணயிக்கக் கூடாதது போலவும், ஸ்தூலமாயும் சஞ்சலமாயுமுள்ள, ரஜோகுண தமோகுண வசத்தான மனதால் வஸ்துவின் அனுபவம் கூடாது; வஸ்து அதிஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமு மானதால். அனேக

ஜன்மங்களிற் செய்துவந்த நிஷ்காமிய கர்மங்களால், மலம் (பாபம்) நீங்கின மனமானது, சற்குரு மூலமாய்ச் சிரவணாதிகள் இயற்றி, நெடுங்காலம் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனம் செய்யவே, மனதின் தமோகுண ரூபமான உலகாகாரபரிணாம மடைதலும், ரஜோகுண ரூபமான அவற்றின் சலனங்களும் நீங்கும். நீங்கவே மனம் ஸூக்ஷமமும் நிச்சலமுமாகும். தியானத்தால் ஸூக்ஷமமான மனதில், அந்த சொரூபானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும் (தோன்றும்)—நிரந்தர தியானத்தால் ரஜோகுண தமோகுணங்களை நீக்கவே, அந்த ஸூக்ஷம மனதுக்குச் சொரூபானந்த ஆவிர்ப்பாவம் நன்றாய்த் தெரியும். இந்த ஸூக்ஷம மனதோடு சொரூபானுபவ முள்ளவனே ஜீவன்முக்தன். யோகிகள் இந்த மனாகாச மூலமே அனைத்தையும் அறிகின்றார்கள். இதனையே நிர்க்குணப்பிரஹ்ம மென்று ராமகீதையிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வனுபவாதீதமாய், வாக்கு மனதுகட்கு அகோசரமாயுள்ளது நிர்க்குணாதீதப் பிரஹ்மம். அந்த அகண்டாகார ஸ்திதியை அடைந்தவனே விதேகமுக்தன். அதாவது, இந்த ஸூக்ஷமமனதும் லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும் இல்லாமல், ஆனந்தக் கடலின் மூழ்கி, ஒன்றும் தோற்றாமல் அம்மயமாயிருப்பவனே விதேகமுக்தன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

4. அஹம் பிரஹ்மமென்னும் ஆத்மாகார விருத்தி ஸஹஜமாகஆக, மனச்சலனமும் உலகநினைவும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அப்போது தடையில்லாததால், நாம் பிரஹ்மமா யிருப்பது நன்றாய் அனுபவமாகும். மனமின்றி அனுபவமும் கூடாதாகையால், அதிஸூக்ஷமமான விருத்தியோடுங் கூடின மனதால் அம்மயமாகவே அனுபவிக்கலாம். விதேகமுக்தியில் அனுபவமு மில்லை. அது கடந்தநிலை. அதீதநிலை. தேகம் நாமல்ல; நாம் பிரஹ்மசொரூபமான ஆத்மாவே, என்னும் திடநிச்சயம் உற்றவனே ஜீவன்முக்தனானாலும், மனோலயமில்லாதவர்க்குப்

பிராரப்தத்தால் தோன்றும் திருஷ்ட விஷயங்களில், ஏக தேசம் துக்கம் தோன்றவுங்கூடும். ஆனந்தானுபவமும் இருக்காது; மனச்சலனம் நீங்காமையால். நெடுங்கால தியானத்தால், ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான மனதுக்கே ஜீவன்முக்தியின் ஆனந்தானுபவங் கூடும்.

IX. யோகாஷ்டாங்கம்.

அவதாரிகை.

இதில், பிராணபந்தனத்தால் மனதைத் தன்வசப்படுத்தி, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் யோகமார்க்கம் கூறப்படுகிறது.

1. *இவ்வித தியானரூப பக்தி ஸித்திப்பதற்கே, இயமநியமாதி அங்கங்களும் ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யோகாங்க, ஞானங்கபேதத்தால் இரு பிரிவாயிருக்கும். பிராணபந்தனஞ் செய்வது யோகமும், மனோநிக்கிரகஞ் செய்வது ஞானமுமாம். அவரவர் வாசனைப் படி, அந்த அந்தப் பக்குவிகட்கு, இரண்டிலொன்று சுலப மாயிருக்கும். யோகத்தின் பிராணபந்தனத்தால் மனமும், ஞானத்தின் மனோநிக்கிரகத்தால் பிராணனும் பந்தப்படுவதாம். இரண்டும் ஒன்றேயாம். மனதின் அடக்கமே இரண்டின் தாற்பரியமும்.

2. இயமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி ஆகிய இவ்வெட்டும் யோகாங்கங்களாம். இவற்றுள் பிராணாயாமமாவது, ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் மூன்றும் சேர்ந்தது. ரேசகமாவது, பிராணவாயுவை வெளிவிடல். பூரகமாவது, பிராணவாயுவை உள்ளே இழுத்தல். கும்பகமாவது, பிராணவாயுவை உள்ளே தம்பித்தல். ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும், ரேசக, பூரக மாத்திரைகள் சமமாயும், கும்பகம் இரண்டு பங்கும் செய்யவே சொல்லியிருக்க, இராஜயோக சாஸ்திரத்

---

* முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்ட

தில், பூரகத்தில் நான்குபங்கு கும்பகமும் இரண்டுபங்கு ரேசகமும் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறது. அதிலும் இதுவே உத்தமமாயிருக்கும். முற்கூறியவண்ணம் ரேசக, பூரக, கும்பகங்களடங்கிய பிராணாயாமத்தை, தன்னால் இயன்றவளவு மிருதுவாய், கிரமமாய் அப்யஸித்துவரின், சரீரத்தில் ஓர்வித இளைப்புடன், சலனமற்று, ஆனந்தமாயிருப்பதற்கான இச்சை கிரமமாக மனதிற்குண்டாம். பின்பு பிரத்தியாகாரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது, பாஹியத்திலுள்ள நாமரூப விஷயங்களில் மனது செல்லாமல் ஒருவழிப்படுத்துவதாம். இதுவரையில் ஓடி யுழன்ற மனதானது, ஓர் நிலையில் நிற்பது அருமையானதால், இதற்கு, (1) பிரணவம் முதலிய மந்திரோச்சாரணம் (மானஸிகமாக); (2) புருவமத்தியநாட்டம்; (3) நாசிகாக்கிரத்தில் திருஷ்டிவைத்திருத்தல்; (4) செவிகளில் உண்டாகும் நாதத்தை மாற்றி மிருதுவாக அனுஸந்தித்தல்; அதாவது, இடது செவியில் உண்டாகும் சத்தத்தை வலது செவியாலும், வலது செவியில் உண்டாகும் சத்தத்தை இடது செவியாலும் மெல்லக் கேட்பது; இவைகளால், மனது ஒருமைப்பட்டு, ஓரிடமே இருக்க யோக்கியமாகும். பின்பு தாரணை செய்யவேண்டும். தாரணையாவது, மனதைத் தியானயோக்கியமான ஓர் ஸ்தானத்தில் இருத்துவதாம். ஹிருதயமும் பிரமரந்திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோக்கிய ஸ்தானங்களாம். இவ்விரு இடங்களிலுள்ள அஷ்டதள பத்மங்களின் மத்தியில், (பிரமரந்திரத்திலுள்ளது ஸஹஸ்ரதளபத்மமானாலும், 125 சிறு தளங்க ளடங்கிய அஷ்டதள பத்மமேயாம்.) தன் உபாஸ்ய தேவதையையாவது, அல்லது, அத்தேவதா சொரூபமே தீபஜ்வாலை போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதாகவாவது பாவித்து, மனதை அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதே தாரணையாம். இவ்வண்ணம் நிறுத்தியபின், தன் உபாஸ்யதேவதையன்றித் தானில்லையென்று, அல்லது அத்தேஜோரூபமே தன் ஆத்மசொரூபமென்று அதாவது,

ஸோஹம் பாவனையால் தியானிப்பதே தியானமாம். "எங்குமுள்ள பிரஹ்ம சொரூபமே ஹிருதயத்தில் புத்தி ஸாக்ஷியாய் அஹமெனப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்" என்னும் சுருதியால், அங்ஙனமிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தால் விசாரிக்கில், ஹிருதய கமலத்தில் ஆத்ம தேவதையானவர் (அஹம், அஹம் என்று) நான், நான் என்று தான் தானாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பர் (ஸ்புரித்துக்கொண்டிருப்பர்). அவ்வனுஸந்தானத்திலிருப்பதும் தியானமேயாம். அதிலும் இதுவே சிரேஷ்டம். தன் சக்திக்கேற்றதைச் செய்யலாம். இவ்விதம் தான் செய்யும் தியானத்தின் பரிபாகத்தால், தான் இன்னானென்பதும், இன்னது செய்கிறேனென்பதும் தெரியாமல், அதனிடத்திலேயே மனம் லயித்த, அல்லது, அவ்வஹமென்னும் ஸ்புரிப்பு அடங்கின, அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்திதியே ஸமாதியாம். இதில் நித்திரை மாத்திரம் வராமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவந்தால், சிரேஷ்டமான சிரேயஸைக் கொடுக்கும். இவைகளைத் தினந்தோறும், கிரமமாய், தன்னால் இயன்ற வளவு அனுஸந்தித்து வந்தால், மனோவிசிராந்தி ரூபமான சிரேஷ்டகதியை சீக்கிரத்தில் ஈஸ்வரன் அனுக்கிரகிப்பார். அஷ்டாங்கயோகப் பிரிவுகளும், அவற்றின் விஷயங்களும் சாஸ்திரங்களில் விஸ்தாரமாய்க் கூறியிருப்பதால், வேண்டியவளவு சுருக்கி எழுதலாயிற்று. நன்றாய் விஸ்தாரமாய் அறியவேண்டில், யோக சாஸ்திரானுஷ்டானானுபவமுள்ள பெரியவர்களைக்கேட்டு, விஸ்தாரமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3. **பிரணவம்** :—பிரணவமானது, அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரை யென்று, மூன்றரை மாத்திரைகள் கூடிய ஓங்காரமாம். இவற்றில் அகாரம் ஜாக்கிராவஸ்தையென்றும், **விசுவ** ஜீவனென்றும், ஸ்தூலதேகமென்றும், சிருஷ்டியென்றும்; உகாரம் சொப்பனவஸ்தையென்றும், தைஜஸ ஜீவனென்றும், ஸூக்ஷ்ம தேகமென்றும், ஸ்திதியென்றும்; மகாரம் ஸுஷுப்தியென்றும், பிராஞ்ஞ ஜீவனென்றும், காரண தேகமென்றும், சம்

ஹாரமென்றும்; அர்த்தமாத்திரை, துரிய மென்றும் ஆத்மசொரூப மென்றும், அஹம்சொரூப மென்றும்; இதற்கப்பாற்பட்ட ஸ்திதியே, துரியாதீதமாகிய ஆனந்த மாத்திர சொரூபமென்றும் சொல்லப்படும். முன் தியானத்திற் கூறிய இந்நான்காவதான அஹம் சொரூபமே, மற்ற அகார, உகார, மகாரங்களென்னும் மூன்று மாத்திரைகள் அடங்கியுள்ள அமாத்திரை சொரூபமென்றும், மௌன மந்திரமென்றும், அஜபையென்றும், ஜபியாமல் ஜபித்தலென்றும், பஞ்சாக்ஷராதி ஸர்வ மந்திரங்களின் ஸாரமான அத்வைத மந்திரமென்றும் கூறப்படும். பிரணவத்தின் இவ்வித யதார்த்த அனுபவம் ஸித்திப்பதற்கே, முந்திப் பிரத்தியாகாரத்தில் மனோமாத்திரம் ஜபிக்கக் கூறியிருக்கிறது.

4. தியானத்தில், "கைலாயம், வைகுண்டம், பரமபதம் முதலனவாய்ச் சொல்லப்பட்ட அஷ்டதளத்தோடு கூடிய, ஸர்வாத்மகமான, ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில் அங்குஷ்டமாத்திர பரிமாணமாய், மின்னலைப்போல் காந்தியுள்ளதாய், தீபஜ்வாலை போலும் பிரகாசிக்கும் அவ்வஸ்துவைத் தியானித்து, அமிருதத்துவத்தைப் புருஷன் அடைகிறான்." என்னும் சுருதிவாக்கியப்படியே தியானிக்கச் சொன்னதில், தான்வேறு, அதுவேறு என்னும் பேத புத்தியும், பின்னத்தியானமும், வஸ்துவில் பரிச்சின்ன புத்தியும், ஏகதேச புத்தியும், உண்டானதாய்த் தோற்றியபடியால், அவைகளை நீக்க, அந்த ஜ்வாலாகாரமே அஹம் அஹமென்று ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கும் நானாகிய ஆத்மசொரூபமாதலால், அன்னியமாய்ப் பாவித்தலின்றி, தன்மயமாய்ப் பாவிக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னதால், வாக்கியங்களில் சமுசயம் தேவையில்லை. ஸர்வதியானங்களிலும் கடைசியிற் சொன்ன ஆத்மத்தியானமே சிரேஷ்டம். அது ஸித்தியானால் மற்றவை தேவையில்லை; மற்ற தியானங்களும் இதில் அந்தர்பூத மானபடியாற்றான். இது ஸித்திப்பதற்காகவே மற்றவைகளும் சொல்லப்பட்டன.

மனப்பரிபாகத்துக்குத் தக்க தியானத்தை அனுஷ்டிக்கலாம். தியான மார்க்கங்கள் பேதமாய்த் தோன்றினும், முடிவில் ஒன்ருகவே முடியும். அதைப்பற்றிச் சங்கிக்கத் தேவையில்லை. "தன்னை அறிதலே கடவுளை அறிவதாகும். தியானிக்கும் தன்னை (தன் சொரூபத்தை) அறியாமல், இதரமாய்த் தெய்வ மிருக்கிறதென் றெண்ணித் தியானிப்பது, தன்னிழலைக் காலால் அளப்பதற்குச் சமானமாம்; அளக்க அளக்கத் தூரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருப்பதுபோல." என்றே சுருதிகள் சொல்லுவதால், தானென்ற ஆத்மத்தியானமே சிரேஷ்டம்; ஆத்மாவே ஸர்வ தேவாத்மக வஸ்துவானபடியால்.

X. ஞானஷ்டாங்கம்.

அவதாரிகை.

இதில், அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்த்தலாகிய "ஏகமேவாத்வைதம் பிரஹ்மாஹம்" என்னும் பாவனையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் ஞானமார்க்கம் சொல்லப்படுகிறது.

1. ஞானஷ்டாங்கத்தின் இயமநியமங்களைப் பற்றி இங்கு கூறின் விரிவாகும். பிராணயாமத்தின் ரேசகமாவது, தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் நாமம் ரூபமென்னும் இரண்டு அம்சங்களையும் வெளிவிடுதலாம். பூரகமாவது, அவைகளில் அனுஸ்யூதமாயிருக்கிற சத்து, சித்து, ஆனந்தாம்சங்களைக் கிரகித்தலாம். கும்பகமாவது, அங்ஙனம் கிரகித்த அம்சங்களை உள்ளிருத்தலாம். பிரத்தியாகார மாவது, முன் னீக்கிய நாமரூபங்கள் மனதிற் கலவாமற்காத்தலும்; தாரணையாவது, பூரித்த அஸ்தி, பாதி, பிரிய, சச்சிதானந்தாம்சமேதானகிய ஆத்மசொரூப மென்று, மனதை வெளி நாடாது ஹிருதயத்தில் இருத்தலும்; தியானமாவது, முற்கூறியபடி நாமரூபமான பஞ்சகோசாத்மக பிணதேகத்தை நாமல்லவென்று, அப்படியே இருத்தி, நானென்று விசாரிக்க, தான்தானய், நான் நான் என்று ஸ்புரித்துக்கொண்

டிருக்கும் அஹம் சொரூபமாய் இடைவிடாதிருத்தலுமாம். இவ்விதப் பிராணாயாமாதிகட்கு ஆசனாதி நியமம் வேண்டுவதின்று. எங்கிருந்தாலும், எப்போதாகிலும் செய்யலாம். எவ்விதத்தாலும் மனதை ஹிருதயத்தில் ஆத்ம சொரூபமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் தெய்வத்தினிடத்தில் நிறுத்தி, அவனை மறவாதிருக்கவேண்டியதே முக்கிய தாற்பரியம்; மறதியே ஸர்வ அனர்த்தங்கட்கும் மூலமென்றும், அதுவே முமுக்ஷுவுக்குக் காலனென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவதால். முதற்சொன்ன பிராணாயாமம் அனாவசியமாவென்றால், அவசியமே. முதலாவது அப்பியாச காலத்திலும், இரண்டாவது எப்போதும் செய்யச் சகாயமாயிருப்பதால். மறவாதிருத்தல், பிராணாயாமம் இவ்விரண்டின் தாற்பரியமும் மனதை ஹிருதயத்தில் நிறுத்துவதே. ஆகையால், எதுகாலபரியந்தம் மனமானது கேவல கும்பகத்தால், அல்லது விசாரத்தால், ஹிருதயத்தில் அடங்கவில்லையோ, அதுபரியந்தமே ரேசக பூரகம் முதலியவை அவசியம். அப்பால் அனாவசியம். கேவல கும்பகமாவது ரேசக பூரகமின்றியே பிராணனை ஹிருதயத்தில் அடக்கக்கூடிய தன்மை. யோகம், ஞானமாகிய இரண்டில் தனக்குப் பிரியமாய்த் தோற்றுவதையாவது, அல்லது, இரண்டையுமாவது சமயோசிதமாய் அனுசரிக்கலாம்.

2. மனோநாசமே மோக்ஷமாதலால், ஸர்வ சாஸ்திரங்களின் தாற்பரியமும் மனதை அடக்குவதிலேயே. யோகம் ஞான மாகிய இரண்டும் மனோநாசத்தின் முக்கிய ஸாதனங்கள். யோகமென்பது பிராண பந்தனம். ஞானமென்பது அனைத்தையும் வஸ்து மயமாய்ப் பார்த்தல்; அதாவது, "ஏகமேவாத்வைதம் பிரஹ்மமாஹம்." என்னும் பாவம். அவரவர் கர்மானுசாரம், இரண்டிலொன்று சுகமாய்த் தோன்றும். முரட்டு மாட்டுக்குப் புல்லைக் காட்டித் தடவி வசப்படுத்துவதுபோல ஞானமும், அடித்துக் கட்டுவதுபோல யோகமுமென்றே அறிஞர் கூறுவர். முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாந்த விசாரத்தால் வஸ்து நிச்சயமறிந்து,

தன்னையும் ஸர்வத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்ப்பதாலும்; சில மத்திம அதிகாரிகள் கேவலகும்பகத்தோடு மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நெடுநாள் வஸ்துவைத் தியானிப்பதாலும்; சில மந்த அதிகாரிகள் பிராணாயாமம் முதலியவைகளாற் கிரமமாக மேற்படி நிலையை அடைவதாலும்; மனதை அடக்கிக் கதிபெறுவார்கள். இக்கருத்தைப் பற்றியே, மனதை அடக்கும் யோகத்தை ஞானஷ்டாங்கம், யோகாஷ்டாங்கமென இரண்டாய் வகுத்திருக்கின்றனர். பிராணாயாமம் கேவலகும்பகம் ஸித்திக்கும் வரையிற் செய்தாற் போதும். அல்லாவிட்டால் ரேசக பூரகங்கள் இல்லாமல், கேவலகும்பகத்தையே மெதுவாய் விசாரத்தோடும் அப்பியஸித்து, மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நிரந்தரத் தியானரூப பக்தியால், ஸமாதி ஸாக்ஷாத்காரங்களை அடையலாம். சகசமாய்விட்டால், வியவகார காலம்போக, மற்றக் காலங்களெல்லாம் அனுஷ்டிக்கலாம். இடமும் தேடவேண்டியதில்லை. எது சௌகரியமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதை அனுஷ்டிக்கலாம். மனம் கிரமமாக அடங்கினால் மற்ற விஷயங்கள் இருந்தாலும் போனாலும் அக்கரையில்லை. கீதையில், பகவானும் யோகிகளைக் காட்டிலும் பக்தன் சிரேஷ்டனென்றும், மோக்ஷ காரண சாமக்கிரியானது ஸ்வஸ்வரூபமான ஆத்மானுசந்தானரூப பக்தியேயென்றும் சொல்லியிருப்பதால், எப்படியாவது நிரந்தரமும் மனதை அவரிடத்திலேயே இருத்திவிடும் தீரம் பெற்றுவிட்டால், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பயப்படுவானேன்?

XI. சந்நியாசம்.

அவதாரிகை.

இதில் ஸங்கற்பத்தியாகமே சந்நியாசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நானென்னும் ஸங்கற்பத் தியாகமே சந்நியாசமன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவதல்ல. இந்த சந்நியாசமுள்ளவன் ஏகாங்கியானாலும், அபார சம்சாரத்தில் இருந்தாலும், அவ

னுக்கு இரண்டும் ஒன்ருகவே தோன்றும். உதாரணமாக "வேறுவிஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தி யிருக்கும்போது, பக்கத்திலுள்ளது தோன்ருததுபோல, ஞானி எவ்வளவு வியவகாரங்கள் செய்யினும், நான் என்பது உண்டாகாமல், தன்னிடத்தில் மனதிருப்பதால், ஒன்றும் செய்யாதவனே யாம். தானசையாமல் படுத்திருந்தும், கனவில் தலைகீழாய் விழுவதாய்க் காண்பதுபோல, அஞ்ஞானி (நான் என்பத ருதவன்) ஏகாந்தனுய், ஸதா நிஷ்டையி லிருந்தாலும், ஸர்வ வியவகாரங்களும் செய்தவனே யாகும்." என்று வஸிஷ்ட வாக்கியம்.

XII. முடிவு.

ஸாத்விக ஆகார முட்கொண்டு, திடமுயற்சியுடன் ஸர்வானர்த்தத்துக்கும் ஹேதுவான நானென்னும் மனோ வியாபாரத்தை நீக்கிவிடுவது நம்மால் இயன்ற காரியம். நான் என்பதை யன்றி நினைப்பும், நினைப்பை யன்றிப் பிரமையுமுண்டாகுமா? ஆகலின்,

ஆன்மத் தியான மனவரதஞ் செய்துநீ
மேன்மையாம் வீட்டின்ப மேவு.
இதுவே யிந்நூற் கருத்து.

விசாரசங்கிரகம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீரமண பரமாத்மனே நம:

உபதேசமஞ்சரி

மங்கலம்.

நேரிசைவெண்பா.

ஆக்கலா திந்தொழில்க ளாற்றியுமெள் ளத்தனையுந்
தாக்கிலா துள்ளதனைத் தந்துயிரைக் - காக்குஞ்
சுகரமணன் வாக்கைத் தொகுத்திடற் கன்னோன்
றுகளறுநற் றாளே துணை.

நூன்மகிமை.

1. ஸ்ரீ அநாதி அகண்ட சச்சிதாநந்த பரப்ரஹ்மமே தாமாய் விளங்கும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளுடைய செவ்விய பாதாம்புயங்களைத் திரிகரணங்களாலும் பணிந்து, அன்னாருடைய திவ்யோபதேச மணிமலர்களை, வித்வான்களால் விரும்பத்தக்க உத்தமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்க ளணிந் துயர்வெய்தற் பொருட்டு 'உபதேச மஞ்சரி' என்னு மிந்நூலாக அணிபெறச் செய்கின்றேன்.

2. எம் மகாபுருடருடைய எவ் வுபதேச வாக்கியங்களால் அடியேனுடைய சந்தேக விபரீதங்க ளனைத்தும் ஆதித்தன்முன் அந்தகாரமென ஒருங்கொழிந்தனவோ, அம் மகாபுருடரான ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது அவ்வமுத மொழிகளின் சாரசங்கிரகமே இந்நூலின் வடிவாம்.

3. சர்வ வேதாகமங்களின் சிரமாகவும் அகமாகவும் விளங்குவ தெதுவோ அந்த நித்திய ப்ரஹ்மமே இந் நூலின் பொருளாம்.

4. எல்லா வுபநிடதங்களாலும் புகழப்படும் மேன்மை பொருந்திய ப்ரஹ்மவித்துக்களா லடையத் தகுந்த வுயர் நல னெதுவோ, ஒப்புயர்வறும் புருடசாக்ஷாத்கார மதனை அந்த ஆன்மசித்தியே இந்நூலின் பரமப்பிரயோசனமாம்.

நூல்.

உபதேசப்பிரகரணம்.

1. சற்குருவியல் யாது?

சொரூபத்திற் றிரநிலையுடைமை, அபேத திருஷ்டி யுடைமை, எப்போதும் எவ்விடத்தும் எக்காரணத்தானுங் கலங்காத தீரமுடைமை யாதியவாம்.

2. சற்சீடவியல் யாது?

துக்கநிவிருத்தி சுகப்ராப்திகளில் அளவற்ற விருப்பும் மற்றெவ்வகைப் பேற்றினும் அத்தியந்த வெறுப்பு முடைமை.

3. உபதேசவியல் யாது?

* உபதேசமென்பதற்குப் பொருள் 'சமீப இடம்' என்பதாம். அதாவது சத்து சித்து ஆநந்தமென்னு மிலக்கணங்கள் எதனைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவோ அவ் விலக்கியப் பொருளாகிய குரு, (தனது ஸ்வபாவ) நிலையி னின்றும் பிரிவுற்று சதா விடயபரிணாமங்களடைந்து சுக துக்கங்களா லடிபட்டுத் தளர்வெய்தும் ஜீவனாகிய சீடனை அங்ஙன மகலவொட்டாது எப்போதுந் தன்னிலையி லபேத மாகப் பொருந்தச் செய்தல்.

மற்றும் † 'சேய்மைப் பொருளை யண்மையிற் காட்டல்' என்பதும் பொருந்தும். அதாவது எது தூரமாகவும்

---

* உபதேசம் - உப + தேசம்; உப - சமீபம்; தேசம் - இடம்.

† சேய்மை - தூரம்; அண்மை - சமீபம்.

தன்னி லன்னியமாகவும் உள்ளதெனச் சீடனுற் கருதப் படுகின்றதோ அந்த ப்ரஹ்மம் சமீபமாகவும் அனன்னிய மாகவும் உள்ளதென்பதை யுணர்த்தலாம்.

4. குருநிலையென்ப தான்மநிலையே யெனின், எத்தகைய மேலான பண்டிதனுயினும் அணிமாவாதி பெற்ற சித்த னுயினும் குருகடாக்ஷத்தாலன்றி ஆன்மசித்தி பெறக்கூடா தென்ற சித்தாந்தத்தி னிரகசியம் யாது?

பாரமார்த்திகத்தில் குருநிலையென்பது தன் (ஆன்ம) நிலையே யெனினும் அஞ்ஞானத்தால் ஜீவத்வ மடைந் துள்ள வான்மாவுக்கு குருகடாக்ஷத்தா லன்றி ஸ்வபாவ நிலை விளங்க லரிதாகலான் அங்ஙனங் கூறப்படுகிறது.

சற்குரு சாந்நித்ய பலத்தாலேயே சகல விருத்திகளு மடங்கி நிற்றலும், கல்விக்கடலைக் கரைகண்டனமென் றிறு மாந்துள்ளா னொருவனையும், செயற்கரியனவுஞ் செய்ய வல்லேமென் றிறுமாந்துள்ளா னொருவனையும், முறையே கலையனைத்து மொருங்கு கற்ற நின்னைக் கற்றனையோ? அருஞ்செயலு மாற்றவல்ல நின்னைக் கண்டனையோ? என வினவின் தலை குனிந்து வாளாவிருத்தலுமே, முறையே குருவநுக்ரகத்தாலேயே தன்னை யறிதல் கூடுமெனாற்கும் வேறெத்தகைய சாமர்த்தியங்களாலும் அது கூடாதெனாற் கும் போதிய சான்ருகும்.

5. குருவநுக்ரஹவியல் யாது?

அது மனவாக்குகட் கடங்கியதன்று.

6. அங்ஙனமாயின் சீடன் குருவருளாற் றனதெதார்த்த நிலையை யறிகிருனென லெங்ஙனம்?

அது யானை சிம்ம சொப்பனத்தால் ஜாக்கிரம் பெறு தலை யொக்கும். எங்ஙனம் சிங்க தரிசனமாத்திரத்தா லேயே யானை உறக்கத்தினின்று விழிப்புறுகின்றதோ அங்ஙனமே குருவின் கிருபா வீக்ஷண்ய மாத்திரத்தா

லேயே சீடனும் அஞ்ஞான வுறக்கத்தினின்று மெய்ஞ் ஞான விழிப்புறுதல் நிச்சயம்.

7. சர்வேச்வர சொரூபமே சற்குரு சொரூப மென்பத னுண்மை யாது?

எந்த ஜீவன் மெய்ஞ்ஞான நிலை அல்லது ஈச்வர பதத்தை விரும்பி சர்வதா பக்தி செய்கிறதோ அந்த ஜீவனுக்கு சாக்ஷியாகவும் அனன்னியனாகவுமுள்ள சர் வேச்வரனே அந்த பக்தியின் பரிபாக நிலையில் இயல்பா கத் தனக்குள்ள சத்து சித்து ஆனந்த மென்னும் மூன்றம் சங்களோடு கருணையால் நாமரூபமென்னும் மற்றிரண்டம் சங்களுங்கொண்டு மனிதனாய் வெளிவந்து அநுக்ரஹ வாயி லாக ஜீவனைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்ளல் சித்தாந்தமாக லான் குருவை ஈஸ்வரனாகக் கூறுதல் பரமார்த்தமே.

8. குருவின்றியே சில பெரியோர்கள் அறிவறிந் தமைதற்குக் காரணம் யாது?

சில பக்குவிகளுக்கு அவ்வீசன் அறிவுக் கறிவாக நின்று தத்துவத்தை யுணர்த்தலு முண்டு.

9. பக்தி அல்லது சித்தாந்த மார்க்கத்தின் முடி வெது?

திரிகரண சுத்தியுடன் ஆண்டானடிமையாகச் செய்து வரும் நிட்காமபக்தியின் முடிவில் தன்னுடைய செயல்க ளென்பன வெல்லாம் தலைவனுடையவை யாகவே முடி கின்றன என்ற வுண்மையை உள்ளவா றுணர்ந்து சுதந்தர (மமகார) மற்று விளங்கலாம். சைவ சித்தாந்திகள் கூறும் பரபக்தி, இறைபணி நிற்றல் என்பவற்றுக்கும் பொருளிதுவே.

10. ஞானம் அல்லது வேதாந்தமார்க்கத்தின் முடிவெது?

நானென்பது ஈச்வரனையன்றி வேறாகவில்லையென்ற தத்துவமுணர்ந்து கர்த்ருத்வ (அகங்கார) மற்று விளங்க லாம்.

11. இவ்விரு மார்க்கங்களுக்கு முடிவொன்றே யென்பது எவ்வாறு?

எவ்வாற்றானும் அகங்கார மமகாரங்களி னழிவே வீடாகலானும், அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆச்ரயித்து விளங்கலான் ஒன்றினழிவே மற்றொன்றி னழிவுக்கு ஏதுவாகலானும், மனோவாக்குகட் ககோசரமாகிய மோனநிலை யெய்தற்கு அகங்காரத்தைப் போக்கற்கான ஞானமார்க்கம், மமகாரத்தைப் போக்கற்கான பக்திமார்க்கம் ஆகிய இவ்விரண்டுள் ஒன்றே போதுமாகலான் பக்தி ஞானமார்க்கங்களுக்கு முடிவொன்றே என்பதிற் சம்சயமில்லை.

குறிப்பு :—தானுள்ளவரையில் தலைவனையு மேற்பதே யாவர்க்கு முடன்பாடாம். தற்போதமிழந்த சாயுச்சிய பதத்தை எளிதாகப் பெறவேண்டின் முடிவுவரை இங்ஙனம் கொள்ளலே தகுதியாம்.

12. தற்போதவியல் யாது?

நான் நானென்னு மகங்காரவடிவ ஜீவனே தற்போதமெனப்படும். சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கும் நானென்னு மெண்ணமில்லை; ஜடமாகிய தேகத்திற்கும் நானென்னு முணர்வில்லை. சிற்சடங்களாகிய இவ்விரண்டுக்கு மிடையில் அவாந்தரமாகத் தோன்றி விளங்குவதான இம்மாயா ஜீவனே சகல அனர்த்தங்கட்கும் மூலமானதால் எவ்வுபாயத்தாலேனும் இதை நாசமாக்கிவிட்டால் உள்ளது உள்ளபடியே விளங்கும். இதுவே மோக்ஷ மெனப்படுகிறது.

உபதேசப்பிரகரணம்

முற்றும்.

அப்பியாசப்பிரகரணம்.

1. அப்பியாசவியல் யாது?

எவன் ஆன்மசொரூபத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க முயல்வானோ அவனிலும் அவ்வான்மவஸ்து வேறாக வின்மையானும், அவனுக் கன்னியமாகவு முயர்வாகவும் அவனடையத்தக்க வஸ்து பிறிதொன்று மின்மையானும், ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மென்பது தனது சாக்ஷாத்காரமே யாகலானும், முமுக்ஷுவானவன் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தால் தன்னெதார்த்த நிலையை சந்தேகவிபரீதங்களறத் தெரிந்து எப்போதும் தனது ஸ்வபாவஸ்திதியினின்று மாறாதிருத்தலே ஞானப்பியாச மெனப்படுவதாம். ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரத்துக்குக் கருவி யெனப்படும் விசாரமிதுவே.

2. இந்த விசாரமார்க்கம் எல்லா அதிகாரிகளாலும் அநுஷ்டித்திற் கியலுமா?

பக்குவர்க்கே யியலும், ஏனையோர் தத்தம் மன நிலைக்குரிய சாதனங்களிற் பழகவேண்டும்.

3. இதரசாதனங்கள் எவை?

துதி, ஜபம், தியானம், யோகம், ஞானமாதியவாம்.

க. **துதி**:—ஈசுவரனையுள்ளுருகி வாயாரப் புகழ்ந்து பாடுதல்.

உ. **ஜபம்**:—மூர்த்திகளின் நாமங்களையேனும், புநிதமான பிரணவம் முதலிய மந்திரங்களையேனும் வாயைவிட்டோ, வாய்க்குள்ளேயோ உச்சரிப்பதாம்.

துதி, ஜபம் ஆகிய இவ்விரு சாதனங்களிலும் மனம் சிலசமயம் குவிந்தும் சிலசமயம் விரிந்துமிருக்கும். இந்நிலையினர்க்கு மனதின் சலனம் எளிதில் விளங்காது.

ங. **தியானம்**:—மனதையே வாயாகக் கொண்டு உச்சரிக்கும் ஜபமும் பாவனைகளுமாம். இதில் மனதின் நிலை எளிதிற் புலனாகும். எங்ஙனமெனின், மனம் ஏக காலத்தில்

குவிதலையும், விரிதலையு மடையாது. தியானத்தி லிருக்கும் போது விடயங்களிலும், விடயங்களி லிருக்கும்போது தியானத்திலும் பிரவிருத்திப்பதில்லை. ஆகவே, இந்நிலையிலுள்ளோர் அப்போதைக்கப்போது மனதின் சலனங்களை எளிதிலுணர்ந்து இதர சிந்தனைகளினின்று உடனுக்குடன் தடுத்து மனதைத் தியானத்தில் நிறுத்தக்கூடும். தியானத்தின் பரிபாகஸ்திதியே **ததாகாரநிலை** யாகும்.

தியானமென்பது மனமுதிக்குமிடத்தில் அதிசூக்ஷ்மமாக நடப்பதால் அங்கு மனதின் தோற்றவொடுக்கங்கள் உடனுக்குடன் தெரிவாத லரிதன்று.

ச. **யோகம்** :—சுவாசத்திற்கும் மனத்திற்கும் உற்பத்திஸ்தானமொன்றே யாகலானும், இவ்விரண்டி லேதேனு மொன்றொடுங்கின் மற்றதும் முயற்சியின்றியே யொடுங்குமாகலானும், பிராணாயாம முதலிய சாதனங்களா லுண்டாகும் பிராணலய வாயிலாக மனோலய முண்டாகச் செய்யும் பழக்கமாம்.

யோகிகள் ஸஹஸ்ராரமுதலிய லக்ஷ்யங்களில் மனதை லயிக்கச்செய்து எவ்வளவுகாலம் வேண்டினாலும் தேகஸ்மரணையின்றி யிருப்பர். உள்ளவரையில் ஓர் வித சுகத்தில் மூழ்கியிருந்ததாகவே தோன்றும். என்றாலும், லயித்த மனம் வெளிப்படும்போது வ்யவகாரத்தை யடையுமாகலான் பஹிர்முகப்படுந்தோறும் அதைத் தியானம், விசார முதலிய யாதானுமோர் சாதனத்திற் பழக்கிவந்தால் முடிவில் லயித்தலும் மீளலுமில்லா நிலையினை யடையும்.

ரு. **ஞானம்** :—நிரந்தரம் அப்யசிக்கப்படும் தியானம் அல்லது விசாரத்தால் மனதை ஆன்மாகாரமடையச் செய்வதான மனோநாசமாம். மனோநாசமே சர்வமுயற்சிகளும் முடிந்த நிலையாம். இந்நிலையினர் எச்சமயத்தும் தமது நிலையினின்று நழுவார். **மோனமென்பதும் சும்மாவிருந்த** லென்பதும் இந்நிலையே.

குறிப்பு :—1. சித்தவொருமைப்பா டடைதற் பொருட்டே சர்வ சாதனங்களும் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்

றன. ஏனெனில் நினைத்தல், மறத்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், பற்றல், விடல் என்பவாதிய வ்யவகாரங்களனைத்தும் மனோவிகாரங்களே யாகலான், அவையனைத்தும் தன்னிலையாகா. கேவல நிர்விகார இருப்பு மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவமாகும். இங்ஙனம் தனதுண்மையைத் தெரிந்து தானயிருத்தலையே **பந்தநிவிருத்தி** யென்றும் **கிரந்திநாச**மென்றும் சொல்லுகின்றனர். சித்தோபசாந்தி வடிவ இந்நிலையிடப்படுகிறவரையில் 'தன்னை விடாதிருத்தல்,' 'மனதை மற்ற நினைவுகளாற் கெடாதிருத்தல்' ஆகிய இவ்விரண்டுமே சாதகர்க்குரிய இன்றியமையாத சாதனங்களாம்.

2. மனோபல மெய்தற்குரிய சாதனங்கள் அளவற்றனவாயுள்ளன வெனினும் அவையனைத்தும் ஒரு முடிவையே யடைகின்றன. எங்ஙனமெனின், யார் யார் எந்தெந்த லக்ஷ்யங்களில் மனதை யொருமுகப்படுத்துகின்றனரோ, தியான முடிவில் மனம் சர்வகற்பனைகளும் நாசமாகப்பெற்று அந்தந்த லக்ஷ்யங்கள் மாத்திரமாகவே சேடிக்கக்காண்டலா லென்க. இதுவே **தியானசித்தி**யாம். விசாரசீலர் விசாரத்தினுற் சேடித்த மனதை ப்ரஹ்மமென்றறிகின்றனர். தியானசீலர் தியானத்தினுற் சேடித்த மனதை தியானலக்ஷ்யமா யறிகின்றனர். இரண்டுக்கும் பலமொன்றே யாகலான் எந்த சாதனையிலேனும் முடிவுவரை இடையருது முயல்வதே முமுக்ஷுக்களின் கடனும்.

4. சும்மாவிருக்கை யென்பது முயற்சியுள்ள நிலையா? முயற்சியற்ற நிலையா?

அது முயற்சியற்றதோர் சோம்பல் நிலையன்று. வெளிமுகத்தில் முயற்சிகளென்று சொல்லப்படுகிற உலக வ்யவகாரங்க ளவ்வளவும் பரிச்சின்ன மனத்தாலும் இடைவிட்டும் செய்யப்படுகின்றனவே. அகமுகத்தில் சும்மாவிருக்கை யென்னும் ஆன்ம வ்யவகாரமோ முழுமனத்துடனும் இடையின்றியும் செய்யப்படும் பூர்ண முயற்சியாகும்.

வேறெவ்வகையானும் நாசமாகாத மாயையானது முழுமுயற்சி யென்னும் இம்மோனத்தாற்றான் நாசமாக்கப் படுகிறது.

5 மாயையியல் யாது?

எங்கும் எப்போதும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதான ஆன்மா வென்னும் உள்ள பொருளை இல்லாத பொருளாகவும், எப்போதும் எவ்விடத்தும் அபாவமென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்ற ஜக ஜீவ பரமென்னும் இல்லாத பொருள்களை உள்ள பொருள்களாகவும் நினைக்கச்செய்கிறதெதுவோ அதுவே மாயையாம்.

6. ஆன்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் விளங்குவதானல் அது மற்ற வுலக வஸ்துக்கள் போன்று எல்லோராலும் சாமானியமாய் அறியப்படாமலிருப்பதேன்?

எங்கெங்கே எவ்வெப் பொருள்கள் அறியப்பட்டாலும் ஆன்மா அங்கங்கும் அவ்வப் பொருள்களாகத் தன்னையே யறிந்ததாகும். ஏனென்றால், அறிவு அல்லது விளக்க மென்பது ஆன்மசக்தியே யாம். ஆன்மாவொன்றே சேதனப்பொருள். ஆன்மாவுக் கன்னியமானதோர் பொருளே யில்லை. உண்டெனின் அவையாவும் அசேதனப் பொருள் களே யாகலான் அவை ஸ்வயமாகப் பிரகாசிக்கவோ, தமக்குள் பரஸ்பரம் அறியவோ அறிபடவோ இயலா. ஆன்மா தன்னெதார்த்தத்தை இப்படி யறிந்துகொள்ளாத தோஷத்தாலேயே ஜீவஸ்வரூபமாய்ப் பிறவிக்கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கிறது.

7. ஈச்வரன் ஸர்வவியாபகனாயினும், ‘அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கல்’ என்பதாதிய வாக்கியங்களால், ஈச்வரனை யறிதல் அவனருளாலேயே கூடுமென்பது பெறப்படலான் ஈச்வரானுக்ரஹ மின்றி ஜீவன் தன் முயற்சியால் ஆன்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறலெங்ஙனம்?

ஈச்வரன் என்பதற்கு ஆன்மாவும், அநுக்ரஹ மென்பதற்குப் பிரசன்ன மதாவது விளக்கமும் பொருளாகலான் ஈச்வரன் விளங்காததோர் காலமேயில்லை. உலகெங்கும் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியவிளக்கம் கூகை யென்னும் பக்ஷிக்குத் தோன்ருதது அப்பக்ஷியின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி சூரியனின் தோஷமாகுமா? அங்ஙனமே, ஸதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆன்ம விளக்கமும் மருளர்க்குத் தோன்ருதது அன்னூரின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி ஆன்மாவின் தோஷமாகுமா? அநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயிருத்தலாற்றுன் ஈச்வரனுக்குத் திருவருள் என்றதோர் பெயரும் பிரசித்தமாய் வழங்கப்படுகிறது. ஆகவே, நிரந்தரம் அநுக்ரஹத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய ஈச்வரனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வது என்பதோர் வேலையுமில்லை; அநுக்ரஹித்தற்கென ஓர் காலமுமில்லை.

8. தேகத்தில் ஆன்மநிலைக்குரிய ஸ்தானமேது?

வலதுமார்பகத் துள்ள ஹ்ருதய ஸ்தானம் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படும். இதற்கநுபவம் என்னை யெனின், தமது இருப்பைப் பிறர்முன் கூறுங்கால் வலது மார்பகத்தைச் சுட்டியே ‘நான்’ என்றுரைப்பது எவர்க்கு மியல்பாம். ஒரு சிலர் ஸஹஸ்ராரமே ஆன்மஸ்தானமென்கின்றனர். அங்ஙனமாயின் நித்திரை மயக்கமாதிய காலங்களில் தலைசோர்தல் கூடாது.

9. ஹ்ருதயத்தின் ஸ்வரூபம் யாது?

ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி வர்ணிக்கும் சுருதிகள்,

“இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்."
(மொழிபெயர்ப்பு - உள்ளது நாற்பது, அநுபந்தம்)

எனக்கூறினும் பரமார்த்தத்தில் ஹ்ருதயமென்ற சொற்குப் பொருள் ஆன்மாவே. அது சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்தியம் பூரணம் என்னு மிலக்கணங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுவதால், அதற்கு உள்வெளி, கீழ்மேல் என்பவாதிய அங்கங்கள் கிடையா. சர்வ நினைவுகளும் எவ்விடத் தொடுங்குகின்றனவோ அந்நிச்சலமான இடமே ஆன்ம நிலை யெனப்படும். அதன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளவா றுணர்ந்து நிற்குங்கால் அது தேகத்திற் குள்ளிலோ புறம்பிலோ என்பதாதிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு அங்கு இடமில்லை.

10. புறத்தில் விடயசங்கங்களில்லாத காலத்தும் அகத்தில் மனதின்கண் பலவிடயங்கள் தோன்றற்குக் காரணம் யாது?

அவையனைத்தும் பூர்வஸம்ஸ்காரங்களாம். நிச்சலமான இருப்புமாத்திர தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதியை விட்டு எதிரிட்டறியும் ஜீவவறிவிற்கே அவை புலனாகின்றன. எங்கெங்கே ஏதேது தோன்றினாலும் அங்கங்கும் 'இவற்றைக் காண்பவன் யார்' என்று விசாரித்தால் அவை யங்கங்கே நாசமுறும்.

11. சுழுத்தி, சமாதி முதலிய காலங்களி லில்லாத திரிபுடிகள் ஆன்மாவிற் கற்பனையாத லெங்ஙனம்?

ஆன்மாவினின்று, முறையே

க. சிதாபாசம் அதாவது ஓர்விதத் தெளிவு.

உ. ஜீவன் (சிதாபாசன்) அதாவது காண்பான் அல்லது முதல் விருத்தி,

ந. காட்சி அதாவது உலகம் ஆகியன ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றுகின்றன.

12. ஆன்மா அறிவறியாமைக ளற்றதாயிருக்க, அது உணர்வு வடிவாய்த் தேகமுழுதும் வியாபிக்கிற தென்பதும், கரணேந்திரியங்கட்குச் சேதநத்வஞ் சொரிக்கிற தென்பது மெவ்வாறு?

தேகமுழுமையும் பரவியுள்ள பல நுண்ணிய நாடிகளுடைய மூலத்திற்கும் ஆன்ம நிலைக்கும் சம்பந்தமுண்டென்றும், இதுவே ஹ்ருதயக்ரந்தி யென்றும், தத்துவ ஞானத்தால் இக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும் வரையில் சிற்சட சம்பந்தங்க ளிருக்குமென்றும், அதிசூக்ஷ்மமானதும் கண்ணுக்குத் தெரியாததுமான மின்சாரசக்தி தந்திகளின் வழியாகச் சென்று பற்பல வற்புத காரியங்களைச் செய்வது போன்று ஆன்மசக்தியும் நாடிகளின் வழியாகச் சென்று தேக முழுமையும் வியாபித்து கரணேந்திரியங்கட்கு அறிவைக் கொடுக்கிறதென்றும், இக்கட்டு அவிழ்க்கப்பட்டால் ஆன்மா யாதொரு விசேடமுமின்றி எப்போதும் இருந்தபடியே யிருக்குமென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

13. சாமான்ய ஞானவடிவ ஆன்ம சைதந்யத்திற்கும் விசேட ஞானவடிவ திரிபுடிகட்கும் சம்பந்த முண்டாவதெப்படி?

இஃதொருவாறு பயாஸ்கோப் (cinema) என்னும் விநோதக் காட்சியின் நிகழ்வினை யொக்கும். எங்ஙனமெனின் :—

திருஷ்டாந்தத்தில்	தார்ஷ்டாந்தத்தில்
க. உள்ளிருக்கும் தீபத்திற்கும்	ஆன்மாவிற்கும்,
உ. தீபத்தை சமீபித்திருக்கும் பூதக்கண்ணாடிக்கும்	ஆன்மாவை சமீபித்திருக்கும் ஸத்வகுண மனத்திற்கும்,
௩. சித்திரத் திரள்களின் கோவையே வடிவான நாடாவிற்கும்	சூக்கும நினைவுகளின் கோவையே வடிவான வாசனைத் தொகுதிக்கும்,

ச. கண்ணாடி, அதிற்றோன்றும பிரகாசம, தீபம் ஆகிய விம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த கண்ணாடிப் பிரகாசத்திற்கும்	மனம், அதிற்றோன்றும் பிரகாசம், ஆன்மா ஆகிய விம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த காண்பானல்லது ஜீவனுக்கும்,
ரு. கண்ணாடியினின்று வெளிப்பட்டுத் திரையிற்றோன்றும் தீபப்பிரகாசத்திற்கும்	மனத்தினின்று வெளிப்பட்டு இந்திரிய வாயிலாகப் பிரபஞ்சத்திற் றோன்றும் ஆன்மப் பிரகாசத்திற்கும்,
சா. திரைவெளிச்சத்திற்றோன்றும் நாநாவிசித்திர ரூபங்கட்கும்	பிரபஞ்சவெளிச்சத்திற் றோன்றும் நாநாவித நாமரூப திருசிய பதார்த்தங்கட்கும்,
எ. நாடாவையிழுக்கும் யந்திரத்திற்கும்	வாசனைகளைத் தோற்றுவிக்கும் ஈச்வரசந்நிதிக்கும்

சமானங் கொள்ளப்படும்.

கண்ணாடி வழியாய் சித்திரக்கோவைகள் வடிவான நாடா விளங்கும்வரை திரையிலும் தோற்றங்கள் விளங்கல்போன்று அந்தக்கரணத்தில் வாசனைகளுள்ளவரை ஜாக்ரஸ்வப்நங்களில் ஜீவனுக்கு திருசியப் பிரபஞ்சங்களுந் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணாடி நாடாவிலுள்ள இலையத்தனையுருவைப் பனையத்தனையாகவும் ஒரு கணத்திற் பல வுருவங்களையும் தோற்றுவித்தல்போன்று மனமும் அங்குரம்போன்ற வாசனைகளை விருக்ஷம்போன்றும் நொடிப்போதில் எண்ணிறந்த வுலகங்களையும் தோற்றுவிக்கும். நாடாவின் அபாவகாலத்தில் தோற்றங்களின்றி தீபப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருத்தல் போன்று விருத்திவடிவ வாசனையின் அபாவமான சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதியாதிய காலங்களில் திரிபுடிகளின்றி ஆன்

மப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். தீபம் கண்ணாடியாதிகளைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான் மாத்திரம் நிர்விகாரியாகவே இருத்தல் போன்று, ஆன்மாவும் ஞாதா பாசஞேயவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான்மாத்திரம் எப்போதும் நிர்விகாரியாகவே யிருக்கிறது.

14. தியானவியல் யாது ?

எவ்வவத்தையினுந் தன்னிலையினின்று சற்றும் நழுவாமலும் தியானத்திலிருக்கிறோமென்ற நினைவுக்குமிடங் கொடாமலும் ததாகாரமாக நிற்றலாம். இந்நிலையில் அவஸ்தாபேதங்கள் அற்பமுந் தோன்றாமையால் இங்குள்ள வுறக்கமுந் தியானமென்றே கருதப்படும்.

15. தியானத்திற்கும் சமாதிக்குமுள்ள பேதம் யாது ?

ஸ்வப்ரயத்ந மனோகற்பிதம் தியானமென்றும், அது இல்லாதது சமாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

16, தியானத்தில் அவசியம் கவனிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்களேவை ?

ஆன்மாவிலுள்ள ஏகாக்கிர நிலையினின்று சற்றும் நழுவாதிருக்க முயற்சித்தலே ஆன்மநிஷ்டனுக் குரிய முக்கியக் கடனும். நழுவுங்கால் அங்கு தோற்றமாகும் பற்பல மனோமயக் காட்சிகளாகிய ஒளிவெளியாதிய தோற்றங்களை எதிரிட்டறிவதனாலோ, நாதங்களைக் கேட்பதனாலோ, அகத்தேனும் புறத்தேனுந் தோற்றும் மூர்த்தி தரிசனங்களைப் பொருளென்று மதித்தலாலோ ஏமாந்து தன்னை யிழந்துவிடக்கூடாது. திருசியங்களை யறியும் அறிவே ஸத்யமன்றெனின் அறிபடும் பொருள்களாய திருசியங்கள் ஸத்யமாத லெங்ஙனம் ?

குறிப்பு :—க. அநாத்ம விசாரணைகளிற் போக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஆன்ம விசாரணையி லுபயோகித்தால் அதிசீக்கிரத்தில் ஆன்மஸாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கும்.

உ. மனத்துக்குத் தன்னிலையிற் பிடிப்பேற்படுகிற வரையில் சாதனைக்கு ஏதேனு மொரு பாவனை அத்தியா வசியமாகும். இன்றேல் சகலாவத்தையேனும் கேவலா வத்தையேனும் அடிக்கடி வந்து தாக்கும்.

ந. நிர்க்குணோபாசனை யென்று சொல்லப்படும் 'சிவோஹம்', 'அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்றல் முதலிய பாவனைகளிலேயே காலத்தைக் கழித்துவிடாமல் அவற்று லடையப்படும் பிரயோசனமான மனோபலம் வாய்க்கப் பெற்ற பின்னர் உள்ளபடியே தன்னைத் தேடும் பழக்க மாகிய விசாரத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ச. எவ்வாற்றாலேனும் ஒரு விருத்திக்குக்கூட இடங் தராதிருத்தலே சாதனைக்குச் சிறப்பாம்.

17. சாதகன் அனுஷ்டித்தற்கான நியமங்களேவை ?

மிதாகாரம், மித நித்திரை, மித வார்த்தைகள்.

18. எதுகாறும் சாதனை வேண்டும் ?

மனம் முயற்சியின்றியே விருத்தியற்ற நிலைமை ஸஹஜமாக அடையும் வரையில் அதாவது அகங்கார மமகாரங்கள் முற்றும் நசிக்கும் வரையில்.

19. ஏகாந்தவாசம் என்பதன் பொருள் யாது ?

ஆன்மா வ்யாபகவஸ்து வாகலான் அதற்கு ஏகாந்த வாச மென்று தனியானதோ ரிடமில்லை, விருத்தியற்ற நிலையே ஏகாந்தவாசமெனப்படும்.

20. விவேக வியல் யாது ?

ஓர்காலுண்மை யுணர்ந்தபின் வேறொன்றிலும் பிர மை கொள்ளாதிருத்தலே விவேகத்திற்கழகு. பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்தில் அணுவேனும் பேததிருஷ்டி யுள்ளவனுக்கே பீதியுண்டாகிறது. யாவராயினும் தேகபுத்தி யுள்ளளவும் உண்மையை யுணர்ந்தவ ராகார்.

21. ப்ராரப்தவசமாகவே யாவும் நிகழுமேனின் தியானத்திற் கிடையூருக சம்பவிக்கும் தடைகளைக் கடப்ப தெவ்வாறு?

ப்ராரப்தமென்பது வெளிமுகத்திற்கே யொழிய உண் முகத்திற் கன்று. உள்ளபடி தன்னைத் தேடுவோன் எவ் விதத் தடைகளுக்கு மஞ்சான். தடையென்ற நினைவே பெருந் தடையாம்.

22. சந்நியாசாச்ரமம் ஆன்மநிட்டைக்குரிய இன்றியமையாத சாதனங்களுள் ஒன்ருகுமா?

தேகப்பற்றை நீக்குவதற்குரிய முயற்சியே ஆன்ம நிட்டைக்கெனப்படுகிறது. தேகப்பற்றை நீக்குவதற்கோ, பக்குவமும் விசாரமுமே காரணமல்லால் ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமங்கள் காரணமாகா. என்னையெனின், பற்று மனத்துள்ளது. ப்ரஹ்மசர்யமாதிய ஆச்ரமச் சின்னங்களோ தேகசம்பந்தமாய் வெளியி லுள்ளன. மனதிலுள்ள பற்றுக்களைத் தேகத்திலுள்ள சின்னங்கள் எப்படித் தவிர்க்கும்? பக்குவ விசாரங்கள் மனதைப் பற்றிய வாகலான் மனதினிடத்தில் அவிசாரத்தால் வந்த பற்றுக்களை அம்மனதின்கட் செய்யப்படும் விசாரத்தா லன்றோ தவிர்த்தல் கூடும். ஆனல் ஸந்யாச ஆச்ரம வொழுக்கங்கள் வைராக்கியத்திற்கும், வைராக்கியம் விசா ரத்திற்கும் முறையே சாதனங்களாகலான் முமுக்ஷுக்க ளாற் கொள்ளப்படும் ஸந்யாச ஆச்ரமம் வைராக்கிய வாயிலாக விசாரத்திற் கொருவாறு சாதனமாமென்று சொல்லலாம். பக்குவமின்றி சன்யாச ஆச்ரமம் மேற் கொண்டு வாணளை வீணுக்குவதிலும் இல்லறவொழுக்கத் தால் எவ்வளவோ பலனுண்டு. மனதை ஆத்மாவாகிய தனதெதார்த்த சொரூபத்திற் பொருந்தச் செய்வதற்கு சங்கற்ப விகற்ப வடிவ வ்யாபாரங்களாகிய குடும்பத்தி னின்று அதனை விலக்குவதே அதாவது மனதிலுள்ள சம்சாரங்களைத் தியாகஞ்செய்தலே ஸந்யாசத்தின் பொரு ளாம்.

23. கர்த்ருத்வம் அணுவேனு முள்ளவரையில் ஆத்ம ஞானம் சித்திக்காதேன்பதே நியமமாகலான் கிருகஸ்தனுகவுள்ள முமுக்ஷுவானவன் கர்த்ருத்வமின்றியே தனது கடமைகளைச் செவ்வனே முடித்தல் கூடுமோ?

கர்த்ருத்வத்தைப் பற்றித்தான் காரியம் நடைபெற வேண்டுமென்னும் நியமமில்லாததால், கர்த்தா அல்லது கர்த்ருத்வமின்றிக் கருமம் நடக்குமா என்று சங்கித்தற்கில்லை. கஜானு உத்தியோகஸ்தனொருவன் நாள் முழுமையும் தனது வேலையைப் பொறுப்புடனும் சிரத்தையுடனும் செய்துகொண்டிருப்பதாய்ப் பிறர் திருஷ்டிக்குத் தோன்றினும், 'இந்த திரவியங்களுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை' என்னும் உதாசீன பாவத்துடன் கர்த்ருத்வமின்றிய மனத்தனய்த் தன் கருமத்தைச் செவ்வனே செய்து முடித்தல் போன்று இல்லறஞானியும் ப்ராரப்தானுசாரமாக நிகழும் தனது குடும்ப காரியங்களில் உதாசீன பாவத்துடன் நிமித்தமாத்திரனுயிருந்துகொண்டு பல காரியங்கள் செய்தல் கூடும். கருமம் ஞானத்திற்கும், ஞானம் கருமத்திற்கும் பரஸ்பரம் தடையாகா.

24. தன்னுடைய தேக போஷணையிலேயே கருத்தின்றிய இல்லற ஞானி யொருவனுல் அன்னுன் குடும்பத்திற்கும், குடும்பத்தால் அவனுக்கும் உள்ள பிரயோசனம் யாது?

தன்னுடைய தேகபோஷணையில் அற்பமுங் கருத்தின்றியவனுயினும் அப்படிப்பட்ட இல்லறஞானியினுழைப்பால் அக்குடும்பத்தார் ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ராரப்தம் அவனுக்கிருக்குமேல் அவன் பரோபகாரியாயிருத்தலும் கூடும். இல்லற வொழுக்கத்தால் ஞானிக்குப் பிரயோசனமுண்டோவெனின், அவன் ஏற்கெனவே அவ் வில்லற வொழுக்கங்களை சாதனமாகக்கொண்டு எல்லாவித பிரயோஜனங்களின் கூட்டமானதும் மிக மிக மேலானதுமான ஞானப் பிரயோசனத்தால் நிரங்குசதிருப்தனுய் விட்டதால் பின்னர் அவனுக்கு அவ்வில்லற வொழுக்கத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும் வேண்டுவதில்லை.

25. சதா பிரவிருத்திவடிவாகவே யுள்ள இல்லற வொழுக்கங்கட் கிடையே நிவிருத்தியும் உபசாந்தியும் வாய்க்குமா றெங்ஙனம்?

ஞானியின் பிரவிருத்திகள் பரதிருஷ்டியிலுள்ளனவே யன்றி அவன் திருஷ்டியிலின்மையால் அவன் அபார வ்யவகாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனாயினும் ஒன்றும் செய்யாதவனாகவே யிருக்கிறான். ஆகவே, அப்படிப் பட்டவனுக்குப் பிரவிருத்திகளால் நிவிருத்திக்கும் சாந்திக்கும் சிறிதும் தடையில்லை. ஏனெனின் எல்லா தருமங்களும் தன்னை யாச்ரயித்திருக்கின்றனவே யொழிய தானொரு தருமத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கவில்லை யென்ற தத்துவத்தை யறிந்தவனாதலால் அவன், தன்னை யாதாரமாகக் கொண்டு நடக்கும் வ்யவகாரங்கள் அவ்வளவுக்கும் அமைதியுடன் சாக்ஷிமாத்திரனாகவே யிருந்துகொண்டிருப்பான்.

26. ஞானியின் வியவகாரங்களுக்கு ப்ராரப்தமே காரணமாயினும் அவனாற் செய்யப்படுங் கருமங்களின் வாசனைகள் மீண்டும் அவனை யொட்டாவோ?

வாசனைகளனைத்தும் விட்டவனே ஞானியாகலான் கருமங்களிலேயே பற்றின்றிய அவனைக் கரும வாசனைகள் எப்படிப் பற்றும்?

27. ப்ரஹ்மசர்ய மென்பதன் பொருள் யாது?

ப்ரஹ்ம விசாரமே ப்ரஹ்மசர்ய மெனப்படும்.

28. ஆச்ரமமுறையி லநுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஹ்மசர்ய வொழுக்கங்கள் ஞானத்துக்கு சாதனமாகுமா?

ஞான சாதனங்களாகக் கூறப்படும் இயம நியமாதிகளவ்வளவும் ப்ரஹ்மசர்ய விரதத்திலடங்கியவே யாகலான் ப்ரஹ்மசாரிகளால் விதிப்படி யநுஷ்டிக்கத்தக்க நல்லொழுக்கங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மார்த்த அபிவிருத்திக்கு மிகவும் சாதனமாகவே யிருக்கின்றன.

29. ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாச ஆச்ரமம் மேற்கொள்ளலாமா?

* அதிகாரிகளுக்கு ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமக் கிரமங்கள் அவசியமில்லை. ஸ்வபாவஸ்திதி இன்னதென்றறிந்தவனுக்கு ஆச்ரம பேதங்களைப் பற்றிய திருஷ்டியின்மையால் அவனுக்கு எந்த ஆச்ரமமும் சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ தோற்றுவதில்லை.

30 வர்ணாச்ரம தர்மங்களினின்று நழுவுவதால் சாதகனுக்குப் பழுதுண்டா?

ஞானநுஷ்டானமே மற்றெல்லா அநுஷ்டானங்களினுடைய பிரயோசன மாகலான், நிரந்தர ஞானநுஷ்டானமுள்ளவன் எந்த ஆச்ரமத்திலிருந்தாலும் அதற்குரிய ஒழுக்கங்களை யநுஷ்டித்தே தீரவேண்டுமென்னும் விதி அவனுக்கில்லை. அப்படிப்பட்டவன் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை வழுவின்றி நடத்தல் லோகோபகாரத்தின் பொருட்டாம். அவ்வொழுக்கங்களை யநுஷ்டித்தலால் நயமோ, விட்டுவிடுவதால் நஷ்டமோ அவனுக்கில்லை.

அப்பியாசப்பிரகரணம்
முற்றும்.

அநுபவப்பிரகரணம்

1. சிற்சோதியியல் யாது?

காண்பானுக்குத் தோற்றமாகும்படி நாமரூப வுலகங்களெவ்வளவையும் உள்ளும் புறம்பும் பிரகாசிப்பிப்பதெதுவோ ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபமான அந்த சச்சித்தாம். அச்சிற்சோதியி னிருப்பு அதனால் விளக்கப்படுகின்ற தோற்றங்களைக் கொண்டே யூகிக்கப்படுகிற தல்லால் தனியாக விடயமாவதில்லை.

2. விஞ்ஞானவியல் யாது?

அலையற்ற கடலெனவும் அசைவற்ற வாகாயமெனவும் சகல விருத்திகளு மடங்கியுள்ள நிச்சலமான நிலையெதுவோ, சாதகனுக்கு விளங்கக்கூடிய சிந்மாத்திர அந் நிலையாம்.

3. ஆனந்தவியல் யாது?

சர்வ வ்யவகாரங்களு மற்றதும் சுழுப்தியைப்போன்றுள்ளதுமான அவ் விஞ்ஞான நிலையிலுள்ள சுகா(சாந்தா)நுபவமாம். இதனைக் **கேவல நிர்விகற்ப நிலை** யென்றுங் கூறுவர்.

4. ஆனந்தாதீதவியல் யாது?

வ்யவகாரங்களற்ற சுழுப்தியைப் போன்றுள்ள அந் நிலையினின்று நனவிற் சுழுப்தி நிலைபெற்று மாறாத சித்தோபசாந்தியுடன் விளங்கு நிலையாம். இந் நிலையில் தேகேந்திரிய கரணாதிகளின் சலன மிருந்தும் நித்ராமக்ந பாலநியாயம் * போல் அதிற்றாக்கற்பமுந் திருஷ்டியின்மையால் இத்தகைய யோகி சர்வவ்யவகாரங்களையுஞ் செய்

* உறங்கும் பாலர்கள் செய்யும் அருந்தலாதிய வ்யவகாரங்கள் பிறர் திருஷ்டியி லுள்ளனவே யன்றி அப்பாலர்களின் திருஷ்டியி லின்மையால் அவர்கள் அவ்வியவகாரங்களைச் செய்துஞ் செய்திலர்.

தும் செய்யாதவனுகின்ருன். இதனை ஸஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியென்றுங் கூறுவர்.

5. சராசர ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் தன்னையே யாச்ரயித்துள்ளன என்பதற் கநுபவம் யாது?

நானென்பதற்குத் தேகியே பொருளாகலானும், சுழுப்தியி லடங்கிக் கிடந்த சக்தியானது நானென்ற ஞானத்துடன் வெளிப்பட்ட பின்பே சகல விடயங்களு மநுபவமாகலானும், காண்பானுகிய தான் அங்கங்கு மிருத்தலானும், தானில்லாவிடத்து அன்னியத் தோற்றங்கள் அற்பமு மின்மையானும், சர்வமும் தன்னிடத்திற் ரேன்றி நின் றழிகின்றன வென்பதிற் சிறிதும் சம்சயமில்லை.

6. தேகங்களும் அவற்றை யியக்கு மான்மாக்களும் பிரத்யக்ஷத்தில் அங்கங்கு மனந்தமாயிருக்க ஆன்மா வொன்றே யென்பதற் கநுபவம் யாது?

* தேகோகம் புத்தியையே ஆன்மாவாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் ஆன்மா பலவே. அவ்வறிவு நசிக்குமிடமே ஆன்மாவாகலான் அங்கு இரண்டாவது பொரு ளற்பமு மின்மைபற்றி அங்ஙனங் கூறப்படுகின்றது.

7. ப்ரஹ்மம் மனதிற் ககோசரமாகவும் கோசரமாகவுமுள்ள தென்பதற் கநுபவம் யாது?

அது அசுத்த மனதிற் ககோசரமாகவும், சுத்தமனதிற் குக் கோசரமாகவு முள்ளது.

8. சுத்தாசுத்த மனங்களின் இயல் யாவை?

ப்ரஹ்மத்தினின்று வேறுபட்டு நாநாரூபத்தை யடையும் ஆபாச ஸஹித அநிர்வசநீய சக்தியானது எப்போது விவேகத்தால் ஆபாசரஹிதம் பெறுமோ அப்போது அது

---

* தேகமே நானென்னும் பாவம்; ஹ்ருதயக்ரந்தி யென்பதிதுவே. பலவித க்ரந்திகளுள், இந்தச் சிற்சடக்ரந்திபேத மொன்றினால்தான் பந்தம் நிவிருத்தியாகிறது.

சுத்தமனமெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அதனைக்கிய ஸ்திதி கோசரமெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபாச ஸஹிதசக்தி அசுத்தமனமெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அதனனைக்கியஸ்திதி அகோசரமெனவும் சொல்லப்படு கின்றன.

9. தேகாந்தம்வரை தொடருமென்ற ப்ராரப்தத்தைத் தேக முள்ள போதே கடத்தல் கூடுமோ ?

கூடும். எங்ஙனமெனின், ப்ராரப்த மெந்தக் கர்த்தாவை யாச்ரயித்துள்ளதோ, தேகான்மாக்களுக் கிடையே முளைத்த அவ்வகங்காரம் தனததிஷ்டானத்தி லடங்கி யுருவழியின் அதை யாச்ரயித்திருந்த ப்ராரப்த மாத்திரம் உயிர்த்திருத்த லெங்ஙனம்? ஆகவே, நானற்ற விடத்து ப்ராரப்தமின்றென்க.

10. ஆன்மா ஸத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்க அது ஸத்தஸத்து கட்கும் சிற்சடங்கட்கும் விலக்ஷணப்பொரு ளென்பதற் கேது வென்னை ?

ஆன்மா ஸத்தாக விருப்பினும் அது எல்லாமாயிருத்தலான் ஸத்து அஸத்து என்ற துவித வ்யவகாரங்கட் கிடங் கொடாதிருத்தற்பொருட்டு ஸத்தஸத்துகட்கு விலக்ஷணமானதென்றும், அங்ஙனமே அது சித்தாக விருப்பினும் தானறிதற்கும் தன்னையறிதற்கும் அன்னியமொன்றாமின்மையான் சிற்சடங்கட்கு விலக்ஷணமான தென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபவப்பிரகரணம்

முற்றும்.

ஆரூடப்பிரகரணம்.

1. ஞானத்தின் ஆரூடவியல் யாது?

முயற்சி யில்லாதிருந்தும் ஆன்மாவிற் கலந்த மனம் மீண்டு எப்போதும் உயிர்த்தெழாதுள்ள நிலையாம். அதாவது ஒவ்வொருவருக்கும் ஸர்வஸாதாரணமாகவும் ஸ்வபாவமாகவுமுள்ள "நானுடல்ல, மாடல்ல, ஏனையுயிர்களுமல்ல; ஆனால் மனிதனே". என்னும் தேகபாவ மெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகவுள்ள "நான் தேக முதல் நாதமீறாகவுள்ள தத்துவங்களல்ல; ஆனால் ஸச்சிதானந்தவடிவ ஆன்மாவே" என்னும் ஸஹஜமான ஆன்ம ப்ரஜ்ஞையே திடஞானமெனப்படுகிறது.

2. ஞானபூமிக ளேழனுள் எந்தபூமியி லுள்ளவன் ஞானியாவான்?

நான்காம் பூமியி லுள்ளவன்.

3. அங்ஙனமாயின் அதற்குமேல் மற்றும் மூன்று பூமிகள் வகுக்கப்பட் டிருப்பதேன்?

நான்கு முதல் ஏழு பூமிகள் வரையுமுள்ள இலக்கணங்கள் ஜீவன் முக்தியிலுள்ள அநுபவ பேதங்களைப் பற்றியனவே யொழிய ஞான மோக்ஷ நிலைகளைப் பற்றியனவல்ல. ஞானமோக்ஷ நிலைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந்நான்கினும் அற்பமும் பேதமில்லை.

4. மோக்ஷநிலை எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க சுருதிகள் வரிஷ்டனை மாத்திரம் மிகுதியும் சிறப்பித்தலேன்?

வரிஷ்டனுடைய நிரந்தர சுகாநுபவம் சம்பந்தப்பட்ட வரை அதற்கேதுவான பூர்வபுண்ய விசேடம் பற்றி அங்ஙனம் சிறப்பிக்கின்றனவே யல்லாது வேறில்லை.

5. நிரந்தர சுகாநுபவத்தை விரும்பாதார் எவருமின்மையால் எல்லா ஞானிகளும் அவ்வரிஷ்டநிலை பெறக்கூடாமைக் கேது வென்னை?

அது கோரிக்கையாலும் முயற்சியாலும் அடையப் படுவதன்று. ப்ராரப்தமே அதற்குக் காரணம். நான் காம் பூமியிலேயே அகங்காரம் மூலத்தோடு நாசமாவதால் அதற்குமேல் ஒன்றை விரும்பவோ முயலவோ கர்த்தா வாக வுள்ளவர் யார்? முயற்சியுள்ளவரையில் ஞானிக ளாகார். வரிஷ்டனை விசேடித்துக் கூறும் சுருதிகள் மற்ற மூவரையும் அஞ்ஞானிகள் என்கின்றனவோ?

6. சில சுருதிகள், கருவிகரணங்கள் அத்யந்த நாசமாகப் பெற்ற விடமே பரநிலை எனக் கூறலால், தேகேந்திரியாதிய ஸகலானுபவங்களு முள்ளவிடத்தில் அந்நிலை பொருந்துமா றெங்ஙனம்?

அங்ஙனமாயின் கேவல சுழுப்தியினும் அந்நிலைக் குள்ள விசேட மொன்றுமில்லையே. அன்றியும் ஓர்போ திருந்து மற்றோர்போதில்லாத அதனை ஸ்வபாவ நிலை என லெவ்வாறு? அது சிலருக்கு மேற்கூறியவாறு ப்ராரப்த வசத்தால் சிலகாலம் வரையுமோ தேகாந்தம் வரையுமோ வாய்க்கிறதேயல்லாமல் அதுதான் முடிந்தநிலை யெனல் பொருந்தாது. பொருந்துமெனின், இதுகாறு மேற்பட் டுள்ள எண்ணிறந்த ஞானக்ரந்தங்கட்கும் வேதங்கட்கும் ஆசிரியர்களாகவுள்ள பெரியோர்களும் ஈச்வரனும் அஞ் ஞானிகள் என்றன்றோ பொருள்படும். கருவிகரணங்க ளற்ற விடத்துத்தான் உள்ளதென்ற அப்பரநிலை கருவி கரணங்க ளுள்ளவிடத்தி லின்றெனின் அஃது பரிபூரணப் பொருளாமா றெங்ஙனம்? ஞானிகளுடைய பிரவிருத்திக் கும் நிவிருத்திக்கும் ப்ராரப்தமே காரணமாகலான் ஸஹஜ நிர்விகற்ப நிலையையே முடிவாகப் பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

7. கேவலசுழுப்தி நிலைக்கும் ஜாக்ரசுழுப்தி நிலைக்கும் உள்ள பேதம் யாது?

கேவலசுழுப்தி நிலையில் நினைவுகளே யன்றி நனவு (ஞெப்தியு)மில்லை. ஜாக்ரசுழுப்தி நிலையில் நனவுமாத்திரம்

உண்டு. அதனால்தான் நனவிற்சுழுப்தி அதாவது நனவுள்ள சுழுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது.

8. ஆன்மாவொன்றே துரியமாகவும் அதீதமாகவும் சொல்லப்படுவதேன்?

துரியமென்பதற்கு நான்காவது பதார்த்த மென்பது பொருள். ஜாக்ர ஸ்வப்ன சுழுப்தியாகிய இம் மூன்றவஸ்தைகளில் முறையே மாறிமாறி யுழன்றுவரும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களாகிய ஜீவத்ரயம் ஆன்மாவல்ல. அவற்றிற்கு விலக்ஷணமாகவும் சாக்ஷியாகவுமுள்ள வஸ்துவே ஆன்மாவென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டு துரியமென்றும், இவ்வுணர் வுண்டாகுங்கால் ஜீவத்ரய மபாவமாவதால் ஆன்மாவுக்கு சாக்ஷித்வமும் அதாவது நான் காவான் என்னும் வ்யவகாரமும் அபாவமாதலைக் கொண்டு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே யன்றி வேறில்லை.

9. சுருதிகளால் ஞானிகளுக்குண்டாகும் பிரயோசனம் யாது?

சுருதிகள் கூறும் இலக்கணங்கட்கெல்லாம் இலக்கியப் பொருளாக விளங்கும் ஞானிகளுக்கு அவற்றால் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை.

10. சித்திக்கும் முத்திக்கும் சம்பந்த முண்டா?

விசாரஞானமே முத்திகரமல்லது. சித்திகளவ்வளவும் மாயாசக்தியின் பொய்த்தோற்றங்களே. நித்திய சித்தியாகிய ஆன்மசித்தியே சித்தி. தோன்றி மறையக்கூடிய மாயா காரியங்கள் சித்தியாகா. இவை புகழ் போகமாதிய வற்றி னிச்சையால் கோரி யடையப்படுவனவாம். சிலருக்கு கோரிக்கையின்றியும் ப்ராரப்தத்தா லுண்டாகிறது. ப்ரஹ்மத்தோடு கலக்குள்ள ஐக்கிய நிலையே ஸர்வசித்திகளின் ப்ராப்தியென்றறி. ஐக்கிய முத்தியென்னும் சிரேஷ்டமான ஸாயுஜ்ய பதமிதுவே.

11. மோக்ஷசோரூப மிதுவாயின் அது சில சுருதிகளால் தேக தோடு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டு ஜீவன், தேகம் நழுவப்பெரு வகையிற்றான் முக்திபெறுதல் கூடுமெனக் கூறப்படுவதேன்

பந்தம் எதார்த்தத்தில் சொரூபமாக இருந்தன்றே முக்தியும் அதன் ஆராய்ச்சி யநுபவங்களும் உளவாத வேண்டும். புருடனிடத்து பந்தமென்பது நான்கு கால தும் பரமார்த்தமாக இல்லை. அது வெறுஞ் சொன்மா திரமே யென்பது வேதாந்த சித்தாந்த முரசாகலான், ப தத்தைப்பற்றி நிகழும் முக்தி யென்றும் வ்யவகாரம் ப தமே யில்லையாயின் நிலைபெறுத லெங்ஙனம்? இ வெதார்த்த மோராது பந்தமுக்திகளைக் குறித்துப் பலப விசாரித்தல் சொரூபமாகவில்லாத மலடிமைந்த னிட தும் முயற்கொம்பி னிடத்தும் முறையே குறைகுணங்கள் நீ நிறங்க ளாதிய விலக்கணங்களை விசாரித்தற் கொப்பென்

12. அற்றேல், சுருதிகளில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்த முக் களின் சோரூபங்க ளவ்வளவும் அசங்கதமும் அசத்திய மாகாவோ?

அவை அசங்கதமும் அசத்தியமுமாகா. பின்னையே வெனின், அவித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டு அநாதியாய் விளங்கிவரும் பந்தமென்னும் மயக்கம் நிவிருத்தியாத பொருட்டு வித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டுளதாகும் முக் யென்னும் பிரயோகம் அவாந்தரமாக ஒப்பப்பட்டிருப்பதே யன்றி வேறில்லை. முக்தியிலக்கணங்கள் பல விதங் ளாகக் கூறப்படலே அது கற்பனை யென்பதற்குப போதிய சான்றாம்.

13. அங்ஙனமாயின் சிரவணமனனாதிய முயற்சிக ளனைத்தும் வியர்த்தமாமே?

வியர்த்தமாகா; பந்தமுக்திகளின்றென்பதை சந்தே கமறத் திடமாயுணர்வதே ஸர்வ ப்ரயத்நங்களாலும் அடை யத்தக்க மேலான பிரயோசனமாம். அநுபவ பூர்வமாக இல்லாத பந்த மோக்ஷங்களைத் துணிவா யில்லையென

காண்டலாகிய இப்பிரயோசனம் முற்கூறிய சாதனங்களா லன்றிக் கூடாதாகலான் அம்முயற்சிகள் ஸபலமேயென்க.

14. பந்தமோக்ஷங்க ளில்லையேன்பதற் கநுபவ முண்டோ?

அது அநுபவ பூர்வமாக நிச்சயிக்கப் படுகிறதே யல்லால் கேவலம் சுருதி பலத்தாலன்று.

15. அநுபவ முளதே லெங்ஙனம்?

பந்தமுக்திகள் கேவலம் புடைபெயர்ச்சிகளே யாம். அவை தமக்கென வோர் சொரூப முடையன வாகா. ஆகவே, அவை சுபாவமாக இயங்கற்பாலன வல்ல. வேறொன்றன் பரிணாமங்களாகிய அவற்றிற் காதாரமான தோர் முதலை யொப்பல் வேண்டும். பந்தமுக்திகள் யாருக் கென அம்முதலை விசாரிப்புழி எனக்கென்றும். நானு ரென விசாரிப்புழி சொரூபமாக நான் என்றதோர் பொருளே யின்றெனக் காண்போம். காண்புழி எஞ்சியபொருள் தான்றானாய் இருந்தபடி யிருந்திலகுவது அங்கைக் கனியாய் விளங்கும். இவ்வுண்மை புறநோக்கில் கேவலம் வாசாமாத்திரத்தாற் காலம் போக்கலை ஓர் கணமேனும் விட்டு அகநோக்கில் உள்ளபடியிருந்து விசாரிப்பார் யாவர்க்குமே அநுபவரூபமாகத் தெற்றெனத் தோன்றல் ஸஹஜமே யாகலான் அநுபூதிமான்க ளெல்லோர்க்குமே தானாகிய ஆன்ம சொரூபத்தில் பந்தமுக்திகள் ஓர்போது மின்றென்பது ஒருதலை யென்பதிற் சம்சயமே யில்லை.

16. பந்தமுக்திகள் வாஸ்தவமாக இன்றேல் வாஸ்தவமான சோகமோகங்கள் தோன்றக் கணக்கின்றே?

ஸ்வபாவ நிலையினின்று நழுவுங்கால் மாத்திரம் அவை யுண்மைபோலத் தோற்றுவாகின்றனவே யொழிய இயற்கை நிலையில் ஓர்போதுந் தோன்றா.

17. இன்னதுதான் தனது ஸ்வபாவ நிலை யேன்பதை சந்தேக மில்லாமல் எல்லோராலும் அபரோக்ஷமாகத் தெரிந்து கோள்ளல் சாத்தியமா?

சாத்தியமென்பதிற் சந்தேகமே வேண்டாம்.

18. எங்ஙனம்?

பிருதிவி முதல் பிரகிருதியீறாகவுள்ள சராசரப்ரபஞ்சம் யாவும் அபாவமாகும் மூர்ச்சையாதிய காலங்களிலும் தன்னபாவ மின்றென்பது யாவர்க்கு மநுபவமாகலால், எல்லோர்க்கும் பொதுவான நித்யாபரோக்ஷமாகிய கேவலம் ஸத்து (இருப்பு) மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவ நிலையாகும். ஏனைய ஞானாநுபவங்களாகவோ அஞ்ஞாநாநுபவங்களாகவோ நவநவமாகக் கூறப்படும் புடைபெயர்ச்சிகளனைவளவும் தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதிக்கு மாறானவையே யென்பது தீர்வை.

ஆருடப்பிரகரணம் முற்றும்.

பகவானான ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகளது திருவுளமென்னுந் தாமரையினின்று வெளிவந்த ஸ்வாநுபூதி வாக்கியங்களையே வடிவாகக்கொண்ட விந்நூல் துறந்தார்தந் தூய்மைமிகு முள்ளங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் மெய்ஞ்ஞானப் பொருட்சுடரா யென்ஞான்றும் விளங்குவதாம்.

வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா.

ஏம்முதலிங் கெம்மையுங்கொண் டேகமாய் மிஞ்சுமோர்
மும்முதற்கும் மூலமா மோனமய—வம்முதலாய்
வீடுன்றுஞ் சீரமண வேதியன்றாண் பேதிலியாய்
நீடூழி வாழ்க நிலைத்து.

ஸ்ரீ ரமணசற்குரு பகவான் சேவடிவாழ்க

ஓம்

சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

சுபம்.

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமணாச்ரம புஸ்தகாலயம்

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகளருளியவை

[தபால் செலவு பிரத்யேகம்]

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீ அருணாசலஸ்துதி பஞ்சகம் ...	0	2	0
உபதேசநூன்மாலை (உபதேசவுந்தியார், உள்ளது நாற்பது, அநுபந்தம், அப்பளப்பாட்டு, ஆன்மவித்தை அடங்கியது) ...	0	2	0
அநுவாதநூன்மாலை (செய்யுள்) தேவிகாலோத்தர - ஞானசார விசாரபடலம், ஸர்வ ஞானோத்தர - ஆத்ம சாட்சாத்காரப் பிரகரணம், தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம், அத்தாமலகம், குரு ஸ்துதி சேர்ந்தது) ...	0	2	0
அநுவாதநூன்மாலை (வசனம்) (விவேகசூடாமணி, திருக்குதிருசிய விவேகம் சேர்ந்தது) ...	0	6	0
விசார சங்கிரகம் (வினாவிடை)	0	2	0
நான் யார்?	0	1	0
ஸ்ரீ ரமண கீதை (மொழிபெயர்ப்பு - மூலத்துடன்) ...	0	8	0
உபதேசவுந்தியாரும் கலிவெண்பாவும்	0	1	0
உபதேசஸாரம் (நாகரஸ்லோகமும் பாஷ்யத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்)	0	1	0
உபதேச மஞ்சரி	0	1	0
பகவத் கீதாஸாரக் கலிவெண்பா	0	1	0

மஹர்ஷிகளது பக்தர்கள் செய்தவை

ஸ்ரீ ரமண விஜயம் (ஜீவிய சரித்திரமும் உபதேச மொழிகளும்) ஸ்வாமி சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றியது இரண்டாம் பதிப்பு	2	0	0
ஸத்தர்சனம் (உள்ளது நாற்பதின் நாகர ஸ்லோகமும் பாஷ்யத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்)	0	6	0
உள்ளது நாற்பது (அநுபந்தத்துடன்) விரிவுரை ...	0	6	0
ஸ்ரீ ரமண சரித அகவல்	0	3	0